

Giới thiệu Thương Yêu Dương Oa Oa

Tiểu thuyết Thương Yêu Dương Oa Oa của tác giả Mi LuLu có sự bất ngờ về nam nhân vật chính lại có thể lập tức cởi bỏ thạch cao đang “bó bột” trở thành một người hoàn toàn bình thường hoạt động rất nhanh nhẹn.

Đặc sắc có thể là hàng xóm láng giềng của trai đẹp, lại còn có thể tự do ra vào nhà anh, đó có phải là ước mơ của mỗi cô gái hay không?

Bởi vì anh tốn tiền nuôi cô làm bạn gái để làm bia đỡ đạn chứ sao! Nhưng mà chung sống với một người trong bảy năm, thì sẽ luôn phát sinh tình cảm là điều không thể tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thương Yêu Dương Oa Oa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Gió xuân thổi, hoa nở, chó con kêu gâu gâu, mèo con kêu meo meo

Mùa xuân vừa tới, người người đào hoa từng đóa từng đóa thi nhau nở.

Hoa trên cây đào cũng đã nở rồi, vì sao số đào hoa của các cô lại không nở được chứ?

Tại sao? Tại sao lại như vậy?

Các cô chính là các cô gái trẻ tuổi, như nụ hoa vừa chớm nở, tại sao vị trí bên cạnh vẫn còn trống không đây?

Xuân qua đông tới, năm này qua năm khác, mùa xuân năm nay, các cô vẫn chưa có tin tức gì tốt.

Mỗi năm các cô thêm mỗi tuổi cũng đã trở thành thực nữ!

Họ cũng muốn tìm người đàn ông tốt nói lời yêu thương, mỗi ngày đắm chìm trong hạnh phúc ngọt ngào, làm chim nhỏ nép vào giống như một người phụ nữ nhỏ bé yếu đuối.

"Ôi, tôi muốn tìm một người đàn ông tốt để nói chuyện yêu đương" Kiều Tích Tích phong cách ăn mặc dịu dàng thanh nhã, chống lên chiếc cằm trắng nhợt tinh tế, khuôn mặt đẹp dễ giống như một người tình nhân bé nhỏ, vô lực thờ dài

"Yêu?" Dương Oa Oa người cũng như tên, lớn lên như búp bê, có khuôn mặt trái xoan không tỳ vết, đôi mắt to hợp với cái mũi nhỏ, đôi môi đỏ mọng như anh đào, lông mi dài thật dài cong thật cong.

"Trong chúng ta, cậu là người đào hoa nhất, còn sợ không có đàn ông hay sao?"

"Đúng là lòng tham của đàn bà giống như cây vậy, đàn ông bên ngoài nhiều như vậy, còn sợ không có người đàn ông tốt, cẩn thận no chết!" Hạ Hòa Diễm nói một tiếng, tức giận nhìn bạn tốt.

Đình Tiểu Phán đang vui đầu ăn mỳ Ý, ngẩng khuôn mặt tròn trịa lên, "Ừ..." Ý của cô là thả bị no chết cũng không nguyện ý đòi chết.

Giống như hiện tại, cô đã ăn thỏa thích, cũng không cần bụng đói về nhà.

"Còn ăn nữa!" Kiều Tích Tích cướp đi xâu tiền trên tay Đình Tiểu Phán. "Không phải là cậu suốt ngày nói là muốn giảm cân sao?"

"Ăn xong rồi giảm sau!" Đình Tiểu Phán mím miệng nói nhỏ, vẻ mặt rất vô tội.

"Ăn nữa, thì cuộc đời này của cậu cũng không cần nói chuyện yêu đương gì nữa hết!" Dương Oa Oa liếc xéo Đình Tiểu Phán một cái.

"Đến lúc đó chúng ta đều có bạn trai, còn lại một mình cậu, cậu cũng không cần tìm chỗ mà khóc lóc" Hạ Hòa Diễm cũng tiếp lời.

"Nhưng..." Đình Tiểu Phán chớp chớp đôi mắt xinh đẹp. "Giống như Kiều Kiều đi phong cách dịu dàng thanh nhã, còn không phải là chưa tìm được người đàn ông yêu cậu ấy đấy thôi. Oa Oa lớn lên rất đáng yêu, kết quả bởi vì ánh mắt quá cao, không gặp được hoàng tử vừa ý. Diễm Diễm xinh đẹp như vậy nhưng tính tình lại rất tệ thường dọa cho đàn ông bỏ chạy..."

Cô chỉ đơn thuần tả lại tình trạng của đám bạn tốt, lại nhận lấy sự xem thường của bọn họ.

"Đình Tiểu Phán!" Kiều Tích Tích hét lớn

"Cậu thật sự là không có mắt nhìn!" Dương Oa Oa tức giận nhìn chằm chằm Đinh Tiểu Phán.

"Cậu vẫn là yên lặng mà ăn cái mặt của cậu cho tốt đi!" Hạ Hòa Diễm vô lực liếc mắt xem thường, cầm lên bánh bao nhét vào miệng Đinh Tiểu Phán, sau đó cô dừng lại giải thích.

Xem ra thời gian ngày hoa đào nở của bốn người này, vẫn còn một khoảng thời gian rất lâu nữa.

Anh như con ong hái hoa

Bay đi hái hoa khắp nơi không bao giờ thấy chán

Lòng yêu hoa nhưng trái tim lại không muốn vĩnh viễn.

Thích một người, có thể thích được bao lâu?

Yêu một người, lại có thể yêu trong bao lâu?

Cái vấn đề này, giống như vấn đề cũ rích là gà có trước, hay là trứng có trước, sẽ không có một đáp án chính xác được.

Bởi vì đó là một loại cảm giác.

Giống như Hàn Dục, trước đó một giây rõ ràng rất thích phụ nữ A, nhưng ngay sau đó lại bỏ người phụ nữ A đi, lại đi rúc đầu vào trong ngực người phụ nữ B, giống như một con ong đi hút nhụy hoa, mấy năm bay đi khắp các khóm hoa, không cảm thấy chán.

Yêu thương, làm các bụi hoa thấy vui vẻ, cuối cùng lại cho bọn họ một kích trí mạng.

Anh từ trước tới giờ chưa từng lưu luyến bất kỳ một người phụ nữ nào, anh không nghĩ là sẽ có một người phụ nữ trở thành bến đỗ tình cảm của đời mình.

Anh cũng giống như một chiếc thuyền trôi nổi trong biển tình, một mồi thì dừng lại một chút; cách mấy ngày hoặc cách mấy tháng lại lái thuyền rời đi, chính là không có một người phụ nữ nào làm cho anh buông tha tương lai xa xôi.

Một thiếu nữ có khuôn mặt ngọt ngào, mặt không chút thay đổi đi tới trước giường người đàn ông còi trần đang ngủ say.

Cô có mái tóc dài highlight màu vàng đồng, tóc mái trên trán rất dày, khuôn mặt trắng nõn như trứng luộc khuôn mặt nhỏ nhắn điểm đôi mắt đen linh hoạt như vì sao sáng, cái mũi nhỏ thẳng tắp, cánh môi mềm mại bên dưới, có thoa son môi dạng nước màu hồng nhạt, làm cho cô càng giống một búp bê bằng sứ.

Nhưng mà trên mặt cô là vẻ mặt không vui, một đôi mắt linh hoạt nhìn chằm chằm Hàn Dục ngủ như con heo chết.

“Ôi, cục cưng, bảo bối.”

Hàn Dục trên giường đôi tay ôm chặt lấy chân bông, trở mình một cái, lại tiếp tục ngủ, một đôi bắp chân cường tráng quấn ở trên chân.

Chính là anh ngủ say lại đem cái chân thành đối tượng cuồng hoan hôm qua rồi.

“Bảo bối, em yêu” Cuối cùng, anh lại còn hôn mấy cái ở trên chân.

Mẹ kiếp!

Ngủ thì ngủ đi, lại còn có bộ mặt dâm đãng như vậy nữa!

Dương Oa Oa nhìn tướng anh ngủ bằng đôi mắt lạnh lẽo, phát hiện anh lúc ngủ còn có bộ dạng tinh trùng xông lên não chết vì sắc.

Mẹ nó! Tại sao anh có thể khỏe mạnh sống đến ba mươi một tuổi, mà không chết đi vì bị bệnh hoa liễu?

Một cảm giác tức giận không tên đang dâng lên trong lòng cô.

Nếu không phải là trước đó anh dặn dò cô trước tám giờ phải gọi anh dậy, thì cô căn bản là không muốn bước chân vào phòng anh.

Đi vào phòng anh, lại nhìn thấy bộ dạng vẻ mặt dâm đãng giống như ma quỷ này.

"Dâm thú, dậy đi!" Cô lạnh lùng mở miệng.

Ở trong mắt của cô, hành vi của anh giống như cầm thú giống đực quanh năm suốt tháng động dục —— vừa nhìn thấy người phụ nữ, là muốn dùng mọi

cách để bỏ nhào tới!

"Để cho anh yêu em một cái đã!" Anh ni non, hoàn toàn quên mất mình đang ở chỗ nào.

Nhìn thấy sắc mặt anh đậm đặng y hệt như ma quỷ, lửa giận trong lòng Dương Oa Oa càng bốc cháy dữ dội.

Cô quen biết Hàn Dục từ năm cô mười tám tuổi, anh ta vẫn luôn là cái loại đức hạnh không đổi này ——

"Hàn Dục." Dương Oa oa cả đêm chưa chợp mắt, lần nữa lạnh giọng hét lên.

Người đàn ông trên giường vẫn không nhúc nhích, vẫn ôm chần âu yếm.

Thấy anh vẫn còn ngủ nướng, Dương Oa Oa căn bản là không còn nhẫn nại được nữa. Hơn nữa cô cả đêm không ngủ, muốn cô nhẹ nhàng gọi anh dậy, căn bản là còn khó hơn lên trời.

Vì vậy, cô cau mày lại, đi tới phòng bếp mở ngăn đá trong tủ lạnh, lấy thêm cái ly, đem cục đá bỏ vào trong ly, trở lại phòng của anh.

Cô nheo hai mắt lại nhìn anh một lúc lâu, dùng sức lôi cái chăn trong ngực ta ra, phát hiện anh chỉ mặc mỗi quần lót.

Nở ra nụ cười khi làm chuyện xấu, cô lặng lẽ rót ly nước đá vào giữa bắp đùi anh.

"Oa a a ——" Hàn Dục giật bắn người ở trên giường, gương mặt anh tuần nhãn nhỏ.

Người gây ra họa thì như thờ phào một cái, ung dung đứng một bên nhìn anh.

"Ngủ tiếp đi!" Cô lạnh nhạt nói một câu, cái miệng cong lên giống như củ ấu.

Hàn Dục phui sạch cục đá trên người, mới phát hiện khuôn mặt cô không còn nhẫn nại đứng bên cạnh giường.

"Oa Oa, em thật nhẫn tâm." Anh cau mày lại, mặc dù hai chân bị đông cứng vẫn còn chút đơ, vẫn không quên che giấu cảnh xuân.

"Em không có tội nước nóng lên người anh đã là rất hiền lành rồi." Cô nhú mày, không kiêng dè mà thương thức nam sắc của anh.

Người đàn ông anh tuần trước mặt cô, chỉ cần là người phụ nữ bình thường cũng sẽ thêm thương khi nhìn thấy anh.

Nhưng mà, Hàn Dục tuy là một người đàn ông đẹp trai hiếm thấy, nhưng lại là một cái máy lạnh tình cá tính, là một cái máy đàn ông.

Lúc này, Hàn Dục tiện tay lôi kéo cái chăn đi vào nhà tắm, Dương Oa Oa thì hào phóng ngồi ở trên giường của anh.

Cô cả đêm không chợp mắt tí nào, nằm trên giường mềm mại ấm áp, mất cú thể mà nhắm lại.

Hàn Dục rửa mặt xong, quây một cái khăn tắm quanh người bước ra khỏi phòng tắm, liền nhìn thấy Dương Oa Oa nằm trên giường anh, toàn thân cuộn lại, giống như một con mèo nhỏ.

Anh nở nụ cười cung chiêu, đi lại cúi đầu mở miệng gọi, "Oa Oa?"

"Hả?" Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra.

"Em lại không ngủ cả đêm nữa hả?" Anh bước lên, bàn tay nhẹ gạt tóc dài của cô, phát hiện năm nay cô càng ngày càng trở mã rồi.

"Ừ." Cô mơ hồ đáp.

"Có muốn ăn sáng rồi ngủ tiếp hay không?" Anh tính tình dễ chịu hỏi, căn bản không để trong lòng mấy hành động vô tình lúc nãy của cô.

"Anh làm cho em ăn à?" Cô vừa nghe đến có ăn, cặp mắt mờ mịt giờ sáng lên.

"Chờ anh thay quần áo đã." Anh rất có kiên nhẫn trả lời.

"Ừ." Cô lại đem khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào trong giường lớn của anh. "Làm xong thì kêu em dậy."

Thấy cô lại nhắm hai mắt lại, anh lắc đầu cười.

Đối với Dương Oa Oa, từ khi anh gặp cô, anh sẽ không thể bỏ mặc đối với cô.

Dương Oa Oa, Dương Oa Oa.

Oa Oa là một người để cho anh yêu thương.

Hân Dục làm xong bữa ăn sáng, quay lại phòng, vỗ nhẹ lên hai gò má như hai trái táo của cô.

"Oa Oa, bữa ăn sáng đã làm xong." Âm thanh của anh dịu dàng vô cùng, đặc biệt hạ thấp giọng, giống như là sợ hù dọa con thỏ nhỏ.

"Ừ." Cô miễn cưỡng mở hai mắt ra, lại chớp chớp đôi mi vừa dài vừa dày mấy cái, rồi mới chậm chạp như con rùa rời khỏi giường.

Vì ăn, trước tiên cô có thể hy sinh giấc ngủ.

Hơn nữa. Cô đã mấy ngày không có ăn một bữa thật ngon rồi.

Thấy cô giống như không có tinh thần đi ra ngoài, khoẻ miệng anh bắt đầu đi nở nụ cười.

Đội cô ngồi vào ghế trước bàn ăn, anh liền rót cho cô một ly nước ép trái cây.

Anh biết cô không dám uống sữa tươi, cũng biết cô ghét cay ghét đắng cà phê, anh biết tất cả sở thích của cô.

"Em đó, rõ ràng là rất buồn ngủ, sao lại còn thức đêm?" Anh ngồi ở trước mặt cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô.

Đó là khuôn mặt nhỏ nhắn ít tiếp xúc anh nắng mặt trời, da trắng như sữa dê, giống như người bạch tạng.

"Anh hỏi một câu nhảm nhí!" Cô thiếu ngủ tức giận trừng mắt liếc anh một cái. "Anh cho rằng em muốn chết? Còn không phải là do gần đây em đang bị giục gấp bán thảo."

"Không phải anh đã nói em đừng làm mấy loại công việc như vậy rồi sao?" Nhìn quãng mắt thâm dưới mắt cô, anh thấy thật chướng mắt.

"Nếu không làm mỗi ngày đều rảnh rồi không có việc gì để làm sao?" Cô cắn một miếng cái bánh bột trứng anh làm.

"Em rất cần tiền?" Anh cau mày hỏi.

Cô trầm mặc một lát, không nhìn được nâng lên khoe miệng. "Mỗi tháng anh đều đưa cho em mười vạn, làm gì có chuyện không đủ dùng chứ."

"Vậy thì cần gì vì này mấy vạn đồng mà khiến bản thân mệt mỏi như vậy?" Anh khép chặt lông mày hỏi, không thích cô có bộ dạng mệt mỏi như vậy.

"Không làm giống như anh nói, mỗi ngày không có việc gì làm cũng rất buồn chán!" Mắt cô tròn trắng lên. Người đàn ông này có điểm khác người nha.

"Không có việc gì thì đi học những thứ mà những thiên kim tiểu thư hay học đi, đến công ty bách hoá mua sắm, đến thẩm mỹ viện chăm sóc da mặt." Anh uống một hớp cà phê, không hiểu tại sao cuộc sống của cô lại nhàm chán.

Anh đưa cho cô thẻ bạch kim, nhưng mỗi tháng anh nhận được hoá đơn, trên hoá đơn liệt kê các khoản tiền, còn chưa quá ba ngàn đồng.

Dương Oa Oa không muốn giải thích cho anh hiểu.

Anh căn bản sẽ không hiểu được cảm giác mỗi ngày không có việc gì làm, sẽ sinh ra loại cảm giác nhàm chán như thế nào, cũng sẽ không hiểu được cảm giác ngày ngày ở bên ngoài rảnh rỗi, lại chẳng có mục đích gì.

Mặc dù, mỗi tháng anh đưa cho cô mười vạn đồng, mặc dù, anh đưa cho cô thẻ bạch kim hạn mức ba mươi vạn đồng, nhưng cũng không có nghĩa là cô cũng giống như búp bê không có mục đích sống, vĩnh viễn chỉ sống ở trong thế giới của anh, mỗi một hành động đều nghe theo lời nói của anh.

"Nhàm chán." Cô xuy một tiếng.

Đúng vậy, cô cảm thấy mỗi ngày đều lấy tiêu tiền làm mục đích sống thật là nhàm chán.

Cô không phải là búp bê không có sự sống, cho nên cô phải vì mình tìm một chút niềm vui trong công việc, mới không làm cuộc sống nhàm chán từ từ mất cảm giác, trở thành người vô dụng.

"Cái loại công việc đào lộn ngày đêm đó, sẽ khiến em không cảm thấy nhàm chán sao?" Anh nhìn khuôn mặt trái xoan của cô, tò mò hỏi.

"Lúc anh làm việc, sẽ cảm thấy nhàm chán sao?" Cô cảm thấy vấn đề của anh giống như là nói nhảm.

Hân Dục sững sờ, không ngờ sự quan tâm của mình nghe vào trong tai cô lại giống như là nói nhảm.

Oa Oa của anh vốn là người không có nhiều kiên nhẫn, hiện tại lại thêm một đêm không ngủ, tính nhẫn nại đã gần như cực hạn, anh phải biết ý một chút, không nên trêu chọc cô bốc hỏa bình thường cô giống con mèo nhỏ vô hại vậy.

"Ý của anh là muốn em chăm sóc bản thân mình thật tốt." Anh nhân tiện chuyển đề tài. "Hai ngày nữa anh muốn bay đi Luân Đôn một chuyến, em nhớ lúc ngủ phải khoá cửa sổ cẩn thận, trước khi ra ngoài cũng kiểm tra xem có mang chìa khoá không, ngày ba bữa nhớ ăn đầy đủ, lúc anh không có nhà đừng ăn bánh mì nướng."

"Dừng dừng dừng!" Cô nuốt xuống miếng bánh bột trứng trong miệng, về mặt chán ghét theo dõi anh.

Môi mỏng của anh khép lại, giống như hoà thượng sáng sớm niệm kinh, đọc nhiều khiến cô đau hết cả đầu!

"Mỗi lần anh xuất ngoại đều đọc đi đọc lại mấy thứ này, đọc nhiều vậy anh không thấy chán à?" Cô liếc mắt nhìn anh một cái, thể hiện là mình đang tiêu hoá không tốt.

"Cái đó lần đầu anh dặn dò em, em có làm theo không?" Anh nhíu mày hỏi.

Cô hơi mím môi, có chút chột dạ thoáng qua trong mắt.

Anh — nói không sai, anh bề bộn nhiều việc, nhưng sẽ không quên để ý tới công việc và nghỉ ngơi của cô.

Do cô từ chối sự quan tâm của anh mà không để tâm tới.

Bởi vì anh vĩnh viễn sẽ không hiểu, tâm tư phụ nữ giống như kim dưới đáy biển.

Cô không có trả lời câu hỏi của anh, chỉ là đem bữa ăn sáng nhanh chóng ăn xong, lại đem ly nước trái cây anh mới ép uống hết.

Ăn uống no nê xong, cô đứng lên.

"Em muốn về nhà ngủ." Không muốn nghe anh lắm bảm dặn dò nữa, cô quyết định trở về nhà.

Nhìn cô rời đi cũng không quay đầu nhìn lại, anh giận quá hoá cười.

Cá tính của cô thật sự giống như một con mèo, đói bụng thì mới vòng quanh bên người anh, sau khi ăn no xong lại trở về thế giới của cô.

Mà đây là hình thức ở chung anh thích, anh cần tự do riêng.

Anh cần bay đi khắp các nơi trên thế giới, mà Dương Oa Oa chính là đưa cho anh cái chìa khoá tự do đó trong suốt bảy năm.

Hai ngày sau.

Hàn Dục lại phải rời khỏi Đài Loan rồi.

Dương Oa Oa ngồi xếp bằng ở trên giường của anh, nhìn bóng lưng anh dọn dẹp quần áo.

Trong phòng chỉ có âm thanh thu dọn đồ đạc và tiếng hít thở của bọn họ, không có ai mở miệng.

Hàn Dục thân là tổng giám đốc của công ty quốc tế, từ trước đến giờ chính là người bận rộn, bay đi công tác khắp các nơi trên thế giới cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên, nếu như ở lại Đài Loan một thời gian dài, đó mới là tin tức kinh ngạc lớn.

Đối với anh phiêu bạt khắp nơi, Dương Oa Oa không có thói quen cũng phải thành thói quen.

Tính toán số ngày trong tháng này, anh chỉ ở lại Đài Loan có năm ngày.

"Anh chừng nào thì sẽ về Đài Loan?" Rốt cuộc, Dương Oa Oa cũng mở miệng hỏi.

"Công ty thực phẩm ở Luân Đôn muốn mở rộng mạng lưới tiêu thụ, ít nhất cũng phải ở lại hai tuần lễ." Hàn Dục vừa đem quần áo xếp vào vào vali hành lý, vừa trả lời.

Hai tuần lễ.

Thật lâu.

Một đôi mắt mắt lạnh lẽ hạ xuống, cất giấu tâm sự làm người khác khó hiểu.

"Sao thế?" Anh quay đầu lại, liền nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn quật cường của cô đang mím môi.

Mỗi khi đôi môi đỏ mọng của cô mím chặt, liền chứng tỏ cái đầu của cô đang suy nghĩ rất nhiều chuyện phức tạp.

"Không có gì." Cô lắc đầu, trong nháy mắt trông mắt vừa sáng vừa tròn.

Cô không muốn nói tâm sự trong lòng, cũng không miễn cưỡng anh.

"Mặc dù chúng ta vẫn theo quy định như trước, nhưng mà anh phát hiện ra mỗi lần anh đi công tác vài tuần, em lại gầy đi không ít, cho nên anh quyết định trước khi lên máy bay, sẽ gọi điện thoại cho mẹ anh trước, muốn mẹ đón em về nhà lớn ở mấy hôm." Anh phát hiện mỗi lần đi công tác xa, trong lòng anh nhớ nhất, chính là mình cô ở lại Đài Loan.

“Em sẽ tự chăm sóc bản thân.” Sau đó cô nhún mày lại. “Em không muốn gây thêm phiền toái cho mẹ Hàn.”

"Em không phải là rất yêu thích mẹ anh sao?" Anh còn tưởng rằng mối quan hệ giữa cô và mẹ anh rất tốt.

"Em rất thích mẹ Hàn." Cô vội vàng giải thích. "Mẹ Hàn đối với em rất tốt, cho nên, cho nên."

"Cho nên như thế nào?" Anh chờ cô nói tiếp.

"Cho nên em không muốn lừa dối bà ấy!" Cô đột nhiên nói ra câu này.

Anh cũng ngẩn ra, lời nói đến đầu lưỡi lại nuốt xuống. "Vậy anh cũng không miễn cưỡng em nữa."

Cô gái nhỏ này, từ trước đến giờ rất đơn thuần lại thẳng thắn, muốn cô đi nhà lớn Hàn gia, sợ rằng trong lòng cô cũng không dễ vượt qua.

"Ừ." Không miễn cưỡng cô là tốt nhất.

Bởi vì mỗi lần hẹn gặp mẹ Hàn lại xem cô như con của mình, trong lòng cô chắc chắn sẽ có loại cảm giác áy náy.

Gạt người vốn là chuyện không đúng, huống chi cô còn lừa gạt mẹ Hàn bảy năm trời.

"Vậy chuyện mấy ngày trước anh dặn dò em phải nhớ —— lúc ngủ phải khóa kỹ cửa sổ, ra khỏi nhà phía xem có mang theo chìa khóa không, ba bữa cơm phải nhớ ăn, lúc anh không có mặt đừng ăn bánh mì trắng nướng."

Dương Oa Oa vô lực rũ xuống hai vai, cuối cùng chui vào cái mền.

Nhìn hành động của cô như đứa trẻ, anh khẽ cười một tiếng.

"Anh sẽ nhanh chóng trở về." Anh toàn tâm toàn ý nhìn cái mền. "Anh phải đi rồi."

"Bye—bye." Cô buồn buồn đáp.

Hàn Dục kéo hành lý, lưu luyến nhìn một cái sau, liền bước ra khỏi gian phòng.

Cô nghe được âm thanh anh mở cửa, sau đó là âm thanh đóng cửa, sau đó, trong phòng không còn âm thanh nào khác, chỉ có tiếng hít thở của cô.

Cô từ trong chăn chui ra, vội vàng nhảy xuống giường, đi tới bên cửa sổ.

Ánh mắt lần nữa lại nhìn thấy bóng dáng của anh, nhưng mà chỉ nhìn thấy bóng lưng anh ngồi vào trong xe.

Anh đi mất rồi.

Ủ rũ trở lại trên giường, cô cuộn tròn người vào trong giường của anh.

Trên cái chăn vẫn còn lưu lại mùi của anh.

Trước giường anh có treo cái gương, cô nhìn trong gương, trên mặt vậy mà lại chảy xuống mấy giọt nước mắt lúc nào không hay. lqddon

Nước mắt tuôn ra ào ào, cô cũng không khóc lớn tiếng, chỉ mặc kệ cho nó lặng lẽ rơi xuống, rơi xuống đọng lại trên tay cô, cô cũng nóng lòng. . . .

Cô còn tưởng rằng cảm xúc trong lòng mình có thể sẽ không quan tâm, bình tĩnh nhìn anh ta rời đi lần nữa, cũng cho là tình yêu từ tận đáy lòng của cô một năm trôi qua lại một năm nữa tới sẽ nhạt dần.

Bảy năm, không dài không ngắn, tình cảm này bỏ không được, lại còn nẩy mầm dây dưa không dứt trong lòng cô, hôm nay cô không có cách nào chặt đứt tình cảm từ đáy lòng mình.

Nhưng Hàn Dục cũng không biết tâm sự của cô, càng không biết cô đã đem tình cảm giữa hai người, trở thành tình cảm nam nữ mà anh không muốn nghĩ tới nhất.

Đúng vậy, Hàn Dục không thương yêu bất kỳ người phụ nữ nào, anh yêu chỉ chính bản thân mình.

Cô và anh chung sống hòa bình với nhau, thậm chí là hàng xóm láng giềng, thật ra thì đều không phải là trùng hợp.

Cô, là do anh mướn làm bạn gái, quan hệ của bọn họ, chỉ là một khoản giao dịch.

Chuyện xưa muốn nói đến là từ bảy năm trước, năm đó cô mười tám tuổi, anh hai mươi bốn tuổi. lê qu2y1 don^?

Hai người lần đầu gặp nhau thì liền xác định sẽ đi vào thế giới của đối phương, thậm chí ở trong lòng của đối phương mọc rễ, nảy mầm.

Bạn đang đọc truyện *Thương Yêu Dương Oa Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Dương Oa Oa trong nháy mắt ném trái đu cay đắng ngọt bùi.

Trước năm mười lăm tuổi, cô là thiên kim tiểu thư ăn sung mặc sướng.

Nhưng bất đắc dĩ số phận con người lại kỳ lạ như vậy, luôn để cho người ta đang ở trên thiên đường lại rơi thẳng xuống địa ngục.

Trong một đêm, cô từ một thiên kim tiểu thư, là hòn ngọc duy nhất trong tay Dương gia, lại rơi xuống địa ngục tàn nhẫn nhất.

Ba cô kinh doanh buôn bán vì tin lời lừa gạt của tiểu nhân, chẳng những bị lừa đi hết vốn liếng để dành cả đời, công ty cũng mất vốn xoay vòng, kinh doanh không thuận lợi, không còn cách nào phải đi vay ngân hàng.

Nhưng năm đó vận khí không tốt, đầu tư tiền bạc giống như đổ tiền vào động không đáy.

Ba Dương không muốn huỷ đi cơ nghiệp mà ông một tay sáng lập nên, vì vậy lại đi vay lãi ở ngân hàng tư nhân, mang trên lưng món nợ khổng lồ, lại không có khả năng trả lại.

Cuối cùng vì công ty kinh doanh buôn bán không thuận lợi, tuyên bố phá sản, ngân hàng cũng đem toàn bộ nhà cửa của ba Dương đi bán đấu giá.

Dương gia trở nên trắng tay, còn phải đối mặt với món nợ khổng lồ của ngân hàng tư nhân.

Ba Dương bất đắc dĩ, làm cho vợ hôn mê, thừa dịp ban đêm lái xe đến cảng biển, cả người cả xe lao xuống biển, bỏ lại con gái bảo bối duy nhất.

Ba mẹ qua đời, Dương Oa Oa một mình mang món nợ ba mẹ để lại, chỉ có thể vứt bỏ quyền thừa kế, cô độc sống trên đời.

Năm cô mười lăm tuổi, cô được nhận nuôi ở Gia Nghĩa quê mẹ đẻ.

Ở nông thôn, bí mật rất khó giữ nếu nhiều người biết đến, hơn nữa cô chỉ là đứa trẻ chỉ biết ăn mà không biết kiếm tiền, không bao lâu, cô trở thành củ khoai lang phòng tay, cũng không ai đồng ý đóng học phí cho cô học lên trung học.

Bất đắc dĩ, cô bắt đầu vừa đi học vừa đi làm.

Thật vất vả mới học xong trung học, nhưng học phí đại học lại muốn vì mình mà nghĩ biện pháp.

Năm cô mười tám tuổi, mỗi ngày đều sống trong sự sợ hãi vì không có tiền.

Mới trải qua ba năm, cô đối với tiền đã có độ mặn cảm tới mức, cô có thể phân biệt được âm thanh đồng một đồng, năm đồng hoặc đồng mười đồng rơi xuống.

Cô không thể không phủ nhận, cô thật sự rất thích tiền.

Mà nguyên nhân cô yêu tiền chỉ có một ——

Vì cô thiếu tiền.

Mặc dù ở nhà người thân ăn mặc không cần lo, cũng không có ai ngược đãi cô, cũng không có chuyện khi dễ cô giống như trong phim văn hay diễn quá, nhưng dù sao cũng là cuộc sống ăn nhờ ở đậu, quá khác xa so với cuộc sống trước kia.

Cho nên cô học xong tự mình cố gắng tự lập, trừ khi vừa học vừa làm lúc học trung học, hiện tại rốt cuộc cũng để dành được tiền đóng học phí và mua sách vở của kỳ thứ nhất đại học, mấy ngày nữa sẽ phải đi lên Đài Bắc.

Từ ngân hàng đi ra ngoài, Dương Oa Oa nhìn con số trong sổ tiết kiệm, vốn là đang nhón tí lại một chỗ lông mày lặng lẽ dần ra.

"Cố gắng quả nhiên là có tác dụng." Cô bĩu bĩu cánh môi mềm mại, nở ra nụ cười thật đẹp mắt.

Cô có một gương mặt mềm mại nhỏ nhắn, hợp với bộ tóc dài buông xoã, đáng vẻ trong sáng mà động lòng người.

Dương Oa Oa hài lòng đem sổ tiết kiệm nhét vào trong túi, sau đó cưỡi xe đạp, trên con đường trong buổi chiều hoàng hôn từ từ trở về nhà.

Gia Nghĩa mặc dù không lớn, nhưng lúc tan tầm cũng đông nghịt.

Cô xuyên qua trong đám người đông nghịt đó, nghĩ tới số tiền tiết kiệm gửi ngân hàng từ từ tăng lên, trong lòng cũng vui vẻ giống như muốn bay lên thiên đường.

Lấy tốc độ này, không chỉ có được học phí học kỳ thứ nhất, sinh hoạt phí cũng không thành vấn đề rồi.

Nở ra nụ cười đẹp mắt, cô ra sức đạp xe đạp đi tới.

Đi ngang qua ngã tư đường thì mắt thấy đèn vàng sắp chuyển sang đỏ, vì tranh thủ thời gian mấy giây này, cô tăng tốc đạp nhanh về phía trước, đột nhiên chiếc xe BMW thể thao màu bạc từ bên phải chạy qua——

Ầm!

Tiếng va chạm dọa người vang lên, Dương Oa Oa ngã xuống đất, chiếc xe đạp bên cạnh đã biến dạng.

"Đau đau đau."

Cô nhú cặp lông mày xinh đẹp lại, xe đạp còn đè lên trên đùi cô.

Cũng may xe thể thao BMW phanh lại kịp thời, mới không gây ra thảm kịch lớn.

Nhưng mà xe đạp dù sao cũng không thể so với xe hơi được, Dương Oa Oa mặc dù không có máu chảy thành sông, chỉ ngã một cái, nhưng da cô vẫn bị trầy xước, mắt cá chân cũng bị trật rồi.

Chủ xe trẻ tuổi gây ra chuyện cũng không bỏ chạy, ngược lại vội vàng xuống xe xem xét tình hình.

Khi thấy một cô gái nhỏ nhắn ngồi dưới đất ôm mắt cá chân, anh thầm kêu một tiếng thảm, vội vàng chạy lại.

"Cô không sao chứ?" Trước tiên anh xem xét trên dưới toàn thân cô, xác định chỉ bị ngoại thương nhẹ, lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đương nhiên là có!" Cô ngẩng lên trừng đôi mắt vừa tròn vừa sáng về phía anh.

Chân của cô mắt cá chân thật là đau, sao lại không có việc gì được? !

"Tôi đưa cô đi bệnh viện."

Người đàn ông trẻ tuổi đem chiếc xe đã biến hình dất qua một bên, không nói hai lời, ôm cô lên.

Dương Oa Oa nhìn về phía đối phương —— anh có một gương mặt rất đẹp trai, ngũ quan sâu sắc, giống như là một tác phẩm nghệ thuật được nghệ thuật gia điêu khắc.

Cô không phải là chưa từng gặp qua trai đẹp, chỉ là cho dù là minh tinh điện ảnh trên ti vi, cũng chưa chắc đẹp mắt được như anh.

Hơn nữa hình như anh còn rất cao lớn.

Không biết có phải là di chứng sau tai nạn xe cộ hay không, cô thể nhưng cảm thấy đầu có chút mờ mịt choáng váng, tựa vào ngực anh, cô cảm thấy lồng ngực của anh thật rộng và ấm áp.

Cô là bị đụng cho ngất đi hay sao? ! Tại sao cô có thể có toát ra bong bóng tình yêu, hơn nữa trong đầu lại có loại ý tưởng không thực tế này?

Không, không đúng.

Cô dùng sức lắc đầu một cái thật mạnh, muốn loại bỏ loại ý tưởng kỳ quái trong đầu đi.

Chuyện cô nên nghĩ không phải cái này đi! Mà là ——

Chân của cô giống như bị thương, khoản tiền thuốc thang này không thể không đổ lên đầu anh!

"Đau đau đau đau ——"

Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điều ngọc mài của Dương Oa Oa dường như muốn nhăn nhó thành bánh bao hấp rồi.

Người gây ra họa muốn đưa cô tới bệnh viện tỉ mỉ kiểm tra, toàn thân trên dưới cô anh đã kiểm tra đầy đủ, trừ tay chân có chút trầy xước cùng với mắt cá chân bị trật thì cũng không thấy có bị thương chỗ nào khác.

Sau đó bệnh viện đem cô chuyển tới khoa trung y chỉnh hình để xoa bóp rượu thuốc, xoa bóp vết bầm, nhưng trời sinh cô sợ đau, trong khi bác sĩ dùng

sức xoa nắn mắt cá chân cô, thì đôi tay cô không nhận được cảm chặt một tay người đàn ông bên cạnh.

Cánh tay, khi cánh tay của anh lấy ra cũng bị bầm tím, thế nhưng anh cũng chân mày không thêm động một cái.

"Thật sự có đau như vậy không?" Ông bác sĩ vẽ mặt hoài nghi, trên tay dính rượu thuốc, xoa bóp lên mắt cá chân trắng mịn của cô.

Mẹ nó! Nếu như chân của cô đã vào chỗ kín của ông ta xem ông ta có đau không, cô muốn hỏi lại tên ngu ngốc vấn đề này!

Dương Oa Oa đau đến chỉ có thể dùng một đôi mắt dầm lệ, nhìn chăm chăm bác sĩ trung y nói xong lời châm chọc.

"Bác sĩ, ông nhẹ một chút." Người đàn ông thấy cô kêu đau giống như con heo bị chọc tiết, không thể không đứng về phía cô.

Ông bác sĩ lườu bầu mấy câu trong miệng bọn họ nghe không hiểu, có chút làm nhẹ nhàng hơn.

Mười phút trước, ông bác sĩ đem máu ứ đọng trong mắt cá chân cô đẩy ra, mới để cho y tá thay cô băng bó.

Sau một canh giờ, Dương Oa Oa hai mắt ngấn nước, nhìn giống như con thỏ nhảy ở trong phòng nhảy a nhảy a.

"Cô có khỏe chưa?" Người đàn ông dịu dàng nhỏ giọng hỏi.

"Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi khỏe rồi?" Cô ngược mắt, hung hăng trả lời.

Cứ cho là người đàn ông này đáng đáp đệp trai đi chăng nữa, cô cũng sẽ không quên anh lại xe đụng vào cô, hại cô biến thành "bó bột"!

Anh ta sùng sốt, không ngờ người cô đáng đáp nhỏ nhắn, tính khí trái lại rất lớn.

"Tôi sẽ chi trả tất cả tiền thuốc thang cho cô." Anh rất có ý thức trách nhiệm, một bộ dạng sẽ không quịt nợ.

Đó là điều tốt nhất. Trong lòng cô hừ một tiếng.

Cảm thấy anh đẹp trai cô trở mình muốn trở thành cô gái ôm ấp tình cảm hơi sớm, hôm nay cũng bị cuộc sống thực tế chia thành hai mặt.

Bây giờ điều cô muốn chính là ——

Hôm nay thế nào lại xui xẻo như vậy? Thật vất vả mới được nghỉ làm một ngày, lại đụng phải chuyện xui xẻo này.

Hơn nữa ngày mai cô làm sao mà đạp xe đi học, đi làm đây?

Dương Oa Oa cau chặt lông mày, nhìn cái chân băng bó, lại nghĩ tới phải xin nghỉ làm, cái miệng nhỏ nhắn đẹp thành một đường, không nhận được ngăn lên khuôn mặt nhỏ nhắn từng anh.

Lớn lên đẹp trai có dùng được cái rắm gì chứ! Lái xe cũng không nhìn đường! Hay là anh mất mùi lại còn thiếu năng? Cô là một người lớn như vậy, mà còn đụng vào cô

"Cô gái, rõ ràng là cô giành đèn vàng." Anh không nhận được lên tiếng, cắt đứt mấy lời lẫu bầu của cô.

"Cái gì?" Cô lấy lại tinh thần, cau mày nhìn anh.

"Tôi đáng đáp đệp trai như vậy, phải cảm ơn ba mẹ của tôi. Tôi không cần thận đụng vào cô, không phải là bởi vì mất mùi, thiếu năng, mà là bởi vì cô giành đèn vàng." Anh rất có phong độ giải thích.

Nghe được lời giải thích của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có chút ửng đỏ.

Cô suy nghĩ cái gì đều làm nhằm nói hết ra ngoài, còn bị anh nghe được sao?

Được rồi, đã vậy thì cô cũng không cần giấu giếm nữa.

"Đụng vào người khác chính là anh không đúng!" Cô cắn cánh môi mềm mại. "Anh có biết hay không, anh đụng tôi như vậy, tôi làm sao đạp xe đạp đi học và——"

Ah, không đúng! Cô đột nhiên phát hiện một chuyện ——

"Mẹ nó! Bàn đạp xe đạp của tôi cũng bị anh đụng cho nát luôn rồi!"

Hả? Anh cho là cô muốn mắng anh hại cô bị thương mà không đi lại được ngay, không ngờ cô lại là lo lắng cho cái xe đạp của mình?

Người phụ nữ này. Suy tư Logic là lạ.

"Shit!" Cô lại khê tuôn ra mấy câu nguyên rủa. "Tôi vốn là tính đem chiếc kia xe đạp đồ chuyển lên Đài Bắc" Cái người máy đàn ông này! Người xui xẻo.

"Tôi tên là Hàn Dục." Anh cũng không vì những lời cay cú cá tính của cô mà sinh ra ấn tượng xấu với cô.

Vị thần xui xẻo mau đi hết đi.

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm tất cả mọi tổn thất cho cô." Thấy cô đắm chìm trong phiền não, anh lại một lần nữa mở miệng.

Hả? Anh nói gì? Cô ngược mắt, nghi ngờ trừng mắt với anh.

"Tất cả mọi tổn thất." Anh nhắc lại lần nữa.

Cô giống như một con quỷ mê tiền, mắt sáng lên chớp chớp, không thể tưởng tượng nổi nhìn anh.

"Bao gồm. Bồi thường tinh thần?" Cô nghiêng đầu, thu lại vẻ mặt vừa mới hứng khởi kia bày ra bộ dạng thất bại.

"Chỉ cần có thể xoa dịu cơn tức giận của cô, trong phạm vi hợp lý, tôi đều chịu trách nhiệm." Anh giữ vững phong độ thân sĩ.

Cuối cùng, cô cũng nở ra nụ cười ngọt ngào.

"Anh nói anh tên là gì?"

Cô rất thực tế, cho tới bây giờ mới có hứng thú đối với tên tuổi của anh.

"Hàn Dục." Anh rút ra danh thiếp ở trong túi, đưa vào trong tay của cô.

Cô giờ tay nhận lấy, phát hiện tên anh trước, tiếp theo là chức vụ.

Những thứ này đều không quan trọng! Quan trọng là. Nhìn anh có vẻ rất có tiền!

Hừ, chỉ cần là cô cần phải bồi thường, cô nhất định sẽ bắt anh chịu trách nhiệm tới cùng!

Coi như biến thành "Bó bột", cô vẫn còn rất chấp nhứt với cái chân xe đạp của cô.

Trên đường trở về, Hàn Dục vừa nghĩ tới sự kiên trì của Dương Oa Oa, không nhịn được cười lên.

Anh còn tưởng rằng yêu cầu của cô sẽ vô lý tới cỡ nào, không ngờ điều cô muốn rất đơn giản ——

Trong giai đoạn cô "Bó bột" này, cô đi làm, đi học toàn bộ chi phí đi lại, anh phải chi trả hoàn toàn.

Đụng chiếc xe đạp của cô siêu vẹo méo mó, cô muốn anh đền lại cho cô một chiếc xe mới.

Dĩ nhiên, toàn bộ tiền thuốc thang cũng muốn anh hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Cô nói, anh phụ trách gạt đầu là được rồi.

Nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn bộ dạng nghiêm túc quang minh chính đại của cô, anh cảm thấy cô thật đáng yêu.

Ban đầu anh chỉ là muốn lái xe tới Gia Nghĩa giải sầu, không ngờ lại ngoài ý muốn đụng vào búp bê xinh đẹp đáng yêu như vậy.

Sáng sớm anh đưa cô về nhà thì phát hiện cô là cô nhĩ ăn nhờ ở đậu, người thân của cô đối với thương tích của cô không có vội vàng, lo lắng, đối với vết thương trên chân cô cũng không có hỏi nhiều.

Mặc dù bề ngoài của cô non nớt trẻ trung, nhưng tính tình hết sức độc lập, cũng rất chững chạc, biết tính toán cho tương lai.

Còn có một điều nữa đó là —— cô hình như rất thích tiền.

Hôm nay hình như cô có nói, cô phải đi Đài Bắc đi học. Vừa nhắc tới Đài Bắc, thì trong mắt cô lại loé lên tia sáng vừa vui lại vừa sợ, hình như rất tò mò lại có vẻ rất mờ mịt.

Hàn Dục không nhịn được chớp chớp con mắt hồi tưởng lại nét mặt của cô.

Quái lạ, anh tại sao lại để ý chuyện của cô như vậy?

Trở lại khách sạn, Hàn Dục đem cửa sổ sắt đất mở ra ban công.

Ngoài cửa sổ cao mười tầng, mùa hè hiếm khi có gió thổi lồng lộng.

Anh ngồi vào salon trước cửa sổ ngắm cảnh đêm, suy nghĩ bị khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Dương Oa Oa chiếm giữ hết.

Lấy tuổi của cô, không phải cũng giống như em gái anh, không buồn không lo sống qua ngày sao? Làm sao lại trưởng thành như vậy, lên kế hoạch cho cuộc sống tương lai?

Anh không nên vì cô mà tốn nhiều thời gian suy nghĩ, hay là đi thăm dò thân thể của cô xem sao?

Hân Dục mới hình thành suy nghĩ trong đầu, tay đã cầm lấy điện thoại, sau đó anh gọi một cú điện thoại——

"Trạch, làm phiền cậu tìm một thám tử đáng tin cậy, điều tra giúp tôi một người người." Giọng anh trong đêm hè phát ra hết sức dịu dàng.

"Búp bê?" Người đàn ông bên kia đầu dây điện thoại khẽ cau mày.

"Dương trong chữ dương cây liễu, Oa trong chữ Oa nhi." Anh giải thích. "Hôm nay lái xe không cẩn thận tôi đã đụng cô ấy bị thương."

"Tôi thấy người cậu cần chính là luật sư, chứ không phải là thám tử điều tra." Giang Trạch mạnh mẽ trả lời ngắn gọn.

"Cô ấy không có đe dọa tôi." Anh không nhận được nhỏ giọng cười.

Nếu như yêu cầu của cô quá đáng, vậy cũng không làm anh ta tức giận như vậy chứ.

Giang Trạch không có hỏi nhiều, viết yêu cầu của anh xong, lại mở miệng nói, "Bà Hân sáng nay gọi điện tới, bữa tiệc ngày mai anh cần phải có mặt."

"Nói cho mẹ tôi biết, tôi tạm thời chưa trở về Đài Bắc được." Hân Dục đốt một điếu thuốc.

Giang Trạch ở bên kia đầu điện thoại kia mím môi, một lúc lâu không có lên tiếng.

"Trạch?" Anh nghi vấn nhíu mày.

"Cậu không thể đem tất cả công việc đổ hết lên đầu tôi được." Giang Trạch rốt cuộc cũng lên tiếng, giọng nói vẫn bình thản như cũ, giống như một cái đầm nước thanh tĩnh không một gợn sóng.

"Cậu sớm muộn gì cũng quen những loại chuyện như vậy." Anh nở nụ cười sang sảng, "Tôi phải cúp máy rồi, ngủ ngon."

Hân Dục tùy hứng kết thúc cuộc nói chuyện, lần nữa đem ánh mắt nhìn ra ngoài màn đêm đen tối.

Cuộc sống, quả thật rất nhàm chán.

Nhất là cảm giác bị trói buộc, càng làm anh thấy chán ghét.

Gia sản khổng lồ không nên để cho anh thừa kế.

Anh nâng nhẹ nhẹ khóe miệng, nghe lời hai mươi bốn năm qua, chẳng qua là muốn xây dựng vây cánh hùng mạnh.

Không bao lâu sau, anh sẽ vứt bỏ mọi gông xiềng mà vỗ cánh bay cao, bay tới bầu trời thuộc về anh——

Bạn đang đọc truyện *Thương Yêu Dương Oa Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Chuyện Dương Oa Oa bị thương, cũng không làm cho những người thân thích quan tâm tới.

Cô giống như người tàng hình, không có ai quan tâm tới cô nhiều hơn, hoặc ân cần hỏi thăm cái chân của cô.

Cô cũng đã thành thói quen, hơn nữa là do bản thân cô đi xe không chú ý, bị thương cũng không thể than trời trách đất được.

Nếu như cô muốn than trời trách đất, chắc là tốn hơn nửa năm trời cũng không than hết được!

Cô bây giờ, chỉ cần sống thật tốt qua một ngày được một ngày.

Cô cũng không cần oán trách ba mẹ mình, bỏ lại cô một mình, đem mọi chuyện phiền toái đẩy hết lên trên người cô.

Cô phải thật kiên cường!

Cho nên ——

Cô nhảy, nhảy, nhảy, nỗ lực nhảy ra cửa.

Nhưng mà mới nhảy ra cửa, cô liền thấy trong Tam Hợp Viện có một chiếc xe đạp nữ có thể tăng tốc.

Oa! Mắt cô sáng lên, lại nhảy nhót giống như con thỏ, nhảy tới chỗ cái xe đạp mới.

Cô vẫn ao ước có chiếc xe đạp như thế này.

Dương Oa Oa đưa bàn tay nhỏ bé ra vuốt ve chiếc xe đạp, nhìn thấy bên cạnh còn có một chiếc xe máy màu bạc, cũng thuộc loại xa xỉ mà cô chưa từng thấy.

Là ai mua? Cô sững sờ ở tại chỗ, bàn tay nhỏ bé còn không nỡ thu hồi lại.

"Cô đối với bồi thường của tôi có hài lòng không?" Âm thanh trầm thấp của người đàn ông vang lên phía sau lưng cô.

Quay đầu nhìn lại, là gương mặt đẹp trai.

Cô nhớ tên anh gọi Hàn Dục, bởi vì bọn họ vừa mới gặp mặt hôm qua.

"Cái này." Ánh mắt của cô có chút nghi ngờ, chỉ chỉ chiếc xe đạp, lại chỉ chỉ cái xe máy.

"Tháng mười năm nay là cô tròn mười tám tuổi, có thể thi bằng lái xe, cho nên tôi liền tự tiện mua cho cô cái xe máy này." Anh giải thích.

Trong lòng của cô, giống như chảy qua một dòng nước ấm áp.

Nhưng mà.

Làm sao anh biết được tháng mười này cô tròn mười tám tuổi vậy? !

"Làm sao anh biết tháng mười là sinh nhật của tôi?" Trong lòng mắt của cô mang theo phùng bị.

Mới trải qua một đêm, anh lại giống như hiểu rất rõ tình hình của cô.

Cô không thích cảm giác bị người khác nhìn thấu này. Giống như tình cảm từ đáy lòng không dễ biểu hiện ra ngoài, lại bị anh dễ dàng nhìn thấu.

"Ngày hôm qua lúc ở bệnh viện, ta không cẩn thận nhìn thấy trên tập hồ sơ của cô." Hàn Dục giải thích như mây bay nước chảy, dĩ nhiên anh cũng không ngốc đến mức khai ra là mình đã điều tra cô một cách cặn kẽ.

Những chuyện lớn nhỏ xảy ra trong mười bảy năm qua của cô cũng hoá thành mấy tờ giấy trắng fax tới chỗ khách sạn của anh.

Lúc đó anh mới hiểu rõ, số phận của cô có thể coi là rất bị thảm.

"Anh tới nhà tôi làm gì?" Cô cau mày. Những cái nên bồi thường anh cũng đã bồi thường rồi, hơn nữa cô cũng đã lấy nửa năm tiền đi lại, anh cũng coi như là quan tâm giúp đỡ hết lòng rồi.

"Bộ dạng này của cô có cách nào có thể đi học được sao?" Anh tiến lên, đem cây nạng đang cầm trong tay để vào trong tay cô. "Tôi nghĩ, tôi có thể chịu trách nhiệm đưa đón cô."

Đưa đón? ! Trong đầu cô, suy tư một lát.

"Không cần phiền phức như vậy đâu!" Cô nhận lấy cái nạng trong tay anh. Không ngờ cái này có tác dụng rất tốt, ít nhất cô không cần phải nhảy giống như một con thỏ nữa.

"Tôi nói rồi, tôi sẽ chịu trách nhiệm tôi cùng." Anh không quan tâm ánh mắt những người thân thích của cô, đỡ cô đi lại xe của anh.

"Nhưng." Cô cảm thấy anh tốt có chút quý dị.

Mấy năm nay cô đã cảm nhận được, trên thế giới này, trừ ba mẹ ra, sẽ không ai tốt với ai một cách vô tư cả.

Tại sao anh lại đối xử tốt với cô như vậy?

"Lên xe đi!" Anh cười cười với cô, rất sẵn sàng mở cửa xe cho cô.

Đỡ cô ngồi vào xe xong, anh đi vòng qua ghế lái, mở cửa xe, đóng cửa, khởi động lái xe đi——, d,0dylq.d

Xe chạy được một đoạn đường, anh thò tay ra ghế sau, lấy ra một túi đồ.

"Đây là bữa sáng tôi nhờ khách sạn chuẩn bị." Anh đem bữa sáng đặt trên đùi cô.

Cô sững sốt, không ngờ anh lại tinh tế như vậy, chu đáo suy nghĩ tới cả bữa ăn sáng cho cô.

"Cám ơn." Cô rất chân thành nói ra lời cảm ơn.

Anh có phải là đối xử với cô quá tốt rồi hay không, đây mới là lần thứ hai bọn họ gặp mặt? , d,0dylq.d

Hơn nữa từ hôm qua tới giờ, cô vẫn chưa cho anh một sắc mặt tốt, tại sao anh có thể chăm sóc đối với cô như vậy?

Cô len lén nâng mắt lên nhìn người đàn ông đang lái xe.

Dáng dấp anh thật đẹp trai, hơn nữa anh nở ra nụ cười vô cùng đào hoa, ánh mắt thì tăng cường phóng điện quyến rũ người khác.

Nhưng lúc anh cười lên khoe miệng có lúm đồng tiền nhân nhật, có loại cảm giác xấu hổ.

"Cô hàng ngày đều đạp xe đạp đi học à?" Anh hỏi.

"Đúng vậy!" Cô thành thật gật đầu.

"Tại sao không đi xe buýt?" Anh cau mày. Một đoạn đường này, nói ít cũng đạp mất hết nửa giờ.

"Gia Nghĩa nhỏ như vậy, xe buýt căn bản không có mấy chuyến." Cô lắc đầu. "Hơn nữa cũng quá lãng phí tiền xe. Chẳng bằng đi xe đạp, lợi nhiều mặt."

"Nếu xảy ra chuyện giống như ngày hôm qua, thì rất nguy hiểm." Anh dường như vừa nghĩ tới bộ dạng hôm qua cô đi xe đạp rất nhanh, liền vì cô mà đổ mồ hôi lạnh.

Cô im lặng, nhớ lại chuyện ngày hôm qua.

Hình như thật sự là cô không đúng. Cô không nên vừa đạp xe vừa nghĩ tới số tiền trong sổ tiết kiệm gửi ngân hàng.

"Không sao, dù sao cũng đã xảy ra tai nạn xe cộ rồi." Cô không muốn thừa nhận là mình gây ra họa, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên.

Anh lại nở lên nụ cười đẹp mắt. "Tôi có một vấn đề."

"Vấn đề gì vậy?" Cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên giống quả táo, tròn mắt đen nhìn anh.

Mặc dù anh đã biết tất cả tài liệu về cô, anh vẫn phải giả vờ không biết chuyện gì.

"Ngày hôm qua tại sao không thấy cha mẹ cô xuất hiện?" Anh hỏi khẽ, biết rõ câu hỏi này sẽ giống như một lưỡi dao sắc bén một lần nữa làm tổn thương cô.

"Bọn họ đã qua đời rồi." Cô trả lời rất nhẹ nhàng. "Bây giờ tôi đang ở nhà người thân."

Cô không có sự buồn bã hay hối tiếc, càng không giống như là bắt được một cái bè gỗ để trút đi bầu tâm sự, ngược lại vô cùng tỉnh táo như nói về một chuyện rất bình thường.

"Cô ở nhà người thân. Có tốt hay không?" Anh hỏi rất thẳng thắn, không muốn quanh co lòng vòng.

"Được ăn, được ở, đương nhiên là tốt rồi!" Cô không muốn làm cho một người xa lạ lại đồng cảm với cuộc sống của cô.

Thấy cô nói chuyện nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi như vậy, anh cũng không tiện nói gì thêm nữa, vì vậy yên lặng lái xe, đưa cô tới trường.

Vì cô, anh nghĩ mình sẽ phải ở Gia Nghĩa thêm mấy ngày.

Nếu thật sự muốn anh tìm một lý do.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kiên cường của cô, anh không cách nào bỏ mặc đối với cô được.

Anh nguyện ý vì cô dành một chút thời gian.

Người đàn ông này muốn làm gì?

Dương Oa Oa sau khi tan học thì chống cái nạng rề tới ra cửa trường học, ngay lập tức lại nhìn thấy một chiếc xe thể thao quen mắt.

Chiếc xe thể thao này giá trị không hề rẻ, đã sớm hấp dẫn ánh mắt của vô số học sinh nữ trong trường học.

Cô rất muốn làm bộ như không nhìn thấy.

Bình thường cô rất ít hoà đồng, căn bản không muốn cho tất cả các bạn học biết tất cả về cô.

Nhưng hôm nay.

"Oa Oa, lên xe." Hàn Dục hạ cửa xuống, ngoắc tay với cô.

Cô cau mày, muốn giả chết, làm không biết anh.

Giờ phút này cô đã nghe tiếng bàn luận chỉ trích của các bạn học nữ.

Đó là sự hâm mộ xen lẫn ghen tỵ, nội tâm nguyên thủy nhất của các cô ấy đã lên tiếng.

Lên xe? Không lên xe? Cô đấu tranh nội tâm

Quay đầu nhìn lại, nhìn thấy tất cả bạn học nữ đứng ở cửa đều lấy ánh mắt quỷ dị nhìn cô, cô không thể không ngồi lên xe của anh.

Thắt chặt dây an toàn, cô mới trừng mắt nhìn anh. "Anh làm gì mà tới trường học của tôi vậy?"

"Trong khoảng thời gian cô bị thương này, tôi sẽ đưa đón cô khi tan học." Anh nở một nụ cười nhàn nhạt.

"Tại sao?" Cô cau mày, cảm thấy sự quan tâm của anh đã vượt qua sự quan tâm của một người xa lạ.

"Trên mặt của cô viết: Đừng bỏ tôi lại." Anh đưa bàn tay ra ngắt lên chóp mũi của cô một cái, sau đó chuyển tâm lái xe.

Cô không ngờ đột nhiên anh lại có hành động như vậy, còn không kịp phản ứng, lại bị câu nói kia làm chấn động.

Trên mặt của cô viết. Đừng bỏ cô lại? !

Là thế này phải không?

Cô dời ánh mắt về, nhìn bên cửa sổ xe phản chiếu khuôn mặt của cô, theo bản năng sờ sờ khuôn mặt của mình.

Không có mà! Trên mặt cô không có viết chữ, cũng không có vẽ mặt dư thừa nào. Vậy tại sao anh lại nói cho cô biết, không hy vọng bỏ cô lại đây?

Những lời này giống như một hồi chuông lớn, mà anh giống như cái chày gỗ đánh chuông, khiến tiếng chuông không ngừng vọng ở trong lòng của cô, không cách nào mất đi được.

Khi cô đang lâm vào trong trầm tư thì âm thanh thật thấp của anh lại vang lên trong xe.

"Oa Oa, đã tới chỗ làm của cô rồi." Anh dừng xe ở một bên, sau đó liền tự mình xuống xe, đi vòng qua một bên, đỡ cô xuống xe.

Cô ngẩng đầu, đúng là đã tới chỗ làm của cô.

Trong lòng vẫn còn đang nghi ngờ, anh đã đỡ cô đi vào làm việc trong cửa hàng đồ ăn nhanh.

Cửa hàng trưởng thấy cô, có chút kinh ngạc.

Anh để cho cô ngồi một chỗ, trước tiên lại nói chuyện với cửa hàng trưởng.

Bởi vì bọn họ cách cô một cự ly khá xa, cho nên cô không thể nghe được bọn họ đã nói với nhau những gì.

Chỉ thấy cửa hàng trưởng không ngừng nhìn cô với ánh mắt hoài nghi, rồi lại như hiểu rõ mà gật đầu.

Một lúc lâu sau, chỉ thấy cửa hàng trưởng từ trong phòng nghỉ của nhân viên lấy đồ của cô ra.

Dương Oa Oa tròn lớn hai mắt, vội vàng đứng bật dậy khỏi vị trí, không sử dụng cái nạng của cô nữa, cứ như vậy nhảy một mạch tới trước mặt Hàn Dục.

Anh nhanh tay nhanh mắt tiếp được cô, để cho cô rơi vào trong ngực anh.

"Oa Oa, tôi rất xin lỗi cô đã xảy ra loại chuyện như vậy." Cửa hàng trưởng đem đồ của cô đặt trong tay cô. "Nhưng mà nếu cô đã quyết nhất định phải đến Đài Bắc làm việc, vậy thì chúc cô nhiều may mắn. Tiền lương tháng này tôi sẽ chuyển vào tài khoản ngân hàng cho cô."

Cái... cái gì? ! Dương Oa Oa sững sờ nhìn đồ đặt trên tay mình, còn chưa lấy lại tinh thần, cửa hàng trường đã xoay người rời đi.

Ôm đồ trong tay, cô mờ mịt nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Trong mắt phản chiếu gương mặt đẹp trai của anh, hình như toàn thế giới cũng lọt vào trong đồng tử trong mắt anh, cô chỉ có thể tìm kiếm bóng dáng mình trong đôi mắt đen của anh, công việc của cô không còn nữa? !

Giờ trò quý gì!

"Cô muốn làm gì?" Anh kéo cánh tay của cô, ngăn cản cô bước về phía trước.

"Cô ấy tại sao lại không có bất kỳ lý do nào lại đuổi việc tôi chứ?" Trong mắt cô hiện lên tầng hơi nước. Nếu như mất đi công việc này, học phí học đại học của cô phải làm sao bây giờ?

"Là tôi giúp cô xin nghỉ việc." Anh nhận lấy đồ đạc ở trên tay cô, đỡ cô đi ra ngoài.

"Dựa vào đâu mà anh lại giúp tôi xin nghỉ việc?" Cô giống như một con mèo hoang chỉ biết la lối om sòm, chỉ thiếu điều là không có gương nanh múa vuốt nhào tới cắn anh.

"Vì muốn tốt cho cô." Anh không có giải thích nhiều, chỉ để cho cô ngồi vào trong xe, mình lần nữa ngồi vào ghế lái.

"Vì tốt cho tôi?" Đợi ngồi lên xe xong, cô tròn to đôi mắt xinh đẹp lên. "Anh cũng không phải là gì của tôi, anh sao biết như thế nào thì tốt cho tôi chứ?"

Anh chỉ là một người xa lạ, làm sao biết được công việc này quan trọng với cô như thế nào chứ?

Mặc dù mỗi tháng đi làm cũng không được nhiều tiền lắm, nhưng có thể giúp cô được chút ít khi lên đại học, cũng có thể khiến cho cô không phải chia tay ra xin tiền người thân, tất cả đều bình yên trôi qua!

"Tôi nghĩ chắc là cô đã đói bụng rồi." Anh không vì thấy cô nổi đóa lên mà tức giận, chỉ nhẹ nhàng nói như vậy.

"Anh." Anh ta đang làm cái gì vậy? Thế nhưng hỏi một đằng, trả lời một nẻo!

Ừng ục.

Vậy mà, bụng của cô lại báo động cô.

Mẹ nó! Làm sao mà một chút chỉ khí cô cũng không có!

Chỉ vì một câu nói vô cùng thực tế như vậy, làm cho mọi tức giận của cô bị tiêu diệt không thấy tăm hơi.

Anh lần nữa nở ra nụ cười chết tiệt kia với cô.

"Gia Nghĩa tôi không quen thuộc lắm, cô có thể giới thiệu một nhà hàng nào mà cô cảm thấy ăn ngon ngon một chút không?" Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của cô, phát hiện khuôn mặt của cô lúc này đang đỏ ửng lên.

Là bởi vì cô đang tức giận, hay là bởi vì cô ngượng ngùng?

Anh không nhận được mà cảm thấy thú vị vì phản ứng mới mẻ này của cô, nụ cười trên môi càng mở lớn hơn.

Cái khoé miệng mở rộng độ cong kia, vẫn là vì cô mà thể hiện ra.

Hàn Dục liếc mắt nhìn cái thực đơn, giá tiền trên đó đối với anh mà nói là không đáng kể, nhưng đối với cô mà nói cũng là một loại lãng phí xa xỉ.

Mà trên mặt cô đang thể hiện nét mặt muốn —— ăn cho anh hết tiền luôn!

Muốn ăn cho anh hết tiền, e là rất khó.

Sau khi gọi món với phục vụ xong, anh và cô lần nữa mắt đối diện nhau.

"Anh đang yên đang lành lại đi xin nghỉ việc cho tôi làm gì?" Đôi tay cô để lên bàn, nắm chặt thành quyền.

Anh rất tao nhã mở khăn ăn ra, ngón tay thon dài cầm ly nước lên nhẹ nhàng uống một hớp, lần nữa nhìn vào đôi mắt xinh đẹp mê người.

"Chân của cô bị thương, không phù hợp làm việc trong phòng bếp." Anh nhàn nhạt trả lời, trong đầu nghĩ tới cô ở chỗ làm giống như một con thỏ trên người đầy mùi dầu mỡ, hình ảnh đó nguy hiểm biết bao nhiêu.

"Nhưng anh cũng không cần thiết phải xin nghỉ việc giúp tôi!" Cô dường như muốn lật bàn luôn. Người đàn ông này căn bản không biết công việc đó

quan trọng với cô đến cỡ nào!

"Nghe nói cô phải lên Đài Bắc đi học?" Anh chuyển đề tài, hỏi một vấn đề khác.

"Làm sao anh biết được?" Cô cau mày, cảm giác mình ở trước mặt anh giống như người trong suốt, không có bất kỳ bí mật nào.

"Tôi có nói chuyện với cậu của cô." Anh giấu giếm sự thật, không muốn cho cô biết là anh đã điều tra cô.

"Anh và cậu tôi nói chuyện gì?" Cặp lông mày của cô khấp lại thật chặt thật chặt.

"Ông ta nói cô là cô gái biết điều, không bao giờ cần họ phải lo lắng. Nhưng mà, cuộc sống của bọn họ cũng khó khăn, cho nên không có cách nào tạo điều kiện cho cô học đại học được."

"Đó là chuyện của mình tôi." Cô cắt đứt lời của anh. "Học phí của mình, tôi sẽ tự lo lấy, cho nên anh tự tiện khiến tôi mất công việc, tôi thật sự cảm thấy anh rất giống như gà mẹ!"

Cô rút cuộc cũng rất tức giận, hơn nữa rất thẳng thắn biểu hiện sự bất mãn.

Anh cũng chính là thích cá tính thẳng thắn này của cô.

"Thật ra thì tôi là tới Gia Nghĩa để công tác." Anh ta nở ra nụ cười đẹp mắt, nhìn thẳng vào khuôn mặt đang thờ ơ tức giận của cô. "Tôi ở Đài Bắc."

"Liên quan gì đến tôi?" Cô nhìn anh chằm chằm. Người đàn ông này vẫn hỏi một đặng, trả lời một nẻo, rút cuộc là muốn làm gì?

"Tôi cũng cần một cô gái như cô giúp tôi." Anh rút cuộc cũng nói ra mục đích của mình. "Trên thế giới này, cô nên cảm thấy sẽ không có ai cần cô, cũng sẽ không có ai giúp cô một chút, giống như những đứa trẻ mồ côi vậy."

Giữa lông mày cô có một nếp nhăn thật sâu. Anh tại sao lại giống như rất hiểu rõ tình trạng của cô?

"Cô vẫn luôn tự mình cố gắng, đối với tương lai vẫn thấy rất mờ mịt, trải qua cũng rất khổ cực." Nụ cười của anh càng lúc càng bí hiểm.

Anh, anh rút cuộc muốn làm gì? Ánh mắt của cô càng lúc càng phòng bị, theo dõi từng lời từng câu anh nói ra.

"Cho nên cô đến Đài Bắc đi học, ăn uống ngủ nghỉ cũng sẽ trở thành vấn đề lớn." Anh nói ra vấn đề thực tế tương lai cô phải đối mặt. "Đài Bắc tiền thuê phòng rất cao, nếu cô còn muốn để dành tiền đóng học phí, dường như phải không ăn không uống mới được."

"Chuyện đó không liên quan tới anh." Dương Oa Oa quay khuôn mặt nhỏ nhắn qua. Cô đã sớm biết xã hội này thực tế đến cỡ nào. "Những thứ này tôi đều biết. Tôi sẽ đi vay."

"Tôi có thể cung cấp chỗ ăn chỗ ở cho cô, cùng với tiền tiêu vặt mỗi tháng." Anh rút cuộc nói ra kế hoạch đã thiết kế hai ngày qua.

Đang uống nước Dương Oa Oa thiếu chút nữa phun hết nước trong miệng ra ngoài.

Thật vất vả mới nuốt hết nước trong miệng xuống, nếp gấp giữa lông mày cô giãn ra, thay vào đó là cô quắc mắt trừng mi lên.

"Anh muốn bao nuôi tôi?" Cô nắm chặt chén nước, âm thanh dường như là thoát ra từ kẽ răng.

Người đàn ông thối tha không biết xấu hổ này muốn bao nuôi cô?

Cũng biết anh đối xử tốt với cô, khẳng định là không có chuyện gì tốt mà!

"Nói bao nuôi quá thực tế." Thấy vẻ mặt tức giận của cô, anh cảm thấy cô thật đáng yêu.

"Không biết xấu hổ!" Cô thật sự muốn đem ly nước hắt vào mặt anh. "Tôi cũng không thiếu tiền đến mức đó!" Anh coi cô là loại phụ nữ như thế nào?

"Cô hiểu nhầm ý của tôi." Anh mở miệng thì phục vụ vừa vận đưa đồ ăn lên, cũng làm cho lửa giận của cô hòa hoãn xuống.

Phục vụ vừa đi, cô mới lại hạ thấp giọng, "Tôi không thể nào vì tiền, mà bán chính bản thân mình."

"Tôi hiện nay đã hai mươi bốn tuổi, lại đeo trên lưng gánh nặng gia tộc, hơn nữa mẹ tôi đã bắt đầu xem xét đối tượng thay tôi, nếu như tôi không mang bạn gái trở về, có thể cuối năm nay tôi sẽ bị buộc kết hôn." Anh đột nhiên nói những chuyện ngoài lề không liên quan gì hết.

Anh. Rất kỳ quái, luôn miệng nói toàn những chuyện không đâu, rồi lại có chút liên quan.

Vì vậy cô không nói, yên lặng lắng nghe anh nói.

"Cô có thể nhìn ra được, tôi xuất thân trong gia tộc có tiền, mà ba tôi có tiền, lại nuôi một người tình bên ngoài, trước khi mẹ tôi còn chưa sinh ra tôi, liền sinh ra một đứa con trai. Trước mắt. Anh trai cùng cha khác mẹ đang làm thư ký bên cạnh tôi." Anh giống như là nói chuyện xưa của người khác,

chậm rãi nói ra quá trình trưởng thành của bản thân mình.

"Cái này với việc anh bao nuôi tôi không có một chút quan hệ nào." Cô nhìn anh chăm chăm, muốn anh đừng dùng những lý do kỳ quái để qua loa tắc trách.

"Tôi không muốn thừa kế công ty của ba tôi." Anh bắt đầu dĩ thử dài. "Tôi đồng ý để anh trai tôi nhận tổ quy tông, để mình thoát khỏi công ty gia tộc, một mình ra ngoài xông xáo khám phá."

"Nói vào điểm chính đi." Cô không có tính nhẫn nại nghe anh ta nói nhảm, cũng không có hứng thú nghe anh tâm sự thân thể của mình.

"Thân thể của cô rất đơn thuần, hơn nữa mới mười tám tuổi, nếu cô giả bộ trở thành bạn gái của tôi, mẹ tôi chắc chắn sẽ không bắt buộc tôi và cô kết hôn, mà khoảng thời gian này, vừa lúc có thể để cho tôi được tự do." Anh không nồn nồn nóng nóng giống như cô, ngược lại rất kiên nhẫn. "Tôi muốn bay ra bầu trời trong xanh rộng rãi bên ngoài, mà cô. Là trợ thủ giúp tôi đôi cánh."

Cánh? Cô lại cau mày, tự hỏi về lời nói của anh.

"Tôi hiểu rõ cô đối với những thân thích này không có bất kỳ tình cảm gì, cô nợ họ cái gì, tôi có thể trả giúp cô. Còn nữa, chỉ cần cô vẫn chờ đợi lại bên cạnh tôi, tất cả những khoản chi tiêu của cô, tôi đều sẽ phụ trách hết." Cuối cùng anh nói ra điều kiện.

"Tại sao lại chọn tôi?" Cô không hiểu hỏi.

"Bởi vì trên thế giới này cô không chỗ nương tựa, không có ai đáng giá để cô quyền luyến, càng không có người khiến cô phân tâm trong vai diễn nhân vật này trong tương lai. Hơn nữa tuổi cô còn nhỏ, trong thời gian ngắn mẹ tôi sẽ không buộc tôi cưới cô." Anh tính toán.

Cô khẽ cắn cánh môi, một góc trong lòng dường như dao động.

Nhưng.

"Cô không phải cần bán mình, không cần làm ám giương." Anh thấy nghi ngờ trong ánh mắt cô. "Chớ đem mấy tình tiết linh tinh vớ vẩn trong tiểu thuyết kia áp dụng lên trên người chúng ta. Tôi cũng cần tự do, cho nên tôi không thể trêu chọc vào cô."

Tự do? Cô nâng lên ánh mắt mờ mịt, ngược mặt lên nhìn người đàn ông trước mặt.

Cô là trợ thủ giúp anh có đôi cánh bay ra ngoài bầu trời rộng lớn.

Vậy anh sẽ làm xếp cô khiến cô không phải lo cơm áo gạo tiền, chỉ cần làm ngọn hải đăng thôi sao?

Lòng của cô đang do dự.

"Đừng do dự." Anh nhìn nét mặt không biết làm sao của cô. "Cô biết rõ đây là cơ hội ngàn năm có một để cô lật ngược tình huống, thoát khỏi cuộc sống bần cùng túng thiếu trước kia."

Cô ngoảnh đầu nhìn cảnh vật xung quanh, tay phải để cái ly xuống, cuối cùng đặt lên trên bàn, đôi tay lả lắc cái khăn ăn.

"Nếu như cô đồng ý, hôm nay tôi sẽ nói rõ tất cả mọi chuyện với cô."

"Tôi." Âm thanh của cô rõ ràng là rất run rẩy.

Còn anh thì im lặng chờ đợi đáp án của cô.

"Tôi đồng ý." Cô nói ra đáp án của mình, quyết định đánh cược một lần.

Cô từng nói, thà tìm một cơ hội sống sót, cũng không phải không dám chịu trách nhiệm giống như ba cô.

Mà cô gặp được Hàn Dục, có thể là cơ hội ngàn năm khó gặp ——

Bạn đang đọc truyện *Thương Yêu Dương Oa Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Hai năm sau.

Trong hai năm qua, đủ để thay đổi bất cứ chuyện gì.

Ví dụ như thân phận của cô, thế giới của cô, tất cả mọi thứ của cô.

Dương Oa Oa ngồi trong một chiếc xe Benz, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ đang trôi qua thật nhanh.

Hai năm trước, cô vốn là một đứa trẻ không ai cần, là một người cố gắng nỗ lực sinh tồn trong xã hội thực tế này, nhưng vì một lần xảy ra tai nạn xe cộ bất ngờ, bắt đầu thay đổi toàn bộ thế giới của cô.

Vốn là đang mỗi ngày cực khổ lo ăn lo mặc, giờ đây cô đã không cần lo lắng gì đã có cơm no áo ấm, cũng không cần ngày nào tan học cũng chạy đi làm thêm khắp nơi để dành tiền đóng học phí.

Giống như trở lại trước năm cô mười lăm tuổi, cô làm chuyện gì cũng đều có người giúp một tay.

Nhưng cô cũng không yên tâm thoải mái bằng những năm đó.

Cô len lén ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn như trái táo lên, nhìn qua gương chiếu hậu phía trước để nhìn người đàn ông đang lái xe phía trước.

Người này gọi là Giang Trạch, không phải tài xế phụ trách đưa đón cô đi học.

Cũng là người năm đó Hàn Dục nói cho cô biết, anh trai cùng cha khác mẹ với anh.

Giang Trạch và Hàn Dục ngoại hình không hề giống —— mặc dù sự hấp dẫn có chút giống nhau, còn tính cách thì hoàn toàn không giống nhau.

Hai năm tiếp xúc, mỗi lần gặp nhau cô và Giang Trạch không nói tới ba câu.

Năm đó, Hàn Dục dẫn cô trở về Hàn gia, để cho cô gặp ba mẹ Hàn.

Ba Hàn không thích cô, bởi vì gia thế của cô, tuổi của cô, và bởi vì cô nghèo khó.

Mẹ Hàn cũng rất đồng tình với cô, cũng đem đồng tình hóa thành yêu mến, coi cô như con gái ruột thịt mà đối xử, không ghét bỏ xuất thân của cô một chút nào.

Nhưng năm đó cô tiến vào Hàn gia, mỗi ngày trôi qua không bình yên chút nào.

Bởi vì mặt ngoài Hàn Dục vô hại, bên trong lại len lút đấu tranh.

Anh vì muốn thoát khỏi công ty gia tộc, vừa mới bắt đầu liền tìm Giang Trạch đến trọng dụng, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, liền đem chuyện bí mật hai người là anh em phơi bày ra ánh sáng.

Nhưng Giang Trạch cũng không có ý nhận tổ quy tông, đối với oán hận tình thù của đời trước anh ta không có bất cứ hứng thú gì.

Nếu không phải do Hàn Dục tự tiện công khai chuyện bí mật này, sợ rằng cho đến bây giờ Hàn Dục cũng không có cách nào thoát thân, không thể nào bay đi tìm bầu trời tự do của anh.

Anh cần Giang Trạch làm bia đỡ đạn, nói Giang Trạch cũng là người thừa kế của Hàn gia, trên thực tế là anh ta căn bản cũng không nghĩ tới việc thừa kế sự nghiệp của ba mình.

Tiếp sau đó là đến chuyện chung thân đại sự của Hàn Dục.

Anh ta không ngừng chơi bời trăng hoa, nhưng không có một người phụ nữ nào được tới nhà anh, chỉ có Dương Oa Oa, là ở nhà Hàn gia lâu dài.

Cô mười tám tuổi, nếu kết hôn thì thực sự là quá sớm, hơn nữa cô lại hai bàn tay trắng, lại chỉ mới tốt nghiệp trung học, tự nhiên sẽ gặp phải sự phản đối của Hàn gia.

Cho nên cô ở lại Hàn gia, tất cả mọi gánh nặng chi phí đều do Hàn Dục lo, gia giáo, tài nghệ là do mẹ Hàn dạy cô.

Ở trong mắt cô, mẹ Hàn là một người phụ nữ truyền thống rất cô đơn, khi bà biết chồng ở bên ngoài bồ bịch vụng trộm lại còn có con riêng thì bà cũng không khóc lóc âm ỉ cũng không gây khó dễ, chỉ nhàn nhạt lắc đầu một cái.

Cô cho là mẹ Hàn sẽ không cho phép Giang Trạch bước chân vào Hàn gia, nhưng mẹ Hàn lại có lòng dạ rất rộng lượng——

"Đều là người một nhà, không có lý do gì mà không ở cùng nhau."

Một câu nói, khiến cho một người nỗ lực đã lâu như Giang Trạch buông bỏ xuống sự phòng bị.

Giang Trạch cũng giống như cô, cũng là một người từng sống một cuộc sống thực tế rất tàn nhẫn.

Gặp gỡ được mẹ Hàn, lòng của bọn họ đều bị thuyết phục.

Cho nên, chỉ cần cô còn tiếp tục đi học thì hôn lễ của cô và Hàn Dục vẫn tiếp tục bị gác lại. le^e quy y do^nn

Mẹ Hàn đã sớm nhận định cô là con dâu Hàn gia, cho nên cũng không có bức hôn giống như trước nữa.

Tất cả đều như mọi chuyện đều xảy ra giống như Hàn Dục tính toán, không có một người nào làm vỡ kế hoạch của anh.

Về phần Hàn thiếu gia Hàn Dục——

Trong hai năm qua, anh vẫn trải qua cuộc sống phiêu bạt bất định.

Nói là đi gây dựng sự nghiệp, nhưng thật ra lang thang khắp nơi trên thế giới.

Mà cô, chừng hai năm nữa sẽ phải tốt nghiệp đại học, nếu như cô không muốn kết hôn, nhất định phải cố gắng thi đậu viện nghiên cứu.

Cô không biết Hàn Dục suy nghĩ như thế nào, bởi vì hai năm qua, anh chưa từng trở lại Đài Loan, thỉnh thoảng nhắn mấy tin nhắn đến điện thoại di động của cô, chỉ là dặn dò một chút chuyện đơn giản. le^e quy y do^nn

"Hàn Dục bây giờ đang ở Newyork." Đôi mắt nhỏ của Giang Trạch một đôi nhìn qua gương chiếu hậu, lạnh lùng mở miệng.

Vừa nghe đến tên tuổi Hàn Dục, cô từ trong cõi thần tiên trở về lấy lại tinh thần.

"Newyork?" Cô chớp chớp con mắt vừa tròn vừa sáng. Thì ra là anh bây giờ đang ở Newyork.

Gương mặt Dương Oa Oa như bùng tỉnh hiểu ra nhìn thẳng vào trong mắt của Giang Trạch.

Cô vẫn luôn không biết được vị trí của Hàn Dục? Trong lòng của Giang Trạch có nghi vấn, nhưng cũng không có hỏi nhiều.

"Anh ta hi vọng tới nay cô có thể về nhà sớm một chút, anh ta muốn dùng chat webcam để nói chuyện với cô." Giang Trạch vẫn dùng âm thanh không có độ ấm để nói chuyện.

"Ừ." Cô gật đầu. le^e quy y do^nn

Đây là ngày mà cô và Giang Trạch nói chuyện nhiều nhất.

Bình thường hai người bọn họ sẽ rất ít nói chuyện với nhau.

Có lúc anh ta đi làm sẽ thuận tiện đưa cô đi học, tan học là do tài xế Hàn gia phụ trách, thỉnh thoảng cô tham gia hoạt động đoàn về trẻ, thì sẽ đi tàu điện ngầm về nhà.

Đây chính là cuộc sống của cô, một cuộc sống yên ổn mà cô mong đợi.

Cô vẫn diễn vai bạn gái Hàn Dục, trên thực tế quan hệ giữa cô và anh là quan hệ cấp trên cấp dưới.

Anh cho cô tiền tiêu vặt, còn cô thì ngoan ngoãn diễn tốt vai của mình.

Mặc dù cô thích mẹ Hàn, nhưng lại không thể không lừa gạt tình cảm của mẹ Hàn, khiến mẹ Hàn hiểu lầm là cô và Hàn Dục thật lòng yêu nhau.

Nhưng trên thực tế, quan hệ của cô và anh vô cùng xa cách, thậm chí cô còn không biết thì ra bây giờ anh ta đang lưu lạc đến Newyork rồi.

Xe dừng lại, Giang Trạch nhìn nét mặt sững sờ của Dương Oa Oa qua gương chiếu hậu, không có lên tiếng bảo cô đi xuống, chỉ yên lặng chờ cô.

Có người không nhận được ấn còi, sau khi nghe tiếng còi Dương Oa Oa mới lấy lại tinh thần, cô cười một cái với Giang Trạch.

"Cám ơn." Cô cầm lấy đồ, xuống xe.

Giang Trạch thấy cô đi vào sân, mới lái xe lái rời.

Dương Oa Oa mím cánh môi mềm mại lại, nhìn mình trong gương.

Cô mặc áo T shirt ngắn, hợp với quần jean ngắn, vẫn là kiểu tóc mì sợi buông dài, chỉ là nhuộm thêm highlight màu vàng đồng, một khuôn mặt nhỏ nhắn giống như em bé, nhưng trên trán giống như ẩn giấu một số tâm sự, cảm giác trưởng thành hơn nhiều.

Hôm nay cô cảm thấy có chút khẩn trương, lập tức sờ mái tóc dài của mình, và chỉnh trang lại y phục của mình.

Cô đang khẩn trương cái quỷ gì chứ?

Dương Oa Oa quay đầu lại nhìn màn hình máy vi tính, cửa sổ MSN thỉnh thoảng lóe sáng.

MSN của cô chỉ có bốn người liên lạc.

Ba người là bạn học đại học, một người còn lại là Hàn Dục lấy nickname là "Tự do".

Cô không có tâm trạng xem bạn tốt lúu rú tán gẫu, tâm tư vẫn quanh quẩn trên người Hàn Dục chưa login kia.

Ding!

Âm thanh có người login.

Tìm cô đập thịnh thích, lập tức trở về đúng vị trí.

Tự do đang muốn mời Oa Oa chat webcam.

Cửa sổ xuất hiện dòng chữ này, sau khi cô hít sâu mấy hơi, tư thế ngồi ngay ngắn, tiếp nhận lời mời của đối phương.

Sau đó bên cạnh cửa sổ xuất hiện hình ảnh, phía trên là Hàn Dục, phía dưới lại chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn vừa thấp thỏm vừa khản trương của cô.

"Hi." Trên máy vi tính hiện ra khuôn mặt của Hàn Dục đang nở nụ cười đẹp mắt.

Dương Oa Oa quật cường hơi mím môi, nhìn bộ dạng tinh thần phấn chấn của anh, cùng với đôi mắt hoa đào mà cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

"Không nhận ra anh rồi hả?" Âm thanh của anh truyền tới từ cái loa trong. "Anh đã thay đổi nhiều như vậy sao?" Anh ở trước màn hình, sờ sờ cái cằm cương nghị đầy râu ria.

"Thay đổi rồi." Cô chớp chớp lông mi dài, rốt cuộc không nhịn được hiện ra một nụ cười như hoa.

Cô thật sự không ngờ, nhìn anh qua ống kính, anh vẫn đẹp trai giống như trước.

"Hắc, em biết anh ở chỗ nào à?" Anh chỉ chỉ sau lưng, là một quán cà phê.

"Newyork." Cô nhìn mặt anh, phát hiện trong hai năm qua hình như anh đen hơn, càng trở nên chững chạc hơn rồi.

Anh nở nụ cười đẹp trai. "Nghe nói em thật biết điều, đại học đều nhận học bổng."

"Anh cho em hoàn cảnh tốt để em có thể yên tâm đi học." Cô sờ sờ chóp mũi, ánh mắt vẫn là không có biện pháp nào dời đi.

Cô đã bao lâu không nhìn thấy anh rồi?

Hai năm, hơn bảy trăm ngày.

"Qua một tháng nữa, chính là sinh nhật hai mươi tuổi của em." anh xuyên thấu qua ống kính, nhìn cô hình như gương mặt trẻ con này chưa từng thay đổi.

Cô vẫn có khuôn mặt nhỏ nhắn trong ấn tượng của anh, hơn nữa lại rất quật cường đáng yêu.

"Anh sẽ về Đài Loan sao?" Cô nháy mắt, giọng nói đã tiết lộ vẻ hưng phấn.

"Xin lỗi." Anh lắc đầu một cái. "Em biết là mỗi một lần anh về Đài Loan, là sẽ bị ba anh vừa đánh vừa xoa kéo trở về nhà tù."

Cô hiểu ý anh, bởi vì ba Hàn hai năm qua cũng không muốn buông tha anh trở về công ty gia tộc, ngược lại muốn anh và Giang Trạch liên thủ, đưa công ty Hàn thị phát triển hơn nữa.

Cau mày không che giấu được vẻ thất vọng, nhưng cô vẫn nở ra nụ cười. "Anh tốt nhất là đừng có trở về, tránh cho mẹ Hàn bắt buộc chúng ta kết hôn."

Anh cười vài tiếng. "Newyork là một nơi rất tự do, chờ khi nào em tốt nghiệp đại học, anh sẽ sắp xếp thay em để em ra nước ngoài học được không?"

Chuyện đó của cô có liên quan gì đến anh đâu? Cô lại mím môi, không biết nên mở miệng như thế nào.

"Em có chuyện gì muốn nói cho anh biết không?" Anh xuyên thấu qua cửa sổ lại thấy cô cắn môi.

"Anh. Trải nghiệm có vui không?" Cô cuối cùng chỉ muốn hỏi anh câu này.

Chỉ thấy anh gãi gãi đầu, hình như lâm vào suy tư.

"Tự do đối với anh mà nói, đúng là rất vui về đi!" Anh cầm lên cái ly khê nhấp một ngụm cà phê. "Em xem, quán cà phê bên ngoài chính là Newyork World Trade Center."

Nhìn qua màn hình, thật ra thì cô không để ý anh chỉ vào toà nhà cao tầng, chỉ biết rằng bây giờ anh ở một nơi không giống với cô.

Chỗ của anh là ban ngày, còn chỗ này của cô là ban đêm.

Nếu như tự do làm cho anh vui vẻ.

Vậy cô thì sao?

Vì để có một tương lai không thiếu thốn không phải lo lắng, mà bán đứng tự do của mình.

Người cô bị vây tại chỗ này, còn anh thì như một con chim được thả bay khỏi lồng.

Người nào tương đối vui vẻ?

"Hắc, anh chưa từng quên sinh nhật của em." Ngón tay dài của anh đột nhiên phát hướng khuôn mặt của cô. "Oa Oa, em đã trở nên xinh đẹp hơn. Quả nhiên con gái mười tám tuổi thay đổi rất nhiều."

Cô mỉm cười, ngón tay cũng chỉ vào chop mũi của anh. "Anh trở nên giống như kẻ lãng thang."

"Chờ một chút nữa anh sẽ đi thăm World Trade Center, lại đi vào nội thành chọn một món quà thích hợp tặng em." Anh thu hồi bàn tay, hướng màn hình nháy mắt mấy cái. "Thay anh hỏi thăm sức khoẻ ba mẹ."

Cô gật đầu, đem dung nhan anh ghi nhớ thật sâu trong đầu.

Trên thế giới này, dường như chỉ có anh là người bạn thân nhất của cô.

"Anh thật sự không trở lại?" Cô nhẹ nhàng mở miệng, hỏi lại một lần nữa.

"Chờ anh tìm được lý do trở về, anh sẽ trở về nhà." Anh nở ra một nụ cười đẹp trai, nhìn dung nhan cô qua màn hình khắc ghi vào trong đầu.

Cái gì mới là lý do anh về nhà đây? Đây là câu hỏi của cô, nhưng không có hỏi ra lời.

Bởi vì cô biết anh yêu thích tự do, cũng không thích người khác trói chặt hai cánh của anh, cho nên căn bản cô không dám hỏi tới chuyện của anh.

Cô lại sợ cảm giác bị vứt bỏ, sợ một người.

"Oa Oa, anh không ở bên cạnh em, em cũng có thể sống rất tốt." Anh khẽ cười một tiếng. "Cho nên, bây giờ, hãy đi làm chuyện mà em muốn làm đi."

"Ừ." Cô gật đầu. Không cần nói nhiều lời với anh, anh liền hiểu cô rất rõ ràng.

"Được rồi, anh phải đi rồi. Chậm một chút còn muốn đi chọn món quà thích hợp tặng em." Anh trao cho cô một nụ hôn gió trước màn hình, cuối cùng phát tay nói lời tạm biệt với cô.

"Bye bye." Cô nháy mắt mấy cái, hít sâu một hơi, ánh mắt vẫn lưu luyến như cũ.

Nhưng mà anh đã rời đi, cửa sổ im lặng trở lại, tình trạng của anh cũng từ online chuyển thành offline.

Sau khi anh offline, lại không biết sẽ lưu lạc đến nơi nào đây?

Cô không thể biết được, chỉ biết thở dài một cái.

Tắt máy vi tính, cái gì cô cũng không muốn suy nghĩ, lên giường nằm.

Nếu nói Hàn Dục là đám mây phiêu bạt, thích ứng với mọi hoàn cảnh, lại có thể tự thay đổi hình dạng, thì cô chính là bùn, có thể bị người khác nhào nặn thành mọi hình dạng, không bao giờ trở thành chính bản thân cô được nữa.

Mây và bùn, nhất định có sự khác biệt như vậy.

Ban đầu gặp gỡ anh đã gạt đi rung động, tại sao vẫn còn lưu giữ ở đáy lòng của cô đây?

Cô nghĩ, cô phải tìm cả đời mới biết loại cảm giác này.

Dương Oa Oa tỉnh lại trong tiếng hét chói tai.

Cô nhìn cuốn lịch treo trên tường, và nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh.

Cô mới chỉ nhắm mắt được mười phút, đã xảy ra chuyện gì?

Cô đi xuống khỏi giường, đi chân đất xuống dưới lầu, chỉ thấy ba Hàn và mẹ Hàn đứng trước ti vi khóc ầm lên, tất cả người làm cũng đứng ở đó, nhủu mảy.

Còn Giang Trạch ở một bên nóng nảy cầm điện thoại di động.

Đã xảy ra chuyện gì? Chân trần của cô đi trên đá cẩm thạch, một chút lạnh thấm vào thân thể cô.

"Ô ô." Mẹ Hàn bị ba Hàn ôm lấy, khóc rống không dứt.

Làm sao vậy? Một loại dự cảm lo lắng dâng lên trong lòng cô.

Cô không dám bước lên, chỉ là đứng ở bên cạnh cầu thang.

Ba Hàn nhìn thấy cô, không có nói gì, chỉ là lấy bàn tay khề vuốt vuốt lưng của vợ mình.

Ánh mắt của cô bị màn hình ti vi phòng khách hấp dẫn, nghe âm thanh tin tức vang lên——

"Nước Mỹ hôm nay xảy ra vụ công kích khủng bố, hai chiếc máy bay dân sự đụng nhau tại World Trade Center."

Cô mở to hai mắt, không thể tin được hình ảnh trước mắt.

Cô vừa mới nói chuyện với Hàn Dục xong, vậy mà trong thời gian nháy mắt, lại xảy ra loại chuyện như vậy? lqđonn

Dương Oa Oa vịn vào cầu thang để ổn định mình, trông mắt đen bất lực nhìn thẳng màn hình ti vi.

Là gạt người đúng không? Hàn Dục sẽ không ở bên trong trung tâm thương mại.

Cô không ngừng nói thầm ở trong lòng, giống như là một loại thần chú.

Cô bất lực nhìn bốn phía, nhưng không ai có thể cho cô một đáp án chính xác được.

Vì vậy cô xoay người xông lên lầu trở về phòng, cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại trực tiếp vào số của Hàn Dục——

Đáp lại cô chính là giọng nói của tổng đài viên.

Cô chưa từ bỏ ý định, lại gọi lại vào số đó.

Hàn Dục!

Cô dường như không giữ được bình tĩnh, vội vàng mở máy tính ra, mở ra MSN, nhìn xem Hàn Dục có thể bắt ngờ login hay không.

Offline.

Lòng của cô lạnh.

Cô vô lực ngồi xồm trên mặt đất, giống như trở lại năm mười lăm tuổi, năm đó ba mẹ qua đời thì cô cũng ngồi xồm trên mặt đất như vậy, giống như một búp bê vải không có sinh mệnh.

Tất cả ký ức trở về ào ào, trong đầu toàn là những câu nói anh đã nói với cô.

"Oa Oa, anh không ở bên cạnh em, em cũng có thể sống rất tốt."

Âm thanh của anh vẫn còn quanh quẩn trong đầu của cô.

"Không! Không phải." Nước mắt của cô thấm ướt đôi mi, cứ thế chảy xuống.

Cô cho rằng Hàn Dục đối với cô mà nói chẳng qua cũng chỉ là một ông chủ bình thường mà thôi, không nghĩ tới hôm nay thẳng thắn nhìn vào, vậy mà đã vượt qua quan hệ giao dịch bình thường.

Đối với cô mà nói, anh không còn là ông chủ bao nuôi cô nữa, cũng không phải là cô lợi dụng anh để làm bàn đạp để tiến về tương lai bình yên, sự hiện hữu của anh, làm cho cô có được một cuộc sống ấm áp, để cho cô ảo tưởng rằng mình còn có một cuộc sống đầy đủ.

Có khi nào anh thật sự xem cô như đôi cánh tự do, cứ như vậy bỏ cô ở lại mà bay đi mất?

Không cần.

Cô không cần!

Dương Oa Oa giấu mặt mà khóc, lòng đau như dao cắt.

Lúc này, cửa phòng của cô bị mở ra, ánh sáng tràn vào trong phòng cô.

Cô biết có người bước vào phòng của mình, từ đáy lòng cô cũng hiểu không thể nào là Hàn Dục được.

Hai cánh tay ấm áp ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của cô, hai người cùng nhau ôm nhau khóc ròng ——

"Đừng khóc, A Dục sẽ không có việc gì." Mẹ Hàn rơi lệ, rồi lại nhẹ giọng an ủi cô.

Cô như một đứa trẻ, ôm lại mẹ Hàn, khóc lên thất thanh.

Năm nay, cô hai mươi tuổi.

Cô và mẹ Hàn lần đầu tiên nhìn nhau khóc, cũng là vì ——

Hàn Dục.

Bạn đang đọc truyện *Thương Yêu Dương Oa Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Hàn Dục không có tin tức gì, trên dưới Hàn gia cũng như rơi vào giữa một đám mây đen.

Dương Oa Oa lần đầu tiên nghỉ học, mỗi ngày ở lại Hàn gia cùng với mẹ Hàn lấy nước mắt rửa mặt.

Cô cũng không ngừng hy vọng, mỗi ngày đều gọi vào di động của Hàn Dục nếu không thì nhắn tin cho anh.

Cô rất muốn bay tới Newyork, nhưng hiện tại nước Mỹ quản chế rất nghiêm khắc, các chuyến bay cất cánh và hạ cánh rất khó khăn.

Chờ đợi. Đây là chuyện duy nhất bọn họ có thể làm lúc này.

Mà bây giờ mỗi ngày xem tin tức trên ti vi cũng trở thành một môn học của cô.

Cô bỏ học ba ngày, cuối cùng mẹ Hàn vẫn muốn cô trở về sinh hoạt như ngày thường, không muốn làm xáo trộn cuộc sống của cô.

Về phần Giang Trạch, mặc kệ cho cô hỏi cái gì, cũng đều trả lời một đáp án giống nhau như đúc: nếu có tin tức gì, sẽ báo lại cho cô ngay.

Rốt cục đến cuối cùng cô không chịu được nữa, lặng lẽ tới công ty du lịch nhờ làm hộ chiếu giúp cô, quyết định lên lút đi Newyork một chuyến.

Cô biết rất rõ, đây không phải là cách làm hay, nhưng cô không tự mình đi Newyork, thì cô sẽ không có cách nào yên tâm được.

Nhân dịp nước Mỹ không còn quản chế đường hàng không nghiêm ngặt nữa, cô nói dối mọi người trong Hàn gia, thu dọn đơn giản mấy bộ quần áo, cứ như vậy bay tới nước Mỹ.

Mười ngày chờ đợi này, để đem sinh mạng của cô xoay đến điên đảo.

Mặc dù cuộc sống ở Đài Loan không có gì thay đổi, nhưng tính mạng của cô giống như bị ai đó khoét một lỗ thật to.

Cô suy nghĩ rất lâu mới hiểu được ——

Mất đi Hàn Dục, cô cũng mất đi trọng tâm của cuộc sống.

Lúc ban đầu ba mẹ bỏ lại cô, ngoài trừ khóc lóc ra, cô cũng không có biện pháp làm cái gì nữa, chỉ có thể sống sót thật tốt. Nhưng bây giờ, nếu mất đi Hàn Dục, mục tiêu sau này của cô là cái gì đây?

Cô không hiểu, cũng không tìm được đáp án.

Cho nên cô lấy hết dũng khí, đến Newyork tìm đáp án cho mình.

Vừa xuống máy bay, Dương Oa Oa liền trực tiếp xách hành lý, đi thẳng tới Newyork World Trade Center.

Nhưng tất cả các khu vực xung quanh toà nhà này đều bị phong toả, quân chế nghiêm ngặt.

Vốn là một toà nhà vững chãi bây giờ lại trở thành một đồng đồ nát, cũng có rất nhiều người thân chờ tin tức, không ngừng chờ đợi ở những khu vực xung quanh.

Cô cũng giống như những người thân này, không ngừng chờ đợi tin tức.

Nếu như trên đời này có kỳ tích, hãy làm cho Hàn Dục đi tới trước mặt cô đi!

Cô ngay cả chớp mắt cũng không dám chớp mà nhìn chăm chăm vào đường phố không một bóng người, chung quanh truyền đến tiếng khóc, tiếng nói chuyện với nhau.

Cho đến khi màn đêm với những ngôi sao xuất hiện, cô vẫn không nỡ rời đi.

Cuối cùng, cũng có người cảnh sát chú ý tới cô —— vốn anh ta cho rằng cô là khách tham quan, lại không nghĩ tới cô đã đứng đây gần năm tiếng đồng hồ.

Cảnh sát dùng tiếng Anh nói chuyện với cô, hy vọng cô có thể đi khỏi đây, nhưng cô chỉ nâng đôi mắt mờ mịt lên, lấy tiếng Anh nói——

"Tôi đang đợi một người trở lại."

Cảnh sát nhìn cô với vẻ mặt kinh ngạc, cho cô một nụ cười rất xin lỗi, và hy vọng cô tạm thời rời khỏi chỗ này.

Cô cũng không kiên trì nữa, cất bước rời đi.

Cô bước đi chậm chậm trên đường phố Newyork, thấy phía trước có quán cà phê, cô đẩy cửa bước vào, gọi một ly cà phê mà cô ghét, ngồi không chờ đợi thời gian trôi qua.

Thời gian trôi qua đối với cô không có bất kỳ ý nghĩa nào, cuối cùng cô cũng hiểu, con người chết đi thì cuộc sống cũng dừng lại, người còn sống thì lúc nào cũng nhớ tới họ, nhớ lại những kỷ niệm ngày trước.

Không, Hàn Dục chỉ là không rõ tung tích mà thôi!

Cô lấy lại tinh thần, vội vàng phủ nhận ý tưởng của bản thân.

Đêm đã khuya.

Tâm trạng cô nặng nề, nhưng mí mắt cũng không nặng nề.

Vì vậy cô quyết định đi lại hiện trường một lần nữa, nếu trời cao nguyện tạo ra kỳ tích cho cô, cô đồng ý dùng tất cả thời gian, để đổi lấy sự xuất hiện của Hàn Dục ở trước mắt của cô.

Cô trở lại hiện trường, đã không còn ai ở lại nơi này, chỉ còn cảnh sát tuần tra bốn phía.

Cô liền đứng ở một bên, kiên nhẫn chờ đợi.

Biết rất rõ là làm như vậy rất ngu xuẩn, nhưng cô hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện.

Chỉ cần xuất hiện kỳ tích. Để cho cô biết rằng, thế giới này còn có điều để cho cô mong đợi.

Cô cúi đầu, bỏ tay vào trong túi áo khoác.

Buổi tối mùa thu, trời có chút se lạnh. Cô đứng ở dưới đèn đường, nhìn có vẻ nhỏ nhắn, cũng có vẻ cô quạnh thê lương.

Cho đến khi——

Phía trước có một người tay cầm một cái đèn pin, chậm rãi đi tới.

Cô căng mắt lên, tìm kiếm một tia hi vọng.

Đợi tới khi thấy rõ mặt đối phương, sự mong đợi của cô rơi vào hư vô. Đó là một nhân viên cấp cứu da màu.

Khi bọn họ lần lượt đi ra khỏi rào chắn, cô dường như cúi đầu tuyệt vọng thì đột nhiên phát hiện có một bóng lưng nhìn rất quen mắt.

Trên người bọn họ đều mặc bộ quần áo của trung tâm cứu hộ, cô đã cho là Hàn Dục sẽ không phải là một thành viên trong nhóm cứu hộ đó.

Cho đến khi——

Cô lấy hết dũng khí bước chân đi ra, đi tới sau lưng của người kia, đưa tay kéo vạt áo đối phương lại.

Người đàn ông dừng bước lại, quay đầu nhìn chủ nhân của bàn tay bé nhỏ.

Một đôi mắt ngẩng lên, anh ngây ngẩn cả người.

Dương Oa Oa mở hai mắt thật to, nước mắt không nhìn được nữa thì nhau trào ra, nhỏ xuống cánh tay của anh.

Một giây kế tiếp, đầu cô nhào vào trong ngực của anh ——

Thì ra là, chỉ cần thật lòng cầu nguyện, vẫn sẽ có kỳ tích xuất hiện ở trong thành phố vừa buồn lại vừa cô đơn này.

Khi Dương Oa Oa mang theo mái tóc ướt sũng từ phòng tắm đi ra, liền có một bàn tay cầm khăn lông lên che lên mái tóc đang ướt sũng của cô, dịu dàng lau khô tóc cho cô.

"Anh rất kinh ngạc một mình em làm sao mà tới Newyork được." Người nói chuyện là Hàn Dục, anh đang sống sờ sờ đứng ở trước mặt cô.

Cô gặp anh ở ngã tư đường, anh và cô đều ở trong tình trạng sững sờ kinh ngạc.

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc, cuối cùng dẫn cô về khách sạn mình đang ở.

Hai người cái gì cũng chưa nói, bởi vì cô đã khóc thút thít đến mức không cách nào nói chuyện được.

Nên trước hết anh để cho cô khóc cho đã, sau đó mình đi vào phòng tắm tắm rửa ——. Cả ngày anh ở trong đồng hồ nát đó, toàn thân đầy bụi bặm.

Chờ anh tắm xong, anh xả một bồn nước nóng cho cô, để cho cô tắm một cái, để cho cảm xúc bình tĩnh lại.

Hàn Dục vừa nói những lời này ra khỏi miệng, cô liền ngước lên đôi mắt giống như thỏ, mang theo oán hận chăm chăm nhìn anh.

"Anh còn dám nói!" Tâm tình của cô đã bình tĩnh trở lại, không giống như vừa nãy nước mắt rơi đầy mặt. "Anh có biết là mọi người rất lo lắng cho anh hay không?"

Hàn Dục nhìn thấy vẻ giận dữ của cô mà khiếp sợ.

"Tại sao một cuộc điện thoại anh cũng không gọi về nhà? Anh có biết là mẹ Hàn đã đau lòng mà khóc như thế nào không? Lúc đó ông Hàn cũng rất lo lắng cho anh!" Cô mở miệng liền mắng, giống như cọt cái. "Ngay cả Giang Trạch cũng vì anh mà loay hoay đến sút đầu mề trán!"

Anh im lặng nghe cô trách mắng.

Hai năm không có gặp mặt cô, trong hai năm qua hình dáng bên ngoài của cô cũng không thay đổi nhiều, vẫn là gương mặt mềm mại trẻ con giống như trước.

"Ngày hôm qua anh đã gọi điện thoại về." Anh nhẹ nhàng mở miệng, trong lòng có một nơi bị cảm giác không tên chiếm giữ.

Anh cho rằng người lo lắng cho anh, chỉ có ba mẹ anh, mình đối với cô cũng không quan trọng như vậy, không ngờ cô lại lo lắng cho anh đến mức khóc thê thảm như vậy.

"Anh biến mất mười ngày, hôm qua mới gọi điện thoại về?" Cô rất tức giận, rất tức giận. "Anh không thể gọi điện thoại ngay ngày hôm đó được sao?"

"Điện thoại di động của anh không thể trực tiếp gọi điện thoại quốc tế được, hơn nữa vợ chưa cưới của bạn học thời đại học đang lúc làm việc trong World Trade Center, lại không rõ tung tích, nên anh tự nguyện ở lại giúp một chút, loay hoay lại quên mất báo tin lại cho mọi người biết." Anh nhỏ giọng giải thích.

"Anh thật là quá đáng!" Cô gạt bàn tay to của anh đi, bàn tay nhỏ bé của cô nắm thành quyền, dùng sức đâm lên người anh. "Anh đều không có nghĩ tới, ở Đài Loan mọi người sẽ rất lo lắng cho anh sao?"

Tâm trạng của cô thấp thỏm, dường như là không ăn, không ngủ được, sau khi thấy anh, nước mắt vẫn thì nhau rơi xuống, y như người mất ướn.

Anh chỉ có thể ôm lấy cô, bởi vì cô khóc y hệt như một đứa trẻ.

Cô dán chặt vào lồng ngực anh, khiến cho cô hiểu, ở trước mặt cô rõ ràng là Hàn Dục.

Cánh tay cường tráng ôm trọn thân thể nhỏ nhắn, lần đầu tiên anh cảm thấy cô thật là nhỏ, thật mềm, hơn nữa không còn là búp bê không khóc không cười cũng không có cái kinh trong ấn tượng của anh nữa.

Dù sao rõ ràng cô cũng là một người phụ nữ, chứ không phải là một búp bê vải để mặc cho anh sắp đặt.

Cho đến khi cô khóc mệt, anh mới để cho cô ngồi lên ghế salon, pha một ly cà phê nóng cho cô.

Tay cô nhận lấy, cặp mắt, lỗ mũi cũng khóc đến đỏ ửng lên giống như một con thỏ nhỏ bị người ta làm tổn thương.

"Em thật sự là một người ngu ngốc, chỉ vì một người ích kỷ quý quái như anh mà lấy nước mắt rửa mặt." Cô ghen ngào nói, giọng nói vẫn còn mang theo hờn giận. "Hơn nữa còn phát điên lên mà một mình đi đến Newyork tìm anh."

"Anh thật sự không nghĩ tới em sẽ đến Newyork." Anh ngồi bên cạnh cô, bàn tay nhẹ gạt đi giọt nước mắt trên má cô.

"Em thật sự rất ngu ngốc mà!" Cô chu cái miệng nhỏ nhắn lên, uống một ngụm nước nóng, tâm tình cuối cùng cũng bình ổn lại. "Anh sao vẫn không thông báo về nhà, mẹ Hàn sắp thành xác chết đi động rồi."

"Anh sẽ lại gọi điện thoại về báo bình an." Tim của anh bồi vì nước mắt của cô, dần dần bị một loại ám áp lấp đầy.

"Cứ cho là anh muốn hướng tới tự do, anh cũng không thể ích kỷ như vậy được!" Cô giương con mắt lên, oán giận nhìn anh. "Chẳng lẽ anh không biết, trong người còn có một loại quan hệ gọi là ‘huyết thống’ cho dù ít hay nhiều, cái quan hệ này vẫn là từ trong xương máu của anh, lôi kéo những người cùng huyết mạch lại gần anh." le quý d0n9

"Vậy còn em?" Anh bắt chợt bật thốt lên câu hỏi.

Cô và anh lại không cùng huyết thống, vì sao lại khóc so với người khác còn đau lòng hơn?

Vấn đề như vậy Dương Oa Oa cũng đã từng tự hỏi rồi.

Cô im lặng không trả lời được, không tìm được đáp án.

Cuối cùng, cô khàn khàn mở miệng, "Con người chung sống với nhau lâu chắc chắn sẽ có tình cảm. Hơn nữa sự xuất hiện của anh cũng làm thay đổi tương lai của em."

"Cho nên?" Anh nhíu mày, không hiểu mình đang mong đợi điều gì.

"Không có cho nên." Cô khóc đến mức đầu óc cũng không thể suy nghĩ được nữa, đã vậy anh còn hỏi nhiều vấn đề kỳ quái như vậy! "Có lẽ bất tri bất giác, em cũng coi anh như người trong nhà."

"Xin lỗi, lại để cho em nhớ lại những ký ức không vui." Anh ôm cô, quyết định không hỏi nữa.

Mặc dù cô coi anh như người nhà, vậy cũng coi như là một loại ám áp, dòng nước ám áp chiếm cứ đáy lòng anh vẫn chưa tan ra hết.

Cô vui ở trong ngực của anh, lần đầu tiên dựa vào anh gần như vậy.

Hai người tựa sát vào nhau, cảm nhận nhiệt độ của đối phương, vào giờ phút này đối với bọn họ mà nói, đều là một loại hạnh phúc khó có được.

Anh đã bao lâu chưa có loại cảm động như vậy?

Cho là sự lạnh lùng của cô sẽ không vì anh mà sinh lòng yêu thương, cô lại lo lắng quên mình chạy tới Newyork tìm anh, chỉ vì tìm kiếm một tia hy vọng.

Cô để cái ly trong tay xuống, hai tay bắt lấy cánh tay anh, không muốn anh lại biến mất trước mặt cô. le quý d0n9

Không thể không thừa nhận, thì ra anh ở trong lòng cô, đã chiếm một phần rất quan trọng.

"Anh khi nào thì phải về Đài Loan?" Cô nhẹ giọng hỏi, muốn anh nhanh một chút kết thúc hành trình lưu lạc này.

"Ngày kia." Anh ngửi mùi thơm trên tóc cô, quyết định trở lại Đài Loan trước đã.

Vợ chưa cưới của bạn học đại học đã tìm thấy hai ngày trước, anh chỉ ở lại làm chút việc ý nghĩa mà thôi. Hôm nay còn có người càng cần anh, nên anh không nên ở lại đây nữa.

Thân thể Dương Oa Oa run lên, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trên mặt có sự kinh ngạc, không ngờ anh lại quyết định nhanh như vậy.

"Tại sao lại có vẻ mặt kinh ngạc như vậy?" Anh xoa xoa tóc của cô, nhẹ giọng hỏi.

"Em cho là anh sẽ lại tiếp tục lang thang ở bên ngoài." Cô nhỏ giọng trả lời.

"Anh đã tìm được lý do về nhà rồi." Khóe miệng anh nâng lên nụ cười, dịu dàng nhìn cô. "Không bao giờ đi lang thang ở bên ngoài nữa."

Cô hít một hơi thật sâu, phát hiện trong không khí có một hương vị thuộc về anh, một loại yên tâm trước nay chưa từng có.

"Tại sao?" Cô tò mò hỏi.

"Bởi vì anh phát hiện, thì ra là lúc anh vắng mặt, em sẽ cô đơn tới cỡ nào." Anh chợt nhả trả lời. "Sợ buổi tối em nghĩ tới anh, không tìm được anh mà khóc nước nỡ gây ồn ào."

"Em làm gì có!" Cô chu cái miệng nhỏ nhắn quật cường lên, đẩy lồng ngực của anh ra phản bác.

"Oa Oa ngang ngược." Anh cười, đẩy cô về phía cái giường mềm mại. "Em đã mệt mỏi một ngày rồi, mau đi ngủ đi."

Cô bò lên giường, chui vào chăn trong, mở to con mắt nhìn anh.

"Em đã nói dối anh." Nét mặt cô lộ ra vẻ khổ sở. "Khi em nói anh đừng về nhà, là em nói dối anh. Anh nói không có anh, em cũng có thể sống rất tốt, nhưng sự thật chứng minh, khi em cho là anh đã mất tích tại nơi ngoại quốc này, lại làm cho em có cảm giác mất đi một người thân mà em coi trọng nhất, cho nên em cũng rất cần anh."

Anh dịu dàng hôn lên trên trán của cô, mục đích giúp cô giảm bớt những bất an trong lòng.

"Anh sẽ biến mất không thấy tăm tích lần nữa sao?" Trong lòng cô vẫn còn cảm giác hoảng sợ khi mất đi anh.

"Không đâu." Anh lắc đầu, cầm bàn tay nhỏ bé của cô. "Sau khi em ngủ một giấc, mở hai mắt ra nhất định sẽ vẫn thấy anh ngồi bên cạnh."

"Ừ." Lúc này cô mới an tâm gật đầu, nhắm đôi mắt nặng trĩu lại.

Cho đến khi cô hô hấp đều đặn, đã ngủ thật say, bàn tay của anh vẫn không có bỏ ra khỏi bàn tay mềm mại của cô.

Bởi vì tình cảm chân thành sự ghen ngạo nước nỡ cô mới thể hiện vẫn như cũ truyền tới tim anh.

Hàn Dục trở lại Đài Loan, tất cả mọi người Hàn gia thờ phào nhẹ nhõm, nhất là mẹ Hàn, rốt cục cũng bỏ được tảng đá lớn nhất trong lòng xuống.

Bọn họ đối với việc Dương Oa Oa một mình bay sang nước Mỹ, cũng có cảm giác không thể tin được.

Cũng bởi vì như vậy, bọn họ lầm tưởng Dương Oa Oa và Hàn Dục là thật lòng yêu nhau, cô mới có thể bất chấp tất cả bay sang Newyork, tự mình tìm kiếm vị hôn phu.

Dương Oa Oa không có giải thích nhiều, không thể phủ nhận sự thật là bởi vì cô lo lắng cho anh, cho nên mới kích động bay đi Mỹ.

Hàn Dục cũng không có tốn nhiều lời, dù thế nào đi nữa thì quan hệ giữa bọn anh chính là tám biển quảng cáo, làm cho người ta hiểu lầm cũng không có gì là không tốt cả.

Về phần ba Hàn, vốn là rất phản đối Dương Oa Oa trở thành con dâu, trải qua nốt nhạc đệm lần này, thái độ đối với cô không giống như trước kia nhìn đâu cũng không vừa mắt nữa, bắt đầu thật lòng tiếp nhận cô.

Dương Oa Oa vốn cho là Hàn Dục chỉ là tạm thời trở lại Đài Loan, qua một thời gian không lâu nữa anh sẽ lại hướng về bầu trời tự do, nhưng sau khi anh nghỉ ngơi vài tháng, liền trở lại công ty đi làm, cùng với Giang Trạch quản lý công ty Hàn thị.

Cô rất kinh ngạc về quyết định của anh, nhưng cô chưa bao giờ hỏi thêm anh về chuyện này.

Mà anh cũng tuân thủ lời hứa của mình, khi cô mở mắt ra, nhất định có thể nhìn thấy anh bên cạnh.

Cứ như vậy, Hàn Dục kết thúc cuộc hành trình phiêu bạt bên ngoài của anh.

Mặc dù trở lại Đài Loan, trở lại công ty của ba mình, cuộc sống sẽ không còn tự do, nhưng anh biết anh sẽ thích ứng.

Vậy mà anh vẫn không có đem bí mật từ đáy lòng mình nói cho Dương Oa Oa ——

Cô, chính là lý do anh về nhà.

Anh không muốn nhìn thấy nét mặt đau khổ của cô nữa, nếu như vì cô, tự do cũng không có đáng giá như vậy.

Cô rất cần anh.

Bốn chữ này, cũng đủ để cho tim của anh không cần phiêu bạt bên ngoài nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thương Yêu Dương Oa Oa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nói tóm lại, Dương Oa Oa và Hàn Dục chính là dây dưa bảy năm.

Bảy năm, Hàn Dục mặc dù bởi vì công việc mà bay ra nước ngoài, cũng không quên ngày ngày gọi điện thoại báo bình an.

Những thói quen tật xấu khi còn phiêu bạt bên ngoài đã không còn nữa, anh thay đổi như vậy, cũng khiến nhiều người cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không ai đi truy cứu đến cùng, dù sao Hàn Dục làm việc từ trước tới giờ luôn làm cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Ngay cả Dương Oa Oa, cũng không hỏi nguyên nhân anh thay đổi.

Năm cô tốt nghiệp đại học, cô quyết định dọn ra khỏi nhà họ Hàn, mặc dù mẹ Hàn hết sức phản đối, Hàn Dục cái gì cũng không hỏi, chỉ giúp cô dọn nhà, còn giúp cô mua nhà mới——trở thành hàng xóm láng giềng với anh.

Ba năm nay, quan hệ của anh và cô càng làm cho người ta không hiểu được.

Ví dụ như ——

Sau khi tốt nghiệp một thời gian cô vẫn chưa tìm được việc làm, anh cũng chưa từng trách cứ cô một câu.

Sau khi cô tìm được công việc trong nhà Xuất Bản, anh cũng chiều theo ý của cô, càng không ép buộc cô nhất định phải tới công ty anh làm.

Chỉ cần anh không tăng ca, không đi công tác nước ngoài, nhất định lo cơm ba bữa cho cô.

Rõ ràng cô là được anh thuê làm bạn gái, nhưng anh lại đối xử với cô thân thiết như người trong nhà.

Chỉ duy nhất là không giống người yêu.

Có lẽ anh luôn coi cô là em gái đi! Nếu không các tờ báo sẽ không dám bữa nửa tháng lại viết bài xì căng đan về anh, ngày hôm kia cùng cô người mẫu này, ngày hôm qua lại qua đêm ở khách sạn, hôm nay có lẽ lại cùng với một nữ diễn viên nào đó.

Cô đã quen nhìn những xì căng đan của anh, cũng học được cách làm như không biết.

Mặc dù cô thích anh, nhưng lại chán ghét thái độ tùy tiện của anh đối với tình yêu.

Cho nên, cô thầm yêu anh, bí mật này vẫn luôn giấu tận đáy lòng.

"Này!"

Dương Oa Oa vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cánh tay đột nhiên bị ai đó đẩy một cái.

Cô lấy lại tinh thần, phát hiện mình đang ngồi ở một góc kín đáo trong quán cà phê, ngồi trước mặt là ba người bạn tốt của cô.

"Cậu lại đi vào cõi thần tiên rồi." Hạ Hòa Diễm biết cô có thói quen hay ngây người ra, mặc kệ trải qua bao nhiêu năm đều không thay đổi.

"Oa Oa đi vào cõi thần tiên, nhất định là anh Hàn lại xuất ngoại." Đinh Tiểu Phán đang ăn bánh ngọt đột nhiên phát biểu một câu. d,0dylq,d

Những lời này khiến cho ba người phụ nữ khác đều phải mở to hai mắt.

Dương Oa Oa tức giận con mắt nhìn chăm chăm vào Đinh tiểu Phán —— cô ấy nói chuyện luôn không thông qua não bộ, nhưng cũng luôn nói trúng tim đen.

"Đúng vậy..., cùng người khác dây dưa bảy năm, cho đến bây giờ vẫn chưa có nở hoa kết trái, khó trách mỗi ngày đều muốn thất hồn lạc phách." Kiều Tích Tích ở một bên lạnh nhạt mở miệng, ưu nhã uống một ngụm cà phê.

Đúng vậy, họ cũng biết chuyện Dương Oa Oa và Hàn Dục.

Nhưng chuyện này bọn họ cũng không có nhúng tay vào, dù sao chuyện tình cảm. Cũng không thể miễn cưỡng được.

Hơn nữa Dương Oa Oa luôn thờ ơ lạnh nhạt với chuyện tình cảm của mình, nên người khác cũng không tiện nói thêm vào.

Chỉ có Hạ Hòa Diễm nháy đôi mắt hoa đào, đôi mắt nhỏ nhìn chăm chăm vào Dương Oa Oa. d,0dylq,d

Dương Oa Oa thấy lung túng khi bị nhìn chăm chăm, lông mày nhíu lại nhìn lại bạn tốt.

"Cậu muốn nói gì?" Trong nhóm bạn tốt thì Hạ Hoà Diễm là người thẳng thắn nhất, trình độ ác miệng cũng thua kém gì cô.

"Cậu chưa thỏa mãn dự vọng." Hạ Hòa Diễm nói xong câu này, liền cười lên khanh khách.

Dương Oa Oa liếc mắt xem thường, cảm thấy cô ấy thật là nhàm chán.

Những lời này cũng làm cho những người khác cười lên.

"Các cậu thật phiền chán." Dương Oa Oa dường như muốn che giấu sự chột dạ của mình, cầm ly nước trà lên uống. d,0dylq.d

"Cậu cũng muốn nói chuyện yêu đương chứ?" Kiều Tích Tích đem khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tới trước mặt cô. "Mọi người đều biết cậu thích anh ta đã lâu rồi, trên danh nghĩa cũng là bạn gái của anh ta, tại sao còn không chủ động tấn công vậy?"

Dương Oa Oa mím môi, lại mang ra dáng vẻ thật quật cường.

Không phải cô không muốn chủ động tấn công, mà là cô hiểu rõ Hàn Dục đối với cô không phải tình yêu nam nữ, co sao có thể vô liêm sỉ quăn lấy anh chứ?

Hơn nữa, cô căn bản không dám phá hủy mối quan hệ giữa hai người.

Anh không yêu cô, cô làm sao có thể ép anh buông tha tự do, vĩnh viễn ở chung một chỗ với cô được?

"Có người rất nhất gan." Hạ Hòa Diễm ăn một miếng kem tươi, nháy mắt mấy cái với Dương Oa Oa. "Cho nên vẫn làm con rùa đen rút đầu."

Dương Oa Oa chớp chớp đôi lông mi dài, đem những lời nói của đám bạn thành gió thoảng bên tai, tuy bọn họ nói sao cũng được.

"Nói chuyện yêu đương rất thú vị đó!" Kiều Tích Tích nháy mắt mấy cái với cô. "Chẳng lẽ cậu không muốn nói yêu đương một sao?"

Dương Oa Oa liếc bạn tốt một cái, cười nhạt có ngụ ý nói: "Mình nói nè yêu đương còn xem duyên phận, chứ không phải xem mùa động dục."

"A, Oa Oa đang nói Tiểu Phán và Tích Tích." Hạ Hòa Diễm đứng ở giữa khích bác, cười đến đau bụng luôn.

"Xem duyên phận cũng phải gặp đúng người!" Đinh Tiểu Phán ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn dính bơ lên. "Nếu không gặp đúng người, có duyên phận cũng vô ích thôi." le^ê quy/y do^nn

Câu này, lại đã thương trái tim của hai người phụ nữ.

Lần này đổi lại Kiều Tích Tích cười hả hê nói: "Đúng vậy! Độc thân không nhất định là duyên phận còn chưa tới, mà là người kia còn chưa xuất hiện." Cô ấy có ngụ ý, ánh mắt dừng lại trên người Hạ Hòa Diễm.

"Mẹ nó, đầu máy phụ nữ!" Hạ Hòa Diễm mặt đỏ lên, không thể nghi ngờ là mình đã thừa nhận trước.

Dương Oa Oa vẫn bất động như trước.

Đối với chuyện tình cảm, cô vốn là không cưỡng cầu —— mặc dù cô thật rất muốn nói chuyện yêu đương.

Nhưng cô cho là mình nợ Hàn Dục rất nhiều, cho nên không muốn mong đợi hay yêu cầu ở anh cái gì xa vời.

Ba người phụ nữ còn lại không thấy Dương Oa Oa không nói lời nào, liếc mắt nhìn nhau.

Họ đều hiểu chuyện trong lòng của Dương Oa Oa, nhưng chuyện tình cảm, người khác cho dù có thể hiểu được, cũng không có cách nào phụ giúp một tay được. le^ê quy/y do^nn

Nhưng mà.

Mối quan hệ của bọn họ đã kéo dài rất lâu.

Hạ Hòa Diễm khẽ chớp mắt, rất nghiêm túc nhìn Dương Oa Oa.

Cô luôn có bộ dạng không sao cả, làm cho người khác tưởng cô thật sự không quan tâm, cứ bình thản cả đời như vậy cũng không sao.

Nhưng cô và Hàn Dục đã dây dưa bảy năm, nếu nói là không có tình cảm, là nói dối. le^ê quy/y do^nn

Cho nên chỉ là do cô giả bộ kiên cường mà thôi.

Được rồi! Thế giới này luôn là Hoàng Đế không vội, mà thái giám đã vội.

Kiều Tích Tích và Hạ Hòa Diễm nhìn nhau một cái, quyết định trước ngày sinh nhật Dương Oa Oa, sẽ cho cô một niềm vui lớn.

Hàn Dục từ Luân Đôn báo tin về ——

Anh xảy ra tai nạn xe cộ. leeequhydonnn

Nghe được tin tức như vậy, Dương oa Oa không chút nghĩ ngợi liền uỷ thác cho công ty du lịch mua vé máy bay, không muốn kinh động tới hai ông bà Hàn gia muốn bay tới nước Anh xem tình hình của anh như thế nào.

Mặc dù ở trong điện thoại Hàn Dục có nói là không có gì đáng ngại, chỉ là gãy xương đùi thôi, nhưng trong lòng cô vẫn rất lo lắng.

Lấy cá tính của anh, coi như có xảy ra chuyện nghiêm trọng hơn nữa, anh cũng sẽ nói nhẹ như nước chảy mây trôi.

Cho nên cô quyết định tự mình bay đi nước Anh, xem vết thương của anh.

Vừa xuống máy bay, cô liền được tài xế anh phái đi đón, đưa tới ở tạm tại biệt thự anh đang ở. leeequhydonnn

Đó là biệt thự thuê tạm thời, để cho anh có thể dưỡng thương thật tốt.

Sau khi xe dừng lại, cô liền vội vàng xuống xe, hành lý trên xe cũng không lấy, nhanh chóng chạy tới cửa, gấp gáp muốn xem tình hình vết thương của anh như thế nào.

Ấn chuông cửa, tiến lên mở cửa là một người quản gia lớn tuổi.

"Tôi muốn tìm Hàn Dục." Cô không kịp đợi đối phương mở miệng liền dùng tiếng Anh luru loát nói. leeequhydonnn

"Cô." Ông quản gia khẽ cau mày, suy tính xem có nên cho cô đi vào hay không.

"Để cho cô ấy vào đi." Lúc này, người đàn ông bên trong mở miệng.

Ông quản gia mở cửa nhường lối, cô liền chạy vào, hai mắt tìm kiếm bóng dáng của Hàn Dục.

Chỉ thấy Hàn Dục chân phải bó thạch cao ngồi ở xe lăn, môi mỏng khẽ cười.

"Oa Oa." Anh một cái chớp mắt cũng không chớp nhìn khuôn mặt lo lắng của cô.

"Cái người ngu ngốc này!" Cô mở đầu liền mắng. "Vết thương của anh nặng như vậy còn nói không có việc gì!"

Thấy những chỗ khác trên người anh không bị thương cô mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà nhìn thấy anh ngồi trên xe lăn, cô vẫn không nhận được cau mày lại.

"Em lo lắng cho anh sao?" Ngược lại anh hỏi một câu.

"Anh là bị đụng hông nào rồi sao? Hỏi cái vấn đề ngu ngốc như vậy!" Cô tức giận trừng mắt liếc anh một cái.

Anh giận quá hóa cười. Xem ra đáp án rất rõ ràng.

"Thật ra thì anh không có việc gì, chẳng qua là anh rất vui mừng vì em chỉ trong một thời gian ngắn mà đã chạy sang đây thăm anh rồi." Bàn tay của anh xoa lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang lo lắng của cô.

Anh dùng giọng nói rất dịu dàng trấn an sự nóng nảy trong lòng cô.

"Chân của anh. Có gì đáng ngại không?" Ánh mắt của cô chuyển qua đùi phải của anh, nhìn bắp đùi anh bó thạch cao, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

"Chỉ là gãy xương thôi." Ánh mắt anh nóng bỏng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô.

Thấy cô lo lắng như vậy, trong tim anh có một dòng nước ấm lấp đầy.

Bảy năm nay, tim của anh cũng vì cô mà được dòng nước ấm lấp đầy.

Trong lúc vô tình, ánh mắt anh bị cô hấp dẫn.

Cho đến năm năm trước ở Newyork, anh mới hiểu rõ ràng, thì ra là anh yêu cô.

Nhưng mà chỉ yêu như vậy thôi, anh không dám nói với cô, chỉ sợ cảm giác của cô đối với anh cũng giống như người thân trong nhà, mà không phải là tình yêu nam nữ.

Cho nên, năm năm nay anh không dám ép cô, cũng không muốn chỉ vì mình giúp đỡ chuyện tiền bạc cho cô, mà ép cô nhất định phải yêu anh.

Năm năm nay, anh dự tính cùng với những người phụ nữ khác qua lại, làm cho cô chú ý tới anh cũng là một người đàn ông bình thường, nhưng bất đắc dĩ là, cô đối với những bướm bướm bên cạnh anh cũng không có chút cảm giác gì, cô đối với anh cũng không có chút tình yêu nam nữ nào.

Khi anh sắp buông tay cô ra, muốn cho cô được tự do bay lượn thì không ngờ lại nhận được một email, bên trong chỉ kèm theo một địa chỉ trang web

Anh truy cập vào mới biết đó là trang web của những người cùng sở thích, bên trong ghi lại tâm sự của một cô gái.

Trong trang web ghi lại từng ly từng tý tất cả mọi chuyện về cô gái đó, bao gồm cả chuyện tình cảm của cô.

Cô gái kia chính là Dương Oa Oa, trang web này là thể giới riêng tư của cá nhân cô.

Anh đọc mất mấy ngày, phát hiện ra thì ra là cô yêu anh, chỉ là không có dũng khí nói ra.

Thân phận hai người bọn họ có sự chênh lệch, lại thêm bên cạnh anh không ngừng thay đổi bạn gái, làm cho cô càng thêm lo lắng.

Aiz, không ngờ lúc trước anh làm để dò xét cô, không ngờ càng làm cô thêm lo lắng.

Sau đó anh liên lạc với người gửi email này cho anh, mới biết tất cả chân tướng.

Cuối cùng, anh quyết định phải nhân dịp này làm cho Oa Oa hiểu tình cảm anh đối với cô là tình yêu, cũng muốn biết rõ cô có thật sự yêu anh nữa không.

"Có thật không?" Dương Oa Oa nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lo lắng hỏi.

"Anh trai anh có mời người chăm sóc cho anh." Anh chỉ chỉ vào phòng bếp. "Cô ấy đang làm đồ uống cho anh."

Khi anh vừa nói dứt lời, một cô gái mặc đồng phục y tá bước ra từ phòng bếp.

Cô ta đoán chừng khoảng hai mươi tám tuổi là một cô gái gốc Hoa, chiều cao ước chừng một mét bảy mươi, dáng người nhanh nhẹn hấp dẫn, có một mái tóc xoăn lộn lộn, xem ra rất quyến rũ động lòng người.

Xet—— le quý d0n9

Dương Oa Oa trong lòng có linh cảm mãnh liệt. Cô gái chăm sóc này căn bản là kiểu người mà Hàn Dục thích!

"Anh Giang đúng là rất tốt với anh!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức trầm xuống, giọng nói tràn đầy châm chọc. "Mẫu người anh thích cũng hiểu rất rõ."

"Anh thích chính là mẫu người như thế này." Anh phải nhịn để không cười ra tiếng, nghiêm túc nhìn cô.

Vậy mà cô lại chỉ là hừ lạnh một tiếng, cho là anh đang lỗ mãng đùa cợt. "Khó trách anh không muốn kinh động tới người nào. Thì ra là muốn ở mỗi một nơi trên thế giới để lại một mái nhà!"

"Xin chào." Cô gái chăm sóc cho anh đi tới trước mặt bọn họ. "Tôi là người chăm sóc cho anh Hàn, tên tôi là Lucine Viện." Cô ta nói tiếng Trung rất chuẩn, cười lên còn có má lúm đồng tiền.

"Xin chào." Dương Oa Oa lịch sự chào hỏi với cô ta.

Lucine Viện nhìn thẳng vào mắt Dương Oa Oa, tận lực che dấu địch ý trong mắt, cũng lén lút quan sát từ đầu đến chân Dương Oa Oa một phen.

Bởi vì bộ dạng Dương Oa Oa nhìn giống như học sinh cấp ba, làm cho người ta cảm thấy cô không có một chút uy hiếp nào cả. le quý d0n9

Chỉ là một cô em gái nhỏ vô hại mà thôi.

Dương Oa Oa lại cảm thấy Lucine Viện không có ý gì tốt, cặp mắt xinh đẹp kia cất giấu rất nhiều tâm cơ, giống như những nữ vai phụ xấu xa mà cô viết trong tiểu thuyết ——

Đúng vậy, chính là loại nữ vai phụ sẽ quyến rũ đàn ông!

Đáng ghét! Dương Oa Oa tất cả đều rất không cam tâm, không ngờ bay tới Luân Đôn, mà còn phải chứng kiến hình ảnh đào hoa phát tán của Hàn Dục, trong lòng có loại cảm giác kỳ quái, cảm giác từng chút từng chút đục khoét cô, rất là khó chịu.

Hơn nữa cô còn thấy một tia khinh miệt ở trong mắt Lucine Viện, giống như cô không đủ để tạo thành sự uy hiếp. le quý d0n9

Hai người phụ nữ đều không thấy thuận mắt lẫn nhau, mà nhân vật chính đau khổ bị tranh đoạt là —— Hàn Dục.

Dương Oa Oa cứ như vậy ở lại, quyết định phải đợi Hàn Dục cùng về Đài Loan.

Cô ở lại Luân Đôn, vừa chăm sóc Hàn Dục, vừa giám thị Lucine Viện.

Buổi tối, khi Hàn Dục com nước xong, Dương Oa Oa đẩy anh đi vào phòng thì phát hiện Lucine Viện đi theo phía sau bọn họ.

Cô dừng bước lại, quay đầu lại nhìn Lucine Viện.

"Cô Dương, tôi muốn giúp anh Hàn tắm." Lucine Viện cười ngọt ngào với cô, còn vung khăn lông trên tay lên.

"Tắm?" Âm thanh Dương Oa Oa tăng lên, quay đầu lại tròn mắt nhìn Hàn Dục một cái. "Mấy ngày nay đều là cô ấy giúp anh tắm?"

Hàn Dục không lên tiếng, chỉ nhún nhún vai.

"Cô Dương, tôi được huấn luyện chăm sóc chuyên nghiệp, giúp anh Hàn tắm thì không có gì là không đúng cả." Lucine Viện vô tội nháy mắt.

Dương Oa Oa cắn môi dưới, cuối cùng đoạt lấy khăn lông trên tay Lucine Viện.

"Không cần." Vừa nghĩ tới anh và những người phụ nữ khác ở trong phòng tắm, sẽ khiến lòng cô phát điên lên.

Hơn nữa hiện giờ cô đang ở bên cạnh anh, nhìn thấy anh và người phụ nữ khác nói chuyện, cũng sẽ khiến cô khó chịu.

Lucine Viện khẽ cau mày. "Cô Dương, đây là công việc của tôi."

"Tôi sẽ giúp anh ấy tắm!" Cô hừ một tiếng, quay đầu tiếp tục đẩy xe lăn đi vào.

"Nhưng." Lucine Viện không buông tha, muốn đi vào theo.

"Không có nhưng gì hết, tôi là bạn gái của anh ấy!" Dương Oa Oa đem Hàn Dục đẩy mạnh vào trong phòng, đứng ở cửa mở miệng nói với Lucine Viện. "Tôi sẽ giúp anh ấy tắm rửa thật sạch sẽ thơm tho!"

Nói xong, cô dùng sức đóng cửa phòng, đem Lucine Viện ngăn cách ở bên ngoài cửa phòng.

Cô đang tức giận. Hàn Dục nghe hiểu được cô đang không vui, nhưng vẫn giả bộ không phát hiện.

"Oa Oa." Anh mặt lộ vẻ mặt khó khăn nhìn cô. "Giúp anh tắm cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy."

Cô tức giận nhìn anh một cái. "Đừng xem thường em."

Vì đánh cuộc một hơi, cô đẩy anh tới cửa phòng tắm, hai mắt nhìn trên dưới toàn thân anh một hồi.

"Em thật sự biết phải làm như thế nào sao?" Anh trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn không biết làm sao của cô, nhẹ giọng mà hỏi.

"Cho em một chút gợi ý đi." Nét mặt của cô có chút ảo não.

"Trước khi tắm. . . . Phải cởi quần áo trước." Anh thờ dãi một cái.

"Toàn bộ?" Giữa lông mày cô đang khép chặt lại.

"Chẳng lẽ em muốn anh để lại quần áo trên người mà tắm?" Anh vừa nói xong, vừa cởi quần áo trên người ra.

"Vậy." Làm sao anh có thể cởi hết quần áo ra được chứ? !

"Quần sẽ phải làm phiền em cởi giúp anh." Anh không thay đổi nét mặt.

Cô khẽ cắn môi, liền quỳ gối trước mặt của anh.

Cởi thì cởi! Cũng không phải là cô chưa từng nhìn thấy anh trần truồng!

Bàn tay nhỏ bé của cô túm lấy cái quần của anh, bắt đầu giúp anh cởi ra.

Sau khi cởi xong chiếc quần bên ngoài, chỉ còn lại mỗi một cái quần nhỏ bên trong.

A —— cô muốn nhìn đi chỗ khác, cũng không thể không đổi mặt.

Khi cô muốn cởi cái quần nhỏ của anh thì lại phát hiện vật giữa hai đùi đội lên, hai gò má của cô đỏ ửng lên, bàn tay nhỏ bé không ngừng run rẩy, còn không cẩn thận xẹt qua vật đang đội lên đó.

Hàn Dục cũng hít một ngụm khí lạnh, muốn lý trí của mình áp chế cơn động tình xuống.

Phải nhin.

Dương Oa Oa xoay mặt, dùng sức cởi chiếc quần nhỏ của anh ra xong, liền lấy khăn tắm ném xuống chỗ nửa thân dưới của anh, che cảnh xuân cho anh.

Tiếp đó, cô cầm cây gậy lên, để cho anh chống đỡ thân thể ở phía bên trái, còn mình thì cẩn thận đỡ bên phải.

Cứ như vậy, anh theo sát thân thể nhỏ nhắn của cô, chậm rãi ngồi lên trên giường.

Cô đỡ anh ngồi lên trên giường xong, cũng ngồi thở hổn hển.

"Tiếp theo. Anh cho chút gợi ý nữa đi!" Cô hít sâu một hơi, quyết định bằng bất cứ giá nào.

"Bác sĩ nói chân không thể đụng vào nước, cho nên phải dùng khăn lông ướt lau toàn thân giúp anh." Anh lạnh nhạt nói.

Cái gì? ! Lau toàn thân của anh? !

"À." Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên như trái cà chua .

"Anh thấy loại công việc như thế này vẫn nên giao cho người chăm sóc chuyên nghiệp." Thấy cô có bộ dạng khổ sở, anh nhỏ giọng nhắc tới Lucine Viện ở bên ngoài.

"Ai nói em không làm được?" Vừa nhắc tới Lucine Viện, cô liền quyết định muốn tự mình cố gắng.

Hừ, dù là nhắm mắt lại, cô cũng không cần người phụ nữ khác đụng một ngón tay vào người anh.

Cho nên cô quyết định tự mình hầu hạ anh!

Bạn đang đọc truyện *Thương Yêu Dương Oa Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Dương Oa Oa cắn cánh môi, móc ra một chậu nước ấm từ trong phòng tắm.

Bê ra đặt lên trên bàn, bàn tay run run sau khi nhúng ướt khăn lông xong, cô đi tới trước mặt anh.

Khỏe miệng Hàn Dục vẫn chưa đựng nụ cười như trước, khó có dịp thấy được cô thẹn thùng như vậy.

Bàn tay nhỏ bé của cô cầm khăn lông ướt, nhẹ nhàng lướt qua lồng ngực của anh, bàn tay nhỏ không cẩn thận chạm vào người anh, bắp thịt thật rắn chắc, làm cho cô có chút khoái chí.

Cô đang suy nghĩ gì vậy? Cô cũng chỉ là nhẹ nhàng đụng phải thân thể của anh, làm gì mà hưng phấn đến mức này? Chẳng lẽ cô đúng như nữ chính dưới ngòi bút của mình, đều không khỏi có một loại khát vọng đối với vai nam chính sao?

Dương Oa Oa muốn quay mặt đi, lại không chiến thắng được sự hấp dẫn đang lan toả ra ngoài của anh.

Đường cong cơ bắp màu lúa mì của anh hiện ra rõ ràng, lại đem ánh mắt nhìn xuống, bụng cơ bản không có chút thịt dư thừa nào, làm cho người ta muốn sờ một cái.

Không được, cô phải nhin lại. Cô hít sâu một hơi, xoay người lại, đem khăn lông bỏ vào trong chậu nước.

Nhìn thân thể nhỏ bé của cô khẽ phát run, nụ cười trên môi Hàn Dục càng sâu hơn.

Anh không ngờ tới phản ứng của cô lại ngây thơ như vậy, làm anh cảm thấy chơi thật vui.

Nhưng tuồng vui này vẫn phải diễn thôi, anh phải làm cho cô hiểu, thật ra thì cô đối với anh cũng còn có cảm giác khác.

Năm năm này, anh cưng chiều cô, bảo vệ cô, thậm chí vì cô mà không hề nữa lưu lạc tứ xứ nữa, anh không muốn cô suy nghĩ anh như người thân trong nhà, mà muốn trở thành người yêu của cô!

Dương Oa Oa lần nữa cầm khăn lông ướt lại trước mặt anh, lần nữa lưỡng lự ở trên ngực anh.

Nhưng mà muốn cô xem sự đụng chạm với một người đàn ông là bình thường, thì thực sự là khó càng thêm khó.

Cái ở trong khăn tắm giữa bắp đùi anh đã sớm dựng thẳng lên, anh bây giờ chỉ biết dựa vào lý trí mà chống đỡ.

Đôi tay nhỏ bé của cô giống như là có một loại ma lực, dọc theo xương quai xanh của anh, đi tới lồng ngực của anh, nhưng đi đến bụng dưới của anh thì liền dừng lại.

Có một loại cảm giác giống như gãi không đúng chỗ ngứa, làm cho anh đứng ngồi không yên.

"Em, em giúp anh chà lưng trước." Cô nhỏ giọng mở miệng, đem thân thể mềm mại lại sát gần anh, lau phía sau cổ cho anh.

Cô tựa sát lên người anh, mùi hương kia liền chui vào trong mũi anh.

Chỗ kín lại rục rịch ngóc đầu dậy, để cho lý trí của anh từng chút từng chút tan rã.

Thân thể của cô càng đến gần, nhiệt thiết ở dưới khăn lông càng thức tỉnh.

Cho đến khi ngực của cô dính sát vào gương mặt của anh, anh hít một hơi thật sâu, một đôi cánh tay dài không nhịn được vòng ra ôm lấy thân thể mềm mại của cô.

Cô bị anh ôm vào trong lòng, mặc dù có chút khiếp sợ, nhưng cô cho là anh chỉ muốn đỡ cô cho khỏi ngã, cũng không nghĩ quá nhiều.

Cho đến khi bàn tay của anh bắt đầu di chuyển ở thân thể của cô, cô mới giật mình thấy có cái gì đó không đúng.

"Hàn Dục!" Cô khẽ kêu một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, tức giận hỏi, "Tay của anh đang làm gì vậy?"

Anh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của cô.

"Không ngờ ôm em lại thoải mái như vậy." Anh cả gan nở ra một nụ cười.

"Anh." Cô muốn tránh thoát ra khỏi ngực của anh, không ngờ hơi sức của anh lớn hơn so với sự tưởng tượng của cô.

"Oa Oa." Anh giữ chặt không cho cô gãy giữa ra khỏi hai tay mình, lấy đôi mắt thâm tình nhìn cô. "Em có nghĩ tới hay không, chúng ta đã ở chung một chỗ bấy năm rồi?"

"Sau đó thì sao?" Hai tay của cô bị anh ôm chặt cứng, chỉ có thể tựa sát lại gần anh, thật là gần.

"Bấy năm, chúng ta vẫn duy trì rất quan hệ rất này một cách bình thường." Anh đem gương mặt đẹp trai dán sát lại cổ của cô hỏi. "Gần đây anh mới phát hiện, dáng dấp của em đã trở nên xinh đẹp động lòng người như vậy."

"Anh, anh. Rốt cuộc anh muốn thế nào?" Anh là bị xe đụng cho phát ngốc rồi sao? Tự nhiên sao lại nói những lời có ý đồ này với cô? !

"Em không cảm thấy tiếp theo chúng ta nên xảy ra những chuyện gì sao?" Anh ôm một bên eo của cô, âm thanh âm cổ ý mềm dịu lại, muốn hấp dẫn cô.

Dương Oa Oa không nhịn được liếm liếm môi của mình, phát hiện mình thậm chí có chút khẩn trương. "Anh cảm thấy giữa chúng ta sắp xảy ra chuyện gì?"

Thì ra cô viết nhiều sách như vậy, nhưng khi thật sự gặp phải chuyện như thế này, sẽ vẫn có chút ngớ ngẩn.

"Rất nhiều chuyện." Anh giữ chặt cằm của cô, làm cho cô cúi đầu, môi mông hôn lên đôi môi mềm mại đỏ mọng của cô.

Bị anh hôn như vậy, toàn thân cô giống như có một dòng điện chạy qua, chấn động không thôi.

Lần đầu tiên cô cảm thấy anh là một người đàn ông bá đạo, bởi vì rất nhanh lưỡi anh xâm nhập vào trong miệng cô mang theo mùi đàn hương, còn mặc sức trêu chọc đầu lưỡi của cô.

Đầu lưỡi Hàn Dục linh hoạt trêu đùa sự ngây thơ của cô, mút lấy ngọt ngào trong miệng cô, cô không còn phản kháng nữa, ngược lại lại mong đợi như một đứa trẻ, ôm lấy cổ anh, trầm luân hưởng thụ khoái cảm.

Bàn tay của anh di chuyển tới bộ ngực của cô, mới phát hiện cô thật sự "lớn lên" không ít.

Cô có một gương mặt trẻ con, nhưng dáng người lại khiến cho đàn ông phải điên cuồng.

Anh cố ý đưa đầu lưỡi ra, ở bên môi cô miêu tả lại môi cô, bàn tay còn lại thì nhẹ nhàng xoa nắn bộ ngực tròn đầy của cô.

Cô thờ dốc vì kinh ngạc, biết mình nên đẩy anh ra, nhưng mà mở mắt ra lại thấy gương mặt đẹp trai của anh tràn đầy khát vọng——đó là vẻ mặt cô chưa từng thấy bao giờ.

Anh coi cô giống như những người phụ nữ khác sao? Lòng cô đang còn hoài nghi, thì thấy bàn tay to của anh đã thăm dò vào bên trong quần áo của cô.

"Oa Oa, anh rất nhớ em." Anh nói bên tai cô.

Anh gọi tên cô?

Cho nên, anh cần cô đứng không?

Nhưng mà.

Nghĩ tới những lời nói kia của bạn tốt, cô lại chần chừ.

Đúng vậy, cô là một tên quý nhất gan.

Cho tới bây giờ, cô sợ mất đi anh, cho nên đem tình yêu say đắm của mình giấu kín trong lòng, cho là mình có thể trở thành người nhà của anh, mà không phải khát vọng trở thành người yêu anh.

Thì ra là cô đã vô cùng sai lầm!

Rõ ràng là bạn gái trên danh nghĩa của anh, nhưng mà ngay cả cơ hội phóng túng cũng không có.

Như vậy, hôm nay để cho cô tùy hứng một chút đi!

Dương Oa Oa không có bất kỳ phản kháng, ngược lại thân thể càng dán sát vào anh.

Ừ, cô nên biết lấy lòng người đàn ông như thế nào.

"Oa Oa?" Hàn Dục hơi kinh ngạc nhìn xuống, lúc đầu cô tránh ra khỏi hai tay của anh, cuối cùng lại ngồi xổm trước mặt anh.

"Em, em sẽ không chạy nữa, cho nên em, em sẽ giúp anh." Giọng nói của cô hơi run rẩy, tay cũng vậy.

Anh không có bất cứ một động tác gì, chỉ sợ hù dọa cô gái nhỏ trước mắt này chạy mất.

Chỉ thấy bàn tay bé nhỏ của cô nhẹ nhàng gạt chiếc khăn lông trên đùi anh ra, nhiệt thiết đã sớm đứng thẳng lên, đang từ từ trưởng hơn nữa.

Mặt của cô đỏ bừng lên, mặc dù cảm thấy rất xấu hổ, nhưng đều đã đi đến bước này, cô không thể lại làm con rùa đen rút đầu nữa!

Vì vậy cô đưa ra bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng vịn nhiệt thiết của anh, cảm thụ nhiệt độ nóng bỏng của nó.

Bị bàn tay mềm mại của cô nắm lấy, anh không nhịn được hít vào một hơi.

Nghe được anh thở dốc vì kinh ngạc, cô đột nhiên cảm thấy chơi rất vui, vì vậy đôi tay đỡ lấy nhiệt thiết của anh, lấy lòng bàn tay mềm mại trượt lên xuống.

Hàn Dục cúi đầu nhìn cô ngồi xổm trên thảm trải sàn, lấy tay đỡ nam căn của anh, hơn nữa từ trên nhìn xuống, có thể thấy được cảnh xuân của cô như ẩn hiện bên trong áo T shirt.

Dương Oa Oa căn bản không biết nên làm như thế nào, chỉ có thể nhớ lại nữ chính dưới ngòi bút của mình, nhớ lại những tình tiết trong truyện tình sắc đã đọc qua, bắt chước hành động giống như trong phim A.

Bàn tay bé nhỏ của cô nhẹ nhàng di chuyển trên nam căn của anh, sau đó gia tăng tốc độ, chỉ thấy nam căn của anh càng lúc càng cứng rắn, càng trưởng lên.

"Oa Oa." Mặc dù cô đụng chạm khiến toàn thân anh căng thẳng, nhưng nhìn những động tác của cô có thể xác định được, cô còn là một xử nữ.

Vì vậy, anh kéo cô lên trên giường —— cái thạch cao chết tiệt kia lại trở thành chướng ngại duy nhất. le^e quyỵ do^nn

"Chờ anh." Anh khẽ vuốt gương mặt của cô, sau đó bắt đầu hành động cỡi thạch cao ở trên chân ra.

"Anh, anh đang làm cái gì?" Cô muốn ngăn cản hành động của anh, nhưng đã không kịp.

Chỉ thấy anh mang cái thạch cao gỡ ra, chỉ còn lại băng quấn trên mắt cá chân.

"Như vậy động tác sẽ dễ dàng hơn." Anh nheo con mắt, không muốn giải thích quá nhiều. le^e quyỵ do^nn

Bây giờ anh chỉ muốn giống như côn hồ dừ bỏ nhào vào con dê non mềm, đem cô ăn sạch sành sanh, hoàn thành giấc mộng ngày trước.

Dương Oa Oa còn muốn nói, nhưng cái miệng nhỏ nhắn lại bị môi mỏng của Hàn Dục chặn lại, bàn tay anh thăm dò vào bên trong quần áo của cô, sờ

lên bộ ngực mềm mại của cô.

Cô hơi nhú lông mày, động tác của anh vô cùng có tính xâm lược, thân thể trần truồng của anh chiếm đoạt lấy sự chú ý của cô, mỗi cùng mỗi quán quít nhiệt tình làm lý trí cô mơ hồ. le^e quyỵ do^nn

Anh đè thấp thân thể, bàn tay đem áo T shirt của cô cởi ra, hiện ra áo ngực quuyến rũ màu trắng.

Cách một lớp áo ngực viền tơ, môi của anh di chuyển đi xuống, lướt qua xương quai xanh của cô, đi tới trước bộ ngực xinh đẹp của cô, in không ít dấu ấn ký xuống.

Bàn tay nhuần nhuyễn cởi cúc áo ngực cô ra, bộ ngực đầy đặn no tròn cứ như vậy mà nhảy ra ngoài, anh nhẹ nhàng cầm lấy cặp vú đầy đặn chắc chắn của cô, lại nhìn thấy cô hơi cau mày.

"Ừm" Trong miệng cô không tự chủ được phát ra một tiếng rên rỉ, sau đó chấn động toàn thân. le^e quyỵ do^nn

Hai tay anh cầm lấy bầu ngực của cô nhẹ nhàng xoa nắn, lưỡi liếm lên quả mâm xôi màu hồng phía trên, không lạnh nhạt bất kỳ bên nào.

"Ừm" Đầu nhũ hoa của cô truyền tới một cảm giác chưa từng có, giống như có một dòng điện nhỏ chạy qua thân thể cô, còn có cảm giác như gãi ngứa xâm chiếm toàn bộ cơ thể cô.

Cô phải cố gắng trấn tĩnh lại, không chịu được sự trêu đùa như vậy của anh, cô hống lại phát ra âm thanh nhỏ nhỏ.

Anh liếm quả mâm xôi màu hồng của cô khiến nó săn lại và đứng thẳng lên, lại dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn, khiến cho cô không thể có bất kỳ suy nghĩ nào nữa, mà chỉ có thể hưởng thụ sự xâm lược của anh.

"Em thật là xinh đẹp." Anh vừa vuốt ve da thịt mềm mại của cô vừa nói, bàn tay từ từ di chuyển đi xuống, tìm kiếm nơi chưa bao giờ bị người khác thăm dò của cô.

Bàn tay anh nhẹ nhàng cởi quần của cô ra, đem cái quần ngắn cách cởi ra, hiện giờ trên dưới toàn thân cô chỉ mặc cái quần lót khiêu gợi màu trắng.

Sau đó, tay của anh di chuyển tới bắp đùi cô, chỉ thấy cô đem bắp đùi kẹp chặt lại, còn thân thể thì khẽ run.

Anh hiểu tâm tình của cô, vì vậy dùng bàn tay tách đùi trắng nõn của cô ra, dọc theo chân cô đi tới, đi tới giải đất hình tam giác.

Anh dịu dàng vuốt ve cô, ánh mắt cô có chút say mê, cảm giác ham muốn trong cơ thể bị châm ngòi, cảm giác toàn thân cô đã bị cái gì xâm chiếm rồi.

Ngón tay của anh cách một lớp vải, chọc vào hoa huyệt không ngừng đè ép vào bên trong.

Hô hấp của cô càng trở nên dồn dập, trong mắt tràn đầy đục vọng, miệng đắng lưỡi khô, không ngừng dùng đầu lưỡi liếm môi mình.

Thấy bộ dạng nhiệt tình này của cô, đầu lưỡi anh lần nữa cạy hàm răng cô ra xâm nhập vào bên trong, cô không tự chủ quàng tay ôm cổ anh, đầu lưỡi tự nhiên cũng dây dưa cùng anh.

Một bên anh vừa trao cho cô nụ hôn nóng bỏng, một bên anh vừa lấy đầu ngón tay khẽ gầy nhẹ đầu nhũ hoa của cô, cô bị chà xát ngứa ngáy khó chịu, đầu nhũ hoa của cô càng nở rộ xinh đẹp.

"Hân Dục." Cô khẽ gọi tên anh, âm thanh mềm mại đáng yêu, giống như một con mèo nhỏ.

"Muốn không?" Anh liếm đầu lưỡi của cô. "Em đã rất nhiệt tình, anh cảm thấy em đã có chút ướt rồi."

"Đừng như vậy." Cô thở hổn hển, cảm giác vô cùng xấu hổ. "Em cảm thấy thân thể mình rất kỳ quái."

"Đó là vì em muốn anh." Bàn tay anh vuốt ve chỗ mẫn cảm nhất trong vùng tam giác.

Anh lấy ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn hoa huyệt, cách một lớp vải cảm giác được lông tơ mềm mịn, lần nữa dọc theo khe hẹp đi xuống, ép vào khe hở, vài vóc cũng lún sâu xuống.

"Ừm." Hô hấp của cô càng lúc càng khẩn trương, động tác của anh làm thân thể cô phản ứng rất nhanh.

Cô muốn ngăn cản động tác của anh, lý trí lại bắt đầu đi ngược lại, theo bản năng nâng cái mông lên.

Thấy thân thể cô thành thật như vậy, anh tách đùi của cô ra, càng tăng thêm sức, khiến ngón tay chọc sâu vào khe hẹp của cô, ở hoa huyệt của cô không ngừng ra vào.

Cô rất nhạy cảm liền tiết ra hoa dịch, thấm ướt quần lót, tạo thành một vũng nước nhỏ xíu.

"Không cần. Ừm." Thân thể của cô càng gầy gữa, ngược lại anh càng thêm ma sát ngón tay trên người cô.

Vậy mà ý chí chống cự của cô không được lâu, rất nhanh liền bị ngón tay dài của chinh phục.

Dần dần, giữa hai chân của cô bắt đầu cảm thấy có chút ngứa ngáy, hơn nữa hình như còn đang từ tiết ra một chất lỏng.

"Anh muốn làm em vui vẻ, Oa Oa." Anh khẽ liếm da thịt trơn bóng mềm mịn của cô, tách bắp đùi của cô ra, vùi gương mặt đẹp trai vào giữa đùi cô.

Cô kinh ngạc muốn đẩy anh ra, lại bị anh áp chế.

"Đừng. Chỗ đó." Cô cảm thấy thật là mất mặt, tại sao anh lại có thể đối xử với cô như vậy? !

"Để cho anh nếm mùi vị của em." Anh đưa ra đầu lưỡi, tìm kiếm hoa huyết nhạy cảm của cô.

Đầu lưỡi của anh từ khe hẹp đi lên, kích thích nụ hoa của cô, mùi ngửi hương vị đặc thù của cô.

"Em thật là thơm."

"Ừ." Cô quật cường cắn môi, không muốn phát ra tiếng rên rỉ, giữa hai chân bị anh liếm mà như muốn nhũn ra, nhịp tim cũng tăng tốc lên.

Bởi vì bị anh trêu đùa, toàn thân cô giống như tan chảy ra, hai tay cũng không biết phải làm gì nữa.

Khi anh đè đầu lưỡi nóng như lửa xuống hoa huyết của cô, cô phát hiện hai ngực của mình cũng căng ra, giống như có con kiến cắn ở trên đầu nhũ hoa của cô.

Hân Dục cỡi cái quần lót của cô ra, múi thịt của cô có vẻ trơn mềm trong suốt, môi anh dán lên múi thịt của cô, nhẹ nhàng nhắm nháp, từ từ thưởng thức miếng mềm mại trắng nõn này.

"Của em rất mềm." Giọng nói hỗn hợp giữa trầm tắc và âm thanh liếm láp vang lên trầm thấp dễ nghe.

Âm thanh mê người như vậy làm cả người cô run rẩy, có một cảm giác mãnh liệt đang dậy sóng ở bụng dưới cô, không ngừng tiết ra nhuộm hết chỗ kín của cô.

Cô bị hành động của anh khiến cho giống như một con mèo con rất thoải mái, lại vô lực đẩy anh ra, sau đó anh lại lộ ra đầu lưỡi, ở khe hẹp của cô liếm qua liếm lại.

"Em so với tượng tượng của anh còn nhiệt tình hơn." Anh nếm mật dịch âm áp của cô, lại lấy đầu lưỡi khêu múi thịt giấu trong cánh hoa.

Cảm giác tê ngứa sáng khoái khi bị anh trêu chọc múi thịt khuếch tán ra, toàn thân cô cứng đờ, rồi lại không thể chống cự lại kích thích như vậy.

"Ừ ưm." Nàng không cách trả lời lại anh, chỉ có thể khẽ ưỡn người.

Thấy cô trầm mê như thế, một bàn tay khác của anh đặt lên nhũ hoa của cô, ngón trỏ và ngón kẹp lấy véo ngắt nụ hoa sưng đỏ thắm của cô, lại nhẹ nhàng buông ra, không ngừng lặp lại động tác gầy vò này.

"Dục." Cô nhẹ kêu tên anh, ý thức bắt đầu mơ màng, không còn tư duy một cách bình thường được nữa.

"Rất nóng sao?" Anh có ý hỏi, đầu lưỡi cũng tận lực ra vào trong hoa huyết của cô.

"Nóng quá." Cô thờ khê, bàn tay bé nhỏ nhẹ nhàng xoa nắn một bên ngực còn lại.

Thấy cô nhiệt tình đáp trả lại động tác của anh, anh đem đầu lưỡi chui vào hoa huyết của cô, ở bên trong không ngừng rung động, hết sức lấy lòng cô.

Cô chưa từng trải qua cảm giác tê dại như vậy, rất nhanh liền không ngừng thờ dục, cộng thêm động bàn tay tác tàn sát ở đầu nhũ hoa, cô rất nhanh bị sự trêu đùa của anh thần phục.

"Ừ a." Ý xuân từ trong miệng cô khẽ rên rỉ.

Thấy cô bắt đầu rên rỉ ra tiếng, anh quyết định cho cô nếm thử một chút ngon ngọt trước, tăng nhanh tốc độ rung động.

Âm thanh rên rỉ của cô càng lúc càng lớn, không ngừng thờ dục, hai bên ngực hoàn toàn đung đưa.

"Ừ, ưm a. Không cần ——" cô dùng sức lắc đầu, vẻ mặt giống như rất khổ sở lại giống như rất vui thích.

Thấy cô sắp đạt tới cao trào, anh càng chạy nước rút nhanh hơn, một tay khác xoa nắn ngực cô.

"A ——"

Cả người cô run rẩy khô nóng, bắp đùi cứng ngắc, hoa huyết bởi vì đạt tới cao trào mà co rút lại rất nhanh, hoa dịch không ngừng chảy ra như suối.

Chương 8

Dương Oa Oa thở gấp từng hơi từng hơi, trong nháy mắt đạt tới cao trào, toàn thân cô căng thẳng, giống như sắp chết đuối trong biển rộng mênh mông. Hàn Dục ở một bên thấy Dương Oa Oa sắp đạt tới cao trào, chớp mắt nhìn gò má đỏ ửng của cô, phát hiện ra cô càng thêm xinh đẹp động lòng người. Anh rời khỏi giữa hai chân cô, tiến lên hôn cánh môi đỏ tươi xinh đẹp của cô.

Nhưng lại thấy vẻ mặt thẹn thùng của cô, anh không nhịn được khẽ cười lên.

"Em" Cô cực kỳ xấu hổ, hai gò má còn đỏ ửng, khiến anh muốn ăn cô thêm một lần nữa.

"Dáng vẻ mới vừa rồi của em gọi là đạt cao trào." Anh rất thẳng thắn nói ra phản ứng sinh lý của cô.

Cô xấu hổ muốn tìm cái lỗ nào để chui xuống, đôi tay lại bị bàn tay to của anh nắm lấy.

"Anh không cần nói những lời kỳ cục như vậy!" Cô chu cái miệng nhỏ nhắn lên, nhìn bộ dạng rất thuần khiết và đáng yêu.

Anh vì phản ứng của cô mà bật cười lên, nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, đồng thời ngón trỏ cũng véo nhẹ lên nụ hoa của cô.

"Em xem, đầu nhũ hoa của em vẫn còn đứng thẳng lên." Anh thật thích thân thể thành thật của cô, không giống cái miệng của cô, lúc nào cũng quật cường.

Có lẽ là do anh quá cưng chiều cô, nên trong tình yêu cũng để cho cô tùy hứng giao du, mới khiến cho họ hiểu lầm là đối phương không có tình cảm gì với mình.

Anh không chờ nữa, quyết định nói rõ tình cảm của mình.

Từ bảy năm trước nhìn thấy cô, anh đã xác định chắc chắn là cô.

Tay trái của anh nhào nặn bầu ngực của cô biến dạng, tay phải còn lại dùng ngón cái và ngón trỏ vân vê đầu nhũ hoa màu đỏ sậm của cô.

Đôi mày thanh tú của cô toả sáng, nhưng bởi vì anh trêu chọc, thân thể lại bắt đầu khẽ run.

Ngón tay anh chậm rãi xoa nắn khắp bầu ngực, lại véo cái đầu nhũ hoa màu đỏ sậm của cô, một tay kia vòng qua sau lưng của cô, xoa xoa cái lưng nhẵn mềm của cô, bàn tay dịu dàng mà thuần thực kích thích hồ hấp nặng nề của cô.

"Đừng sợ, em cũng biết loại cảm giác này rất tuyệt mà." Anh ở bên tai cô khẽ thở, an ủi cô.

Tìm cô đập tình thích, ngẩng đôi mắt không hề phòng bị lên nhìn anh.

Nhìn đôi mắt trong sáng của cô, tim anh rung động thật lâu, cuối cùng nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, đặt lên vật dư thừa giữa đùi của anh.

"Bảo bối, anh cũng cần em." Anh ở bên tai cô nhẹ nhàng thở ra, dịu dàng khấn cầu.

Cô nghe thấy lời khấn cầu của anh, lại cảm thấy giữa hai chân đang dần dần tiết ra hoa dịch.

Bàn tay bé nhỏ vuốt ve vật dư thừa của anh, cảm thấy chiều dài và độ cứng hơi bất đồng.

Thấy nhiệt thiết của anh hiện đầy gân xanh, hình như ả nhân rất khổ sở, vì vậy cô nhẹ nhàng di chuyển lên xuống, chỉ là một động tác đơn giản như vậy, nhưng cũng khiến anh thở dốc vì kinh ngạc, làm cho cô cảm thấy chơi rất vui.

Vì vậy tay cô tăng nhanh tốc độ, trượt trên vật dư thừa của anh.

Anh nâng cơ thể cô lên, nửa quỳ ở trên giường, nhìn bộ ngực xinh đẹp của cô lay động trong không trung, bộ ngực xinh đẹp kích thích giác quan của anh.

"Đúng, chính là như vậy. Oa Oa" Anh thở khẽ, thoải mái hưởng thụ hành động của cô.

Một lát sau, cô cảm thấy môi tay, muốn dừng lại động tác, ngược mặt lên thấy vẻ mặt thoải mái của anh, cô ngẩn ra, cuối cùng quyết định dùng cái miệng nhỏ nhắn của cô hôn lên vật dư thừa nóng bỏng của anh.

Anh vạn lần không ngờ tới cô lại chịu há miệng ngậm lấy nhiệt thiết của anh, vì vậy anh cảm thấy cực kỳ vui mừng.

Cô hé mở đôi môi màu hồng, ngậm lấy thưởng thức vật nam tính của anh, tốc độ phun ra nuốt vào cũng không nhanh, có chút không lưu loát.

Hàn Dục hé nửa con mắt, không ngờ hành động ngây thơ này của cô sẽ làm cho anh run rẩy. d,0dylq.d

"Bảo bối, em làm rất tốt." Anh nửa ngồi dậy, đưa bàn tay đặt lên đầu nhũ hoa của cô, lại bắt đầu đùa bỡn nhũ hoa trước ngực cô.

"Ừ." Cô khẽ cau mày, nơi anh đụng qua giống như có một đốm lửa nhỏ, cô cảm giác như bụng dưới cô đang có ngọn lửa thiêu đốt.

Hơn nữa nghe được tiếng rên khẽ của anh thì làm cho tâm tư cô càng dao động hơn.

Hàn Dục cũng chịu không nổi nữa, ngăn cản cô hành hạ anh như vậy.

Anh muốn đi vào chỗ ẩm ướt trong cơ thể cô, khe hẹp hoa huyết đã tràn đầy thủy dịch, chờ anh đi vào.

"Oa Oa, anh muốn làm chuyện khiến cho chúng ta thoải mái." Anh để cho cô nằm ở trên giường.

Cô ngoan ngoãn làm theo.

Lúc này anh giống như con sói hung dữ, chuẩn bị nghi thức để bỏ nhào vào con dê.

"Em thật đáng yêu, anh thật sự rất muốn làm cho em vĩnh viễn không thể rời khỏi cái giường này." Bàn tay của anh vẫn như cũ đùa bỡn nhũ hoa của cô.

Dương Oa Oa nhấp nhệ môi, chớp đôi mắt trong suốt nhìn anh.

"Dục." Cô khẽ gọi tên anh.

"Sao nào? Bảo bối của anh." Bàn tay của anh dính vào bụng dưới của cô, sau đó gọn gàng tách bấp dùi của cô ra, phát hiện giữa bấp dùi cô đã ướt một mảng.

"Nóng quá." Cô nói nhỏ. "Hơn nữa. Rất khó chịu."

Cô không hiểu mình bị làm sao, rõ ràng vừa mới vui sướng xong, nhưng bây giờ giữa hai chân có cảm giác bút rút trống rỗng.

Thật là muốn.

Thật là muốn vật dư thừa đi vào trong cơ thể cô.

Cô xấu hổ lại không dám nghĩ đến hình ảnh tiếp theo.

"Khó chịu như thế nào? Nói cho anh biết đi." Anh dụ dỗ cô, ngón tay dài đang lướt qua trên đám lông mềm mại của cô.

"Giúp em." Cô thì thầm, đôi tay nắm chặt nệm trải giường.

"Giúp em như thế nào?" Anh cố ý tách ra múi thịt của cô, khiến bên trong múi thịt tiếp xúc với không khí, làm toàn thân cô xẹt qua một chút run rẩy.

"Ừm." Hô hấp của cô càng lúc càng nặng, muốn tất cả lửa nóng của anh tới an ủi thân thể mềm mại của cô.

Cô khẽ tách hai chân mình ra, làm cho anh có thể trực tiếp tấn công vào chỗ kín của cô.

Anh nhẹ nhàng sờ dọc theo bên trong dùi của cô, sau đó dừng động tác lại.

"Nói em muốn cái gì." Anh giống như là đang đùa giỡn một con mèo nhỏ.

"Muốn anh." Cô không còn để ý tới xấu hổ nữa. Chỉ cần anh có thể dập tắt được ngọn lửa trong bụng cô, muốn gì cô cũng có thể đồng ý.

Nghe thấy âm thanh sắp khóc của cô, anh mới đem ngón tay thăm dò vào khe hẹp của cô.

Hoa huyết trắng nõn của cô đã bị xuân thủy thấm ướt, ngón tay dài của anh có thể dễ dàng trượt tới lui ở trong đó.

Anh rất lão luyện tìm kiếm múi thịt ẩn giấu bên trong.

Múi thịt của cô bởi vì sự đùa giỡn của anh mà trở nên cứng rắn, anh vừa đẩy đẩy, làm cho cô khẽ rên ra tiếng.

"Ừm" Cô thở hổn hển, rất thích anh làm như vậy.

Thấy nét mặt cô vui vẻ như vậy, bàn tay của anh di chuyển đi xuống một chút nữa, đi tới bên ngoài hoa huyết của cô.

Hoa huyết của cô bốn phía dính đầy xuân thủy, màu sắc óng ánh bóng loáng, thật khiến cho người ta vui vẻ.

Anh đem ngón tay dài nhẹ nhàng dò vào trong hoa huyết của cô, rất nhanh hoa huyết của cô liền nuốt chửng ngón tay của anh.

"Em xem, ngón tay của anh lại dễ dàng đi vào tiểu huyết của em như vậy." Anh vừa nói, đồng thời ngón tay vẫn không quên nhẹ nhàng khuấy đảo bên trong

"A." Cô bối vì anh khuấy đảo ngón tay mà không chịu nổi nên kêu lên tiếng rên nhỏ.

"Như vậy có phải là rất thoải mái hay không?" Anh nhẹ giọng cười, lại thêm một ngón tay đi vào dò xét độ sâu mật huyết của cô, một tay kia nhẹ nhàng xoa nắn da thịt của cô.

Trong phòng tràn ngập tiếng dâm thủy và tiếng thở dốc đầy hấp dẫn của cô.

"Ừ. Rất thoải mái." Cô thành thật trả lời, thân thể vì anh mà bắt đầu nóng rực.

Nhìn hoa huyết của cô khẽ hé ra lại hút ngón tay của anh vào, phái nam giữa háng của anh càng phải cố chịu đựng.

"Ừm ừm." Cô không thể tiếp tục ản nhẫn, la lên nhiệt tình.

Ngón tay anh rút ra đưa vào càng nhanh, hoa dịch càng thêm tràn ra, dường như sắp ứ hết tay anh.

"Dục." Cô mê loạn kêu lên. "Cho em."

Nghe tiếng cô khẽ kêu, coi như lý trí anh có mạnh hơn nữa, cũng không thể nào không xảy ra chuyện được.

Anh rút ngón tay của mình ra, rồi khỏi thân thể mềm mại của cô.

"Ừm."

Sau khi anh rút ngón tay ra khỏi người cô, khiến cho thân thể cô như bị rút sạch hơi sức, cô bất lực chớp hai mắt, kéo cánh tay dài của anh, hy vọng anh có thể an ủi cô.

"Dục, em muốn."

"Bé cưng, đừng nóng vội." Sau khi anh khẽ hôn lên môi cô, liền tách hai bắp đùi cô ra, ngang nhiên cho vật dư thừa chống đỡ ở giữa bên trong của cô.

Nhiệt độ nóng rực này khiến cô giật mình lo lắng.

"Đừng sợ."

Nhiệt thiết nóng rực của anh di chuyển vào cửa mình, kích thích cô, đầu phía trước cũng dính hoa dịch của cô.

"Dục, không cần hành hạ em nữa." Cô cảm thấy toàn thân trên dưới mình đều rất nóng, tại sao anh lại muốn chơi cô như vậy?

Thấy vẻ mặt cô khổ sở, anh quyết định không trêu chọc cô nữa.

Hai tay của anh chống đỡ hai chân của cô, vật dư thừa đứng thẳng ngang nhiên nhắm ngay chính giữa bên trong của cô, bất ngờ đi vào bên trong thân thể cô.

"A ——" Bất ngờ bị xâm nhập làm cô khó chịu nhăn mày lại.

Vật dư thừa của anh lớn hơn so với sự tưởng tượng của cô rất nhiều, tiểu huyết chật hẹp không cách nào chịu đựng, mỗi một cái nhúc nhích khiến cho cô đau đớn.

"Rất đau." Cô hít hít lỗ mũi, muốn đẩy anh ra.

"Ha ha, bảo bối, là do em nói muốn mà." Anh nhẹ nhàng kéo ra đưa vào, phát hiện cô cau mày đau đớn.

"Rất đau sao!" Cô có thể không cần hay không?

"Đợi một chút nữa sẽ không còn đau." Anh lấy thanh âm êm ái an ủi cô, hi vọng cô có thể buông lỏng thân thể.

Anh không ngờ hoa huyết của cô lại chật hẹp như vậy, anh cũng chỉ có thể làm cho lỏng vào thông thoáng hơn chút, căn bản chưa có đâm thủng cái màng

mỏng tượng trưng cho sự thuần khiết, khuôn mặt của cô liền nhăn nhó thành như vậy.

Hình như xuân thủy trắng nổi cũng không làm cô bớt đau hơn, anh chỉ còn cách thay đổi từ từ mà đi vào, muốn cô sớm thích ứng đau đớn như vậy.

"Ừm" Cô cảm giác được vật dư thừa không ngừng đi vào, nhưng mỗi khi xâm nhập thêm một chút, lại khiến cô đau tới mức muốn đẩy anh ra.

Khi cô mở mắt ra thì cũng nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của anh.

Anh cũng rất khổ sở sao?

Hàn Dục dĩ nhiên rất đau khổ.

Nam căn cực nóng không giảm đi cảm giác đau đớn, hơn nữa tiểu huyết của cô chật hẹp, lại khiến anh không dễ vui sướng đưa vào đưa ra, loại hành hạ này, thật sự không cách nào nói rõ.

Vì không muốn để cho cô quá đau, anh cúi người mút nhũ hoa trước ngực cô, mục đích muốn phân tán sự chú ý của cô.

"Ừm a."

Mặc dù cô vẫn có cảm giác đau đớn, nhưng bị sự trêu chọc của anh, làm cô có một loại cảm giác khác kích thích rất khó hình dung. Đôi mắt cô từ từ nhắm lại, đôi môi đỏ thắm cũng khẽ rên lên làm cho lòng người nhộn nhạo.

Chiều chuộng

Hàn Dục quyết định đem vật dư thừa to lớn đẩy mạnh hoàn toàn vào trong tiểu huyết của cô.

Xuân thủy không ngừng chảy từ giữa hai chân cô ra, anh động một cái, khiến cho hoa dịch tất cả đều bị ép chảy ra ngoài.

Hoa dịch và lối vào tiểu huyết nhạy cảm mềm mại hấp thụ thật chặt vật dư thừa khổng lồ của anh,

"Ừm" Vật to lớn của anh không ngừng áp bức trong cơ thể cô, khiến cho cả người cô khẽ run.

Trong phút chốc, anh dồn sức vào thắt lưng, đem toàn bộ vật dư thừa vào trong cơ thể cô, cũng phá vỡ màng mỏng tượng trưng cho xử nữ của cô.

"A ——" Cô rất đau, muốn giãy giụa, nhưng lại bị anh ngăn lại.

Sau đó anh như con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, bắt đầu dong dẫu trong cơ thể cô.

"Dục." Cô khẽ kêu. "Chậm một chút."

Đau đớn ngay sau đó từ từ bị khoái cảm thay thế, anh lần lượt rút ra đưa vào, làm cô không nhận được mà vui vẻ rên ra tiếng.

"Ừm a. Dục."

Nghe tiếng rên của cô như có như không, anh càng không chút kiêng kỵ ở trong cơ thể cô càng rút ra đưa vào.

"Bảo bối, em ướt quá." Hoa huyết chật hẹp này làm anh thiếu chút nữa không cách nào kiềm chế được.

Côn thịt nóng rẫy khổng lồ của anh từ từ đi sâu vào hoa huyết của cô, trong mật huyết mỗi một tác động cũng có thể cảm nhận được sự rung động.

Cô hé miệng ra, hạ thân khổng lồ của anh làm cho cô có khoái cảm từ khi sinh ra đến giờ chưa từng có.

"Bảo bối, Em có thích anh như vậy hay không? Có muốn anh tiến sâu thêm một chút nữa không?" Anh thở hổn hển, trong cơ thể mềm mại ấm áp của cô, làm cho anh vô cùng thoải mái.

"Muốn. Ừm." Đôi tay cô ôm lấy gáy anh, để cho anh đâm sâu hơn vào hoa huyết, lối vào nóng bỏng tới mức cả người cô tê dại.

Nghe được cô đáp lại, biết cô đã bị khoái cảm chinh phục, vì vậy anh đem lưỡi dao thịt của chính mình vùi vào trong cơ thể cô, càng mãnh liệt rút ra đâm vào.

"A a. Dục." Cô càng kêu lên to hơn, loại cảm giác bị lấp đầy này cô chưa bao giờ được hưởng thụ, hơn nữa lúc ma sát, vật tràn đầy tình lực phái nam giống như muốn đã thương cô.

Cô chủ động vận vận thân thể phối hợp với sự chuyển động của anh, ở chỗ hai người kết hợp cô chảy ra một lượng hoa dịch làm cho bộ lông của hai người cũng bị thấm ướt hết, còn chảy dọc theo người cô xuống giường.

Sau khi trải qua một hồi mãnh liệt rút ra đâm vào, cô bắt đầu cảm thấy trời đất quay cuồng, giống như bị bao phủ trong biển tình.

"Dục, em không được." Cô nức nở nghẹn ngào vừa khóc vừa kể lễ, cảm giác choáng váng hoa mắt bao phủ lấy cô.

"Chờ thêm chút nữa. Anh muốn đưa em lên trên thiên đường vui sướng nhất, bảo bối." Anh thẳng lưng đút vào, cảm nhận vẻ đẹp của cô, hưởng thụ cảm giác tuyệt vời bị vách tường thịt của cô cắn nuốt, ma sát hoa huyết.

Cảm xúc.

"Người ta không được." Cô nhẹ kêu, ánh mắt sưng mù, lồi vào kịch liệt co rúc lại, hoa dịch từ trong mật huyết chảy ra một lượng lớn, làm cho cái mông trắng ở dưới ga giường cũng bị ướt át.

"A ——" Cô cao giọng hét chói tai, toàn thân truyền đến một dòng điện, thân thể trong nháy mắt cong lên, nắm thật chặt ga giường bên cạnh, khoái cảm từ trong cơ thể nở rộ ra .

Thấy cô đã đạt tới cao trào, khe hẹp tiểu huyết tiết ra nhiều mật dịch hơn, anh trong cơ thể cô dùng sức hơn, mỗi lần dụng đều hung hăng chạm tới hoa tâm của cô.

Cuối cùng, anh cũng gầm lên một tiếng, lại thẳng lưng đâm mạnh mấy cái, lồi vào bành trướng tới cực điểm đánh thẳng đến chỗ sâu nhất của cô, đầu vật dư thừa không lồ bơm đầy dịch nóng bỏng vào trong cơ thể cô, cùng cô đạt tới đỉnh cao thiên đường.

Bạn đang đọc truyện *Thương Yêu Dương Oa Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Khi tỉnh dậy, Dương Oa Oa cảm thấy toàn thân mình giống như bị người ta cán qua.

Cô mở ra cặp lông mi dài, phát hiện mình đang nằm trong vòng tay một người đàn ông.

Cẩn thận nhìn lên, là một người đàn ông rất đẹp trai ——

Hàn Dục.

Cô không có kinh ngạc, không có hét chói tai, chỉ là yên lặng nhìn anh.

Gương mặt đẹp trai này, cô đã nhìn bảy năm, nhưng cũng không thấy chán.

Cô cho là mình sẽ không trải qua một ngày như thế này, cho là đời này của cô chỉ có thể làm "Người nhà" của anh thôi, nhưng bây giờ bọn họ lại xảy ra quan hệ thân mật vượt qua mối quan hệ người nhà.

Anh sẽ nghĩ cô như thế nào đây?

Vấn cho là cô cùng anh cũng giống như những người phụ nữ oanh oanh yến yến kia, chỉ vì bối cảnh gia thế của anh, lại muốn leo lên giường của anh, để tạm thời lấy được hư vinh?

Dương Oa Oa lặng lẽ rời khỏi vòng tay của anh, trên mặt không che giấu được vẻ cô đơn.

Cô không nên trầm luân yêu anh như vậy, để cho anh nghĩ cô là một người phụ nữ tham lam.

Khi cô sắp rời khỏi giường thì có một đôi tay có lực dùng sức kéo cô lại, làm cô mạnh mẽ ngã vào lòng anh.

"Muốn chạy đi đâu?" Hàn Dục ôm cô thật chặt, không muốn cô rời khỏi anh.

Dương Oa Oa không trả lời, chỉ bất đắc dĩ thở dài một cái.

Nghe thấy cô thở dài than thở, anh nhướn mày lên, muốn biết rõ đã có chuyện gì xảy ra với cô.

Hai người xảy ra quan hệ, cô không nên có loại phản ứng này.

Cô không phải cũng yêu anh sao? Tại sao lại biểu hiện ra vẻ bất đắc dĩ như vậy chứ?

"Nói cho anh biết, tại sao lại thở dài?" Anh xoay người cô lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô buồn bực không vui, anh dịu dàng hỏi.

Anh luôn luôn dịu dàng như vậy.

Dịu dàng tan vào sự lạnh nhạt trong lòng cô, cũng làm cho cô hiểu, nhất định đời này không cách nào thoát khỏi thế giới của anh.

"Chúng ta." Cô chỉ chỉ anh, lại chỉ chỉ mình. "Haiz, chúng ta lại đem mối quan hệ của mình làm cho phức tạp hơn rồi."

"Có ý gì?" Anh cau mày, không thích giọng nói ảo não này của cô.

"Rõ ràng. Quan hệ của chúng ta giống như người nhà." Cô khẽ cắn cánh môi, lông mày hơi nhướn lên.

Người nhà? Anh cau mày, rồi lại giống như không thể phủ nhận lời nói của cô.

"Là lỗi của anh." Anh cũng học cô, thờ dài như đưa đám.

Anh. Là vì sao mà nói xin lỗi?

Bởi vì quan hệ với cô?

Cô ngược mắt, nhưng lại vì những lời nói này của anh mà cảm thấy lòng có chút chua xót.

"Anh không cần phải nói lời xin lỗi, em cũng sẽ không cầu xin anh chịu trách nhiệm." Cô lạnh lùng nói, náo loạn giống như con mèo nhỏ. "Cứ xem như là. Tình một đêm đi."

Mẹ nó, cô tức giận.

Rõ ràng tự thuyết phục mình rằng anh rất lãng nhãng rồi, nhưng vẫn bị thái độ của anh làm cho tức giận.

Cô cũng không muốn anh đối xử với cô vô tình như vậy, nhưng làm thế nào cũng không nói thành lời được. Đáng chết!

Dương Oa Oa cắn môi, tự trách mình quá mâu thuẫn.

Thấy cô tức giận muốn xuống giường, Hàn Dục lại đem cô kéo trở lại.

"Tình một đêm?" Anh nheo nheo con mắt, đè cô dưới thân. "Lời như thế em cũng có thể nói ra khỏi miệng?"

"Nếu không anh muốn em phía nói như thế nào?" Cô mím môi, tức giận nhìn chằm chằm anh. "Chẳng lẽ muốn em chấp nhận lời xin lỗi của anh, sau đó anh ký cho em một tờ chi phiếu để an ủi em sao?"

Nghe lời nói của cô..., anh không nhịn được khẽ cười một tiếng.

Thì ra là cô hiểu lầm ý của anh.

"Anh cười cái rắm gì!" Cô tức giận cắn lên cánh tay anh một cái.

"Thật xin lỗi, để cho em hiểu lầm ý của anh." Anh không ngại để cho cô cắn cánh tay của anh.

Nghe lời anh nói, cô khẽ cau mày.

"Đúng rồi! Chúng ta cùng nhau làm tình, là bởi vì nhất thời ý loạn tình mê á!" Phiền quá, vẫn lặp lại lời nói như vậy, là muốn để cho cô cảm thấy khó chịu sao?

Cô chính là hiểu lầm anh là bởi vì thích cô, mới có thể đụng cô.

Thì ra khi tình dậy, sự thật tàn nhẫn vẫn làm lòng cô đau nhói.

Anh không thương yêu bất kỳ người phụ nữ nào, anh chỉ yêu mỗi tự do.

Cô hiểu chứ! Cho nên vẫn không nói cho anh biết sự thật là cô thích anh, mặc cho anh tự do, không dám giữ anh lại bên mình.

Hàn Dục gãi gãi đầu, giờ mới hiểu được thì ra là cô và anh nhận thức chênh lệch nhiều như vậy.

"Oa Oa." Hai tay hấn đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. "Em từ trước giờ đã biết, lời nói của anh từ trước tới giờ đều quanh co, hơn nữa còn không thành thật."

"Sau đó?" Cô nhúu mày, khó chịu nhìn chằm chằm anh. "Em hiểu anh muốn nói gì."

"Thật sao?" Anh rất là nghi ngờ.

"Đúng." Cô tức giận cắn môi. "Ý của anh chính là muốn em đừng suy nghĩ quá nhiều. Mặc dù chúng ta lên giường, nhưng chúng ta vẫn nên duy trì mối

quan hệ giống như trước đây."

Giải thích của cô khiến anh gương mặt đẹp trai của anh chìm xuống.

"Chẳng lẽ em chưa từng muốn chúng ta sẽ có mối quan hệ khác sao?" Anh cho cô một chút nhắc nhở, hi vọng cô có thể phát hiện ra cảm giác, thật ra thì anh cũng yêu cô.

Cô trầm mặc một lát, cuối cùng khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nổi giận đùng đùng, hung hăng nhìn anh chằm chằm.

"Anh đừng mơ tưởng!" Cô rống to ra tiếng.

Hàn Dục con chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy cô từ trên giường nhảy lên, tránh thoát khỏi sự đụng chạm của anh.

"Mặc dù em và anh có ước định, phải làm bạn gái của anh, nhưng em không có đồng ý làm người tình thay anh làm ấm giường!" Cô tức giận hô lên.

"Người tình?" Anh cau mày, lặp lại lời nói của cô.

"Đúng!" Cô lời kéo chăn che kín thân thể trần truồng. "Mặc dù em thích anh, em cũng sẽ không thể nào để bị coi thường như vậy, anh hãy đi tìm người tình khác xứng đáng hơn đi!" Cô thờ phỉ phò không cần thận tiết lộ bí mật của mình.

Hàn Dục nghe được bí mật của cô, tâm tình vui mừng không kìm được.

"Em thích anh." Anh đi xuống giường theo, muốn bắt cô trở về trong lòng ngực mình.

"Anh." Cô vừa xấu hổ, vừa muốn tránh né.

"Anh nghe được em nói thích anh rồi." Anh giống như là cố ý đùa giỡn cô, lặp lại lời nói của cô.

"Anh nghe nhầm rồi." Cô chạy làm cho anh phải đuổi theo, không muốn ở trước mặt của anh thừa nhận mình thích anh.

Rõ ràng tự nói với mình là muốn giấu kỹ bí mật như vậy, tại sao quay đầu đi lại thiếu kiên nhẫn nói ra đây? Cô buồn bực mắng thầm mình.

"Anh không có nghe lầm." Động tác của anh nhanh nhẹn đem cô bắt trở lại. "Em thích anh."

Cô cắn môi, gương mặt đỏ bừng lên.

Nhưng mà.

Cô cảm thấy có một việc rất kỳ lạ.

Cô hoài nghi nhìn anh.

"Sao thế?" Anh còn chưa có phát hiện mình có cái gì không đúng.

Dương Oa Oa nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, sau khi hít một hơi thật sâu, chỉ vào chân của anh ——

"Anh không phải là chân bị bó bột sao?"

Thật là thần kỳ, trong một đêm anh lại có thể thay đổi thành một người có thể chạy nhảy tự nhiên như một người bình thường? !

Hàn Dục mặt liền biến sắc.

Thảm!

"Hả?" Dương Oa Oa tấm xong, ngồi ở trên giường nhìn Hàn Dục lắp bắp.

"Oa Oa." Anh cười theo, muốn trấn an con mèo hoang nhỏ này.

"Anh không phải là đã xảy ra tai nạn xe cộ, chân cũng bị gãy xương sao?" Cô nhìn chăm chăm chân Hàn Dục, phát hiện phía trên chỉ có quần băng, cũng không có dấu vết gãy xương.

"Ừ." Anh than nhẹ một tiếng, rất khó giải thích với cô.

Được rồi, là anh lừa cô.

Căn bản anh không có xảy ra tai nạn xe cộ, tất cả chỉ là vì muốn để cho cô bay tới Luân Đôn.

"Hàn Dục!" Cô nâng lên đôi mắt xinh đẹp, trong mắt ẩn chứa tức giận.

Anh thờ dài một cái, hiểu nếu không thành thực mà chống đối, đến lúc đó bị cô phát hiện chân tướng sự thật, chỉ sợ cũng không cách nào xử lý được.

"Anh lừa em." Anh muốn ôm cô, lại bị cô nhanh chóng tránh ra. "Anh chỉ hy vọng em có thể theo anh tới Luân Đôn."

"Nếu như mà em tin tưởng anh, em chính là thiếu não!" Cô bấu môi, nhìn ra chần chờ trong mắt anh.

Haiz, cô không cần khôn khéo như vậy có được hay không?

Hàn Dục nhìn nhó gương mặt đẹp trai, không ngờ chuyện gì cũng không giấu được đôi mắt của cô.

"Anh nhận được một e-mail, bên trong có một địa chỉ trang web." Anh kể lại sự thật. "Đó là một cô bé ngốc nghếch, ở trong trang web viết đầy những tâm sự của mình."

Dương Oa Oa càng nhủu mày lại thật chặt, cảm giác có chuyện gì đó không đúng.

Trang web?

Tâm sự?

Tim của cô nhảy dựng lên, bắt đầu có chút sợ.

"Có người yêu thích anh, thích bảy năm." Nhìn về mặt cô có chút hốt hoảng, anh cảm thấy cô thật đáng yêu. "Nhưng cô lại sợ mình trở thành công xiềng sẽ cản trở tự do của đối phương."

"Ngừng!" Cô không muốn nghe. Bởi vì chủ nhân cái trang web đó chính là cô!

Rốt cuộc là người nào mất mủ, lại đem trang web của cô gọi mail cho anh chứ?

Đầu máy (nó ghi là ky xa- mà không hiểu là cái gì, ai biết chỉ mình với !

"Oa Oa, tại thời điểm em thích anh, có bao giờ nghĩ tới anh cũng thích em như vậy không?" Hàn Dục chậm tỏ tình chậm rì rì, rốt cuộc đem tâm ý của mình cho cô biết.

Dương Oa Oa chớp mắt mấy cái, không dám tin lời nói anh mới nói ra khỏi miệng.

"Anh mới nói cái gì?" Môi của cô hơi run rẩy. leê quý d0n9

"Anh yêu em." Anh kéo cô vào trong lòng mình. "Có lẽ là sau lần đầu tiên anh nhìn thấy em, anh đã bị em hấp dẫn thật rất sâu sắc."

"Nói dối." Cô nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn mang vẻ kinh hoàng, không thể tin được những gì anh đang nói.

"Anh vào năm năm trước có một chuyến du lịch, phát hiện thì ra lý do để anh về nhà, là bởi vì em." Anh tỉ mỉ lên đỉnh đầu cô.

Năm năm trước xảy ra cuộc tấn công kinh khủng khiến cho anh phát hiện, thì ra là khi anh ở các nơi thể giới lưu lạc thì luôn luôn nghĩ khuôn mặt nhu nhược rồi lại quật cường của cô.

Cô, mới là lý do chân chính khiến anh về nhà.

Cô giả bộ kiên cường, vẫn luôn một mình chiến đấu hăng hái, mà anh lại là trụ cột duy nhất của cô.

Nếu như có thể, anh muốn vĩnh viễn đợi bên cạnh cô, rồi lại bởi vì cá tính loanh quanh của chính mình, khiến cho anh không dám nói cho cô biết, thật ra thì đối với cô tình cảm của anh đã sớm thay đổi chất. leê quý d0n9

Đã lâu, cô cho là anh chỉ cưng chiều cô, thương cô, chứ chưa từng yêu cô.

"Anh. Yêu em?" Cô vẫn còn đắm chìm trong lời nói ngoài ý muốn này.

"Nếu không anh còn có thể yêu ai nữa?" Anh nhẹ giọng đáp. "Anh cho là cưng chiều em, thương em chính là biểu hiện của tình yêu, nhưng hình như em hiểu lầm tâm ý của anh rồi."

"Cho nên. Chúng ta đã lãng phí thời gian năm năm?" Ngoại trừ thời gian anh lưu lạc bên ngoài, năm năm này, anh thật ra thì vẫn luôn yêu cô?

Anh gật đầu. leê quý d0n9

"Anh nghĩ chúng ta không thể kéo dài nữa, mới quyết định muốn em tới Luân Đôn một chuyến." Chỉ là anh vạn lần không ngờ, là mình lại vội vàng như thế, cô mới đến Luân Đôn không bao lâu, anh liền đem cô ra ăn luôn.

Như vậy cũng tốt. Thời gian năm năm trôi qua bỏ không mà tịch mịch, để cho anh tìm kiếm sự an ủi và phóng túng trên người cô đi!

Dương Oa Oa đỏ mặt, đột nhiên được anh tỏ tình như vậy, cô nhiều năm qua yêu thầm, bây giờ là thời khắc được buông thả. leê quý d0n9

"Em yêu anh. Thật lâu, thật lâu trước đó đã yêu anh rồi." Cô ngẩng đầu, cùng nhìn anh thâm tình, đôi tay ôm lấy cổ anh.

"Anh hiểu rồi." Anh ngửi mùi thơm trên cổ cô, ôm lấy thân thể mềm mại của cô.

Trước đó thật lâu, thật lâu, cô đã yêu anh rồi.

Những lời này, giống như mật đường hòa tan ở trong lòng của anh.

Nhưng mà.

Đây không phải là trọng điểm.

"Rốt cuộc là ai đem trang web của em gửi cho anh?" Cô cau mày, không ngờ có người gà mẹ như vậy.

Cô rõ ràng chưa từng công khai cái trang web này mà!

"Này." Anh cảm thấy không nên khai ra "Ân nhân".

"Nói." Cô chu cái miệng nhỏ nhắn lên trên người anh để ăn vạ.

"Vấn đề này giữ lại về sau chúng ta sẽ chậm chậm thảo luận."

Anh lén lên trên người của cô, hôn lên cái miệng lẩm nhảm của cô.

Lúc này anh chỉ muốn hung hăng hôn cô. leê quý d0n9

Chỉ cần có thể ôm lấy cô, được ở cùng cô, dù phiền toái đến đâu đều là vấn đề nhỏ.

Hiện nay, anh chỉ muốn dịu dàng sủng ái lấy cô.

Tên phản đồ chết tiệt kia!

Dương Oa Oa trái nghĩ phải nghĩ, rốt cuộc cũng nghĩ ra đáp án muốn tìm.

Gửi e-mail này, vừa vặn chính là một người mà cô biết ——

Hạ Hòa Diễm.

Nữ đầu máy ăn no quá rảnh rồi, cho cô là món đồ chơi đúng không? Hừ!

Kể từ khi Hàn Dục đem bí mật ra ánh sáng, chuyện anh bị thương giống như một trò đùa, rất nhanh tẩm màn rơi xuống.

Chỉ là vai nữ phụ làm thế nào cũng không nguyện biến mất khỏi mắt cô.

"Không ngờ cô thật sự có chút tài năng." Lucine Viện vốn là tính toán cưa đổ Hàn Dục, không ngờ người em gái này vừa xuất hiện, chẳng những làm rối loạn tính toán của cô, mà còn ngày ngày độc chiếm Hàn Dục.

Dương Oa Oa đến ngẩng đầu lên cũng lười, nhân dịp Hàn Dục đi ra ngoài, cô mượn Notebook của anh để dùng, chuẩn bị lên MSN tìm cái tên phản đồ kia.

Mẹ nó, người phụ nữ Hạ Hòa Diễm này lại dám tính kế cô!

Chẳng lẽ nữ đầu máy không biết phụ nữ chòm sao bò cạp giỏi nhất là mang thù sao?

"Này!" Lucine Viện thấy cô kiêu ngạo nhị ngũ bát vạn ("Nhị ngũ bát vạn" là các quân cờ trong mặt chược, kéo được "nhị ngũ bát vạn" tức là được bài ngon, nên cụm từ này được ví với vẻ kiêu ngạo, tự đắc của một con người giống như kéo được "nhị ngũ bát vạn"), không nhịn được đưa tay đẩy cô một cái.

Cuối cùng Dương Oa Oa cũng ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cau mày nhìn Lucine Viện.

"Cô đừng giả bộ làm người điếc!" Lucine Viện cậy mình trẻ tuổi xinh đẹp, vóc người cũng nóng bỏng hơn so em gái nhỏ này, cho là Hàn Dục sẽ thích cô ta. "Cô rốt cuộc là ai? Tại sao lại có thể chuyển sang mê mẩn chói sáng đối với anh Hàn!"

"Tôi không cần thiết nói cho một người thiếu não." Cô lạnh lùng nói.

Ngủ gật. Cô và Hàn Dục cũng đã thân mật như vậy, còn tới hỏi cái loại vấn đề này? !

"Cô mắng tôi thiếu não?" Lucine Viện giận đến mức đứng dậm chân tại chỗ.

"Cô có thể xem như tôi đang chửi không khí." Cô cũng rất muốn đem Lucine Viện xem như không khí.

Đầu máy Hạ Hòa Diễm, lại không có trên MSN.

Dương Oa Oa nổi giận nhìn chằm chằm màn hình máy tính.

Tốt nhất là làm cho cô không trở về Đài Loan, nếu không cô khẳng định sẽ hoàn trả gấp bội!

"Cô rất kiêu ngạo đấy!" Lucine Viện vẫn như cũ mở miệng. "Chẳng lẽ cô không biết anh Hàn yêu thích kiểu người như tôi sao?"

Dương Oa Oa nhìn cô ta một cái, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ, "Anh ấy ghét loại người có bộ ngực lớn như cô."

"Cái gì?" Lucine Viện không thể tưởng tượng nổi đôi mắt tròn to, hơn nữa còn cúi đầu nhìn xem bộ ngực của bản thân.

"Thật đó." Dương Oa Oa làm như thật gật đầu.

Lucine Viện ảo não cau mày, cắn đôi môi đỏ mọng, không biết làm như thế nào cho phải.

"Cô là người chăm sóc cho anh ấy, thế nhưng anh ấy lại một chút phản ứng cũng không có, cô không biết nguyên nhân sao?" Đột nhiên, Dương Oa Oa nheo nheo mắt nhìn cô ta cười.

"Tại sao?" Lucine Viện thật sự mở miệng hỏi.

"Anh ấy có tính yêu thích trẻ con." Dương Oa Oa cười híp mắt lại, bộ dáng thật đúng là giống như học sinh cấp ba. "Anh ấy không thích người phụ nữ quá thành thực mà thích kiểu giống tôi đây này."

"Thật sao, có thật không?" Lucine Viện khóc không ra nước mắt, thì ra cô đã ăn mặc không đúng cách rồi.

"Ừ." Nếu Hạ Hòa Diễm không có trên MSN, cô quyết định hôm nay bỏ qua đã. "Hơn nữa tôi nói cho cô biết một bí mật nhỏ."

Lucine Viện không hiểu đứng lên nhìn Dương Oa Oa, chờ cô lên tiếng lần nữa.

"Không bao lâu nữa, tôi sẽ trở thành người vợ hợp pháp của anh ấy." Cô cười đến hòa nhã dễ gần. "Hi vọng cô có thể đến Đài Loan tham gia hôn lễ của tôi."

Haiz! Tại sao cô gặp phải vai nữ phụ mà lại là loại phụ nữ nào tàn như vậy? Để cho cô có một chút khoái cảm đối phó cũng không có.

Dứt lời, Dương Oa Oa cảm thấy chơi như vậy cũng rất nhàm chán, liền tiêu sái rời khỏi phòng khách, bỏ lại Lucine Viện ngây ngơ ngấm bóng lưng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thương Yêu Dương Oa Oa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Thật ra thì Dương Oa Oa lo lắng căn bản không phải Lucine viện.

Trước khi Hàn Dục về nhà, Lucine Viện đã biết điều dọn dẹp đồ đạc rồi đi.

Hàn Dục vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Dương Oa Oa cười với anh rất ngọt ngào, đang chờ đợi anh về.

Những người khác đối với anh mà nói đã không còn quan trọng nữa, hiện giờ anh chỉ quan tâm tới cô thôi.

Cho nên sau khi anh bàn giao công việc lại, liền đưa cô đi chơi khắp Luân Đôn trong một tuần lễ, sau đó mới quyết định trở về Đài Loan.

Bởi vì vào nửa đêm một ngày nào đó, cô nói cho anh biết ——

"Muốn ăn gà quay và trà sữa trân châu."

Gặp quý! Luân Đôn lấy ở đâu ra trà sữa trân châu? !

Anh khuyên can giải thích mãi, nói cho cô biết ở nước Anh không có loại đồ ăn vặt này giống như ở Đài Loan, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhó, cuối cùng nghĩ ra một biện pháp chính là ——

Quay về Đài Loan.

Trở về Đài Loan, mẹ Hàn biết cô từ Luân Đôn trở về, cộng thêm sắp tới sinh nhật cô, vì muốn cho cô một niềm vui bất ngờ, vì vậy quyết định sẽ mở một buổi tiệc sinh nhật cho cô, cũng là bữa tiệc quyết định ngày cưới của cô và Hàn Dục.

Lúc Dương Oa Oa còn đang cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, Hàn Dục đã lấy ra một chiếc nhẫn kim cương, chờ cô gật đầu đồng ý.

Nhưng mà trong lòng cô còn có một vướng mắc chưa được làm rõ.

Chính là ——

Trong lòng cô còn băn khoăn về nữ đầu máy.

"Hạ Hòa Diễm" Âm thanh lạnh lùng của một cô gái cao lớn từ sau lưng truyền tới.

Mái tóc dài được buộc lại gọn gàng, Hạ Hoà Diễm lộ ra cái cổ trắng nõn, khó có dịp mặc vào lễ phục, rất dịu dàng thực nữ cùng nói chuyện với đám bạn tốt.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt đang ai oán của bạn tốt, liền lúng túng cười cười.

"Hi, cô dâu mới."

"Cậu cho rằng cậu có thể trốn được bao lâu?" Dương Oa Oa mặc một váy màu hồng, trên đầu mang cái cài tóc đính kim cương, thoát nhìn bộ dạng vô cùng đáng yêu.

"Những lời này là có ý gì? Mình không hiểu lắm." Hạ Hòa Diễm cười ha hả. "Đúng rồi, đây là quà tặng cho cậu đó."

Dương Oa Oa trong lòng còn có nghi vấn, nhưng vẫn nhận lấy hộp quà trên tay bạn tốt.

"Cậu đừng cho là làm như vậy thì xem như không có chuyện gì xảy ra." Dương Oa Oa híp lại đôi mắt đen, tức giận nhìn cô chằm chằm.

"Oa Oa, tất cả đều là tiểu Diễm làm." Đinh Tiểu Phán rất không có có nghĩa khí bạn bè, chỉ thẳng ra tên hung thủ.

Kiều Tích Tích rất hiểu tính cách Dương Oa Oa, cho nên cũng dùng sức gạt đầu. "Đúng đúng đúng, một chút cũng không liên quan tới mình.

"Này!" Hạ Hòa Diễm tức giận nhìn chằm chằm bọn họ.

Ban đầu khi cô đi làm chuyện này, bọn họ cũng gạt đầu tán thành, vậy mà bây giờ cô gặp chuyện không may này, bọn họ lại ném trách nhiệm đó lên đầu một mình cô?

"Hạ Hòa Diễm, cậu coi mình là món đồ chơi để đem ra đùa giỡn?" Dương Oa Oa hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm túc nhìn cô.

"Mình nào dám chứ!" Hạ Hòa Diễm nghe thấy giọng cô lạnh lùng, không nhịn được mà run lên. "Mình chỉ cảm thấy. Cậu đã yêu một người, yêu tới bảy năm."

"Vậy cũng không cần thiết bán mình đi như vậy chứ!" Dương Oa Oa cảm thấy vừa tức vừa thẹn. Hơn nữa vừa nghĩ tới ngày đó Hàn Dục đối xử với mình, càng làm cho cô cảm thấy mất thể diện.

"Mình sợ mình không bán cậu đi, cậu cứ kéo dài tới kéo dài lui không khéo kéo thành kẻ thù cũng nên!" Hạ Hòa Diễm khẽ nhấp một ngụm sâm banh, nói ra sự thật.

"Đúng vậy!" Đinh Tiểu Phán vừa nuốt xuống thức ăn vừa gạt đầu. "Nếu như Diễm Diễm không giúp cậu, thì cho đến bây giờ cậu vẫn không dám nói cho anh Hàn biết sự thật là cậu thích anh ấy."

Kiều Tích Tích thừa thắng xông lên, nói tiếp: "Nếu không phải Diễm Diễm nhiều chuyện, chỉ sợ cậu và Hàn Dục cũng không thể tâm sự được với nhau, không thể nào biết được hai bên vẫn yêu thích lẫn nhau."

Ngay lúc này, Dương Oa Oa trở nên rất không có lập trường mà tiếp tục trách cứ nữa.

Chỉ thấy Hạ Hòa Diễm đưa ra nụ cười rất ngọt ngào và xinh đẹp, vỗ vỗ vai Dương Oa Oa.

"Ngaoan nào! Không cần cảm ơn mình, chỉ cần khi nào cậu đi hưởng tuần trăng mật thì đừng quên mua vé máy bay cho mình nữa." Cô làm bà mai

cho người ta ít ra cũng phải được trả công chứ!

Dương Oa Oa càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ.

Cô muốn tìm Hạ Hoà Diễm để tính sổ, tính toán kiểu gì mà người thua thiệt lại là cô vậy?

Rõ ràng bọn họ đã lừa dối cô trước mà! Lừa dối chính là không đúng.

"Cậu." Dương Oa Oa đối mặt với Hạ Hòa Diễm già mồm át lễ phải, tạm thời không có cách nào đối phó được, chỉ có thể tức giận trơ mắt lên mà nhìn.

Hạ Hòa Diễm cũng không quan tâm. "Hơn nữa mình cảm thấy cậu tức giận như vậy, nhất định là bởi vì lúc ở Luân Đôn đã xảy ra chuyện gì đó."

"Không có." Dương Oa Oa mím môi theo bản năng, dĩ nhiên cô sẽ không kể lại chuyện cô và Hàn Dục ra để làm trò cười cho bọn họ.

"Lừa ai vậy." Hạ Hòa Diễm hừ một tiếng. "Bình thường khi cậu nói không có, khẳng định là sẽ có."

"Vậy thì cậu còn hỏi làm gì?" Dương Oa Oa cảm thấy bọn họ thật sự là một lũ bạn xấu.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Đinh Tiểu Phán chớp chớp đôi mắt ngây thơ, tò mò hỏi.

Kiều Tích Tích cũng nhìn cô chằm chằm.

Hạ Hòa Diễm nở một nụ cười xấu xa, giống như đã nhìn thấu tất cả con người của cô.

"Tại sao mình phải nói cho các cậu biết?" Dương Oa Oa hừ lạnh một tiếng, quyết định sẽ không nói cho họ biết chuyện tình cảm của mình để cho bọn họ khỏi đi bà tám.

"Không nói cũng không sao." Hạ Hòa Diễm khẽ cười một tiếng. "Dù sao đến lúc nào đó cậu nhất định sẽ viết vào tiểu thuyết, đến lúc đó mình xem là được."

"Cậu cũng đầu máy quá rồi đấy!" Dương Oa Oa tức giận nhìn chằm chằm cô. "Cậu có biết là nếu cậu quá đầu máy, sẽ có báo ứng không?" (Huhu ước chế quá ạ, ko biết nó là cái chi, mà tra hoài ko đc????)

Hạ Hòa Diễm nhún nhún vai. "So với cậu trước kia, mình vẫn phải gọi cậu là sư phụ."

Trong khi hai người phụ nữ đang cãi nhau thì Hàn Dục đi tới.

Anh đi đến bên cạnh Dương Oa Oa, thân mật khoác lên vai cô. "Cắt bánh kem."

"Mình không thèm nói với cậu nữa." Dương Oa Oa nhăn mũi lại, sau đó cười lên.

Được rồi! Cô thừa nhận, nếu không có đám bạn tốt thúc đẩy sau lưng cô, cô thật sự không biết là Hàn Dục đã yêu cô.

"Nhớ phần cho mình miếng lớn một chút." Hạ Hòa Diễm nháy mắt với cô mấy cái.

Dương Oa Oa phẩy phẩy tay, lại bị Hàn Dục nắm lấy thật chặt.

Cô ngước mắt lên nhìn anh, phát hiện bàn tay anh rất ấm áp.

Đời này, cô sẽ không bao giờ nữa buông tay anh ra nữa.

Bữa tiệc vẫn còn chưa kết thúc, Dương Oa Oa đã bị Hàn Dục kéo vào phòng.

Vừa vào phòng, cô mệt mỏi rã rời nằm dài lên giường thành hình chữ đại.

"Mệt mỏi?" Hàn Dục đóng cửa lại, cúi đầu nhìn khuôn mặt mệt mỏi của cô.

Cô chu cái miệng nhỏ nhắn lên, nhẹ nhàng gật đầu.

"Anh không ngờ em lại nhanh chóng đồng ý đính hôn với anh như vậy." Bàn tay anh khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, có chút thụ sủng nhược kinh.

"Anh không thích à?" Cô nháy nháy mắt, quàng tay qua cổ anh.

"Anh rất vui mừng." Anh nói rất thật lòng.

Dù sao anh và cô đã lãng phí một thời gian rất lâu rồi, đính hôn sớm một chút cũng hay.

Dương Oa Oa ngồi dậy, chu miệng nhỏ nhắn ra. "Em vẫn có chút không cam lòng, bị Hoà Diễm chơi cho một cú như vậy."

"Cô ấy làm vậy cũng là vì muốn tốt cho em thôi mà." Hàn Dục không thể đắc tội với bà mai được, chỉ có thể nói giúp mấy lời cho Hạ Hoà Diễm. "Em sao mà cứng đầu quá, còn anh thì sao, nếu không có cô ấy giúp một tay, chúng ta làm sao hiểu được tâm ý của nhau."

"Ừ." Cô đưa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lại sát gần gương mặt đẹp trai của anh. "Nói như vậy cũng đúng! Nhưng anh cũng không nên hợp tác với cô ấy để lừa dối em."

Anh khẽ cười một tiếng, đôi môi mỏng hôn lên môi cô.

Cô chủ động phối hợp, cảm nhận sự dịu dàng của anh.

Đầu lưỡi trơn trượt và hương đàn hương của cô khiến anh không nhịn được quán lấy lưỡi cô, không muốn nhanh như vậy đã kết thúc. Hai người trao nhau nụ hôn thật ngọt ngào.

Cô cảm nhận sự xâm lược của anh, cho đến khi bị anh hôn đến choáng váng, anh mới buông cô ra, gương mặt của cô cũng vì nụ hôn của anh mà trở nên đỏ bừng, giống như quả đào chín tới.

"Đúng rồi." Cô ngẩng đôi mắt trong suốt lên, muốn hỏi nhiều câu hỏi.

"Hả?" Anh chỉ muốn chiếm lấy cô. le^e quý d0n9

"Anh đính hôn với em, những người phụ nữ oanh oanh yến yến bên cạnh anh không phải là sẽ buồn lắm sao? Từ giờ trở đi bọn họ phải làm sao đây?" Cô chu miệng lên, giọng nói tràn đầy mùi vị ghen tuông.

Hàn Dục nghiêng đầu, lại chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Mặc dù anh thật sự thanh thoát cũng có phong hoa tuyết nguyệt, cũng có qua lại mập mờ với mấy người phụ nữ, đó cũng là do nhu cầu sinh lý nên mới có thể gặp dịp thì chơi thôi. le^e quý d0n9

Nhưng kể từ khi anh phát hiện mình thực sự rất yêu cô, mỗi ngày anh nhớ đến cô, nên không còn hứng thú với những người phụ nữ khác nữa, những phụ nữ oanh oanh yến yến bên cạnh cũng không so sánh được với một nụ cười của cô.

"Anh chỉ yêu mình em thôi, anh sẽ không bao giờ đi trêu chọc những người phụ nữ khác nữa." Anh thành thật nói. "Nếu như em không tin anh, từ ngày mai trở đi anh sẽ đưa em cùng đi xã giao, cùng đi làm." Anh có thể không cần tất cả, chỉ cần tình yêu của cô.

Cô mím môi lại, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong ngực anh.

Ngửi thấy mùi nước hoa nhàn nhạt trên người anh, cô cảm thấy rất ngọt ngào.

Không ngờ trong cuộc đời cô lại xuất hiện một người đàn ông mà cô có thể dựa dẫm vào.

Mặc dù mất đi ba mẹ, nhưng trời cao lại thương tình mà mang một người đàn ông thâm tình tới bên cạnh cô, cho nên cô thật sự là một người rất may mắn.

"Em là người đã cho anh đôi cánh tự do, cũng là một chiếc đèn soi sáng dẫn lối để anh về nhà." Anh khẽ hôn lên trán của cô. le^e quý d0n9

Nếu như không có cô, anh vẫn sẽ không hiểu được ý nghĩa của "Nhà", có lẽ cả cuộc đời này anh sẽ phiêu bạt tứ xứ, không hiểu được cái mình cần tìm là gì.

Yêu, rất đơn giản, nhưng cũng không dễ dàng để gặp được một tình yêu đích thực.

Dương Oa Oa dựa vào ngực anh, nghe nhịp tim của anh.

Sự xuất hiện của anh khiến cho cuộc sống của cô không cần lo thiếu thốn nữa, cũng làm cho cô hiểu trên thế giới này còn có người khiến cô quý trọng để cho cô tìm lại được tình yêu của mình. le^e quý d0n9

Là anh đã khiến cho cô hiểu được cảm giác yêu.

Thì ra bọn họ đều tìm được tất cả những thứ đã mất trên người của nhau.

"Em yêu anh." Cô nói ra bí mật mà mình đã giấu giếm rất lâu rồi.

Anh cười nhẹ một tiếng.

"Em đã chuẩn bị mở quà chưa?" Anh lấy một cái hộp từ trong túi ra.

"Tặng cho em à?" Cô chớp mắt, không ngờ anh lại có lòng như vậy.

"Em mở ra đi." Anh nhìn cô cười.

Cô mở cái hộp ra, bên trong là một đôi bông tai được làm rất khéo léo tinh xảo, có đính kim cương màu hồng.

Cô không ngờ anh sẽ mua quà tặng quý giá như vậy. "Cám ơn."

"Anh chỉ sợ em không thích thôi." Thấy cô nở ra nụ cười, anh cũng thấy vui vẻ.

"Chỉ cần là đồ anh đưa, em đều thích hết." Cô cười híp mắt lại, cười với anh một nụ cười thật xinh đẹp và sáng chói. le^ê quy/y do^nn

Sau đó, cô từ từ mở các món quà mà mấy người bạn tốt đã tặng.

Đình Tiểu Phán tặng cô một hộp chocolate, Kiều Tích Tích thì tặng cho cô đồng hồ hàng hiệu, bà chẳng lừa Hạ Hoà Diễm thì tặng cho cô món quà không thể ngờ được.

"Đầu máy." Mặt cô đỏ lên như trái táo, miệng không ngừng mắng chửi.

Hàn Dục ngó đầu qua xem, không nhịn được cười thành tiếng.

"Cô Hạ tặng món quà thật đặc biệt." Anh ôm eo cô, trên môi nở ra một đường cong đẹp mắt.

Hạ Hòa Diễm tặng một cái áo ngủ sexy màu hồng, cũng với một hộp——

Bao cao su.

Dương Oa Oa xấu hổ cắn môi. "Cô ấy chính là đầu máy như vậy mà."

"Bảo bối." Hàn Dục nhìn cái áo ngủ sexy đó, khẽ thổi hơi ở bên tai cô. "Anh muốn nhìn thấy em mặc cái áo ngủ này, sau đó."

Anh vẫn còn đang nói thầm bên tai cô, đã làm cho cô càng đỏ mặt hơn.

"Không." le^ê quy/y do^nn

Cô còn chưa nói hết câu, đã bị cái miệng của anh chặn lại.

Đêm, vẫn còn rất dài.

Mà đối với bọn họ ban đêm chẳng những dài mà còn đáng giá ngàn vàng.

Bọn họ sẽ ân ái cả đời, trở thành đôi cánh của nhau, cùng nhau bay tới điểm cuối cùng của hạnh phúc.

Hồi cuối

"Hắc hắc." Hạ Hòa Diễm trong tay cầm một hộp chocolate, lượn lờ trước mặt Kiều Tích Tích và Đình Tiểu Phán.

Đình Tiểu Phán cảm thấy cái đó sao mà nhìn rất quen, cô kêu lên: "Đó không phải là món quà mình tặng cho Oa Oa sao? " Cô nhớ nhãn hiệu của chocolate này, đây là món quà mà cô mất rất nhiều công sức mới mua được từ nước ngoài về.

"Mình đã đánh tráo rồi." Hạ Hòa Diễm cười nói.

"Cậu dùng cái gì để đánh tráo?" Kiều Tích Tích khẽ cau mày, cảm thấy con quỷ tinh ranh này nhất định sẽ làm cho Dương Oa Oa phát điên lên.

Hạ Hòa Diễm cười hắc hắc hai tiếng. "Mình dùng chocolate đánh tráo. Chẳng qua là tới cửa hàng mua chocolate xuân được."

"Oa ——" Đình Tiểu Phán hét lên chói tai. le^ê quy/y do^nn

"Suyt!" Kiều Tích Tích bước tới che miệng Đình Tiểu Phán lại.

Bọn họ nhìn Hạ Hoà Diễm với mặt không thể tưởng tượng nổi, không ngờ cô sẽ chơi như vậy.

"Diễm Diễm, chuyện này nếu bị Oa Oa phát hiện, cậu sẽ bị Oa Oa giết." Đình Tiểu Phán bắt đầu lo lắng cho tương lai của Hạ Hòa Diễm.

"Không cần phải sợ." Hạ Hòa Diễm nhún nhún vai. "Dù sao cậu ấy cũng có chồng giúp cậu ấy dập lửa rồi." Hơn nữa bây giờ Oa Oa đã có người yêu, nếu như muốn báo thù chỉ sợ là cũng không có thời gian.

Đến lúc đó cô chỉ cần trốn xa xa, sẽ không có chuyện gì nữa.

"Đến lúc đó cậu cũng đừng có đẩy mình ra nhận tội để nhận lấy cái chết." Kiều Tích Tích giờ hai tay đầu hàng. "Lấy tính cách ghi thù của Oa Oa, cậu ấy sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu đâu."

Hạ Hỏa Diễm nở ra một nụ cười xấu xa. "Cậu ấy dù có muốn tìm mình tính sổ, thì cũng phải chờ mười tháng nữa." Cô vô cùng chắc chắn.

Kiều Tích Tích thờ dốt vì kinh ngạc. "Cậu thật sự là không muốn sống nữa rồi! Dám chơi cậu ấy như vậy."

"Hắc hắc, mình nói rồi, muốn đưa cho cậu ấy một món quà thật lớn." Hạ Hỏa Diễm cười nham nhở. "Hơn nữa mẹ Hàn không phải là đang rất muốn bế cháu sao? Chuyện này mẹ Hàn cũng góp phần!" le^e quyỵ do^nn

"Có ý gì vậy?" Đinh Tiểu Phán chớp chớp đôi mắt tò mò. "Mình nghe mà không hiểu gì hết."

"Tiểu Phán, lần sau mình sẽ tặng cậu một hộp bao cao su, cậu sẽ hiểu ý mình." Cô vỗ vỗ bả vai Đinh Tiểu Phán, biết bạn tốt luôn phản ứng chậm hơn nửa nhịp so với người khác.

Kiều Tích Tích rung mình một cái. "Làm ơn, mình không muốn có em bé sớm đâu, đừng có chơi mình như vậy."

"Cái gì vậy!" Đinh Tiểu Phán chu cái miệng nhỏ nhắn ra, dậm chân tại chỗ. "Mình nghe không hiểu gì hết á!" le^e quyỵ do^nn

Hạ Hỏa Diễm buột miệng cười. "Mình tặng cho Oa Oa hộp bao cao su đó, mẹ Hàn đã chọc thủng ở trên đó."

Chocolate cộng thêm áo ngủ sexy, tối nay Oa Oa rất bận rộn rồi. Mà mấy cái lỗ thủng trên bao cao su, lại là hy vọng của người nhà Hàn gia. Ha ha.

"Diễm Diễm, cậu thật là xấu xa!" Đinh Tiểu Phán không ngờ Hạ Hỏa Diễm lại to gan như vậy.

"Thật ra thì đó là chủ ý của mẹ Hàn, mình chỉ là đồng lõa mà thôi." Hạ Hỏa Diễm lơ đãng nhún nhún vai.

Dù sao thì Oa Oa sẽ không thể tìm cô tính sổ ngay được, cô vẫn còn ung dung được một thời gian. Oa ha ha —— le^e quyỵ do^nn

Đinh Tiểu Phán và Kiều Tích Tích liếc mắt một cái, rất hoài nghi.

Thật sự là như thế phải không?

Hơn nữa còn có một câu nói "Quân tử báo thù, ba năm không muộn."

Bọn họ nghĩ, chắc là Hạ Hỏa Diễm không sống quá ba năm. Hơn nữa không thể coi thường khả năng báo thù của cung bò cạp Dương Oa Oa được.

Aiz, cuộc chiến của các cô gái sẽ diễn ra rất nhanh chóng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thương Yêu Dương Oa Oa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.